மறுபடியும் கணேஷ்

(30/S)

'MEERA PUBLICATIONS',
15 E, KRISHNA STREET,
COMMERCIAL COMPLEX
(OPP. SEKAR MAHAL)
NEW PERUNGALATHUR,
CHENNAI - 600 063.
PH. : 22742003, 9941573715
e-mail: meerapublications1@yahoo.com

சுஜாதா

'MEERA PUBLICATIONS',
15 E, KRISHNA STREET,
COMMERCIAL COMPLEX
(OPP. SEKAR MAHAL)
NEW PERUNGALATHUR,
CHENNAI - 600 063.
PH. : 22742003, 9941573715
e-mail: meerapublications1@yahoo.com

மாலைமதி

சென்னை-600 010.

மதி—4 மாலை—5

பொருளடக்கம்

மறுபடியும் கணேஷ்	—3
ஜாலீஸ்	—111
கடிதங்கள்	—112

மாலைமதி ஆசிரியரும் பிரசுரகர்த்தரும்: பி. வி. பார்த்தசாரதி,
83, புரசைவாக்கம் நெடுஞ்சாலை, சென்னை—600010.
குமுதம் பிரிண்டர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்டில் அச்சிட்டவர்:
ஏ. பி. ஏ. பெரிய கருப்பன்.

R8V 5/3/78

மறுபடியும் கணேஷ்

அலாரம் அடித்துக் கணவர் எழுந்தபோது ஷைலஜாவும் எழுந்து கொண்டு விட்டாள். கண்விழிக்காமல் அப்படியே படுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர் புறப்படுவதற்குச் செய்து கொண்ட ஆயத்தங்கள் எல்லாம் அவளுக்குக் கேட்டது. பல் தேய்ப்பது. எலக்ட்ரிக் ஷேவரின் விர்ர்ர்ர்ர். . .சமையற்காரனிடம் சொன்ன 'இன்னும் கொஞ்சம் டிகாக்ஷன்'... கார் வாசலில் வந்து நின்று ஒரு தடவை சீறியது. . .டிபன் சாப்பிடும்போது டேப்ரிகார்டரில் சிட்டிபாபுவின் ப்ரோவ பாரம்மா வின் பகுதாரி . . .

பிரபாகர் அவளை எழுப்பவில்லை. "அம்மா எழுந்ததும் நான் கிளம்பிப் போய்ட்டேன், புதன் கிழமை ராத்திரி ஃப்ளைட்ல திரும்பி வந்துடுவேன்னு சொல்லு," என்று ஹாலில் குரல் கேட்க, பிடிவாதத்தைக் கலைத்துக் கொண்டு எழுந்தாள். அங்கே சென்றாள்.

பிரபாகர் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கோட்
அணிந்து கொண்டார்.

''கிளம்பிட்டிங்களா.. என்னை எழுப்பக் கூடாதா?''

''தூங்கற மாதிரி பாவனை செய்யறவங்களை
எழுப்பறது கஷ்டம்,'' என்றார்.

சுருக் என்றது. ''நான் ஒண்ணும் பாவனை
செய்யலை. தூங்கிட்டுத்தான் இருந்தேன். இப்பத்தான்
எழுந்தேன்.''

''சரி. சந்தோஷம்.''

''உங்களுக்குத்தான் நான் வேண்டாம். என்
உதவி வேண்டாம். நான் இருந்தாலும் சரி இல்லாத
போனாலும் சரி.''

''அதிகாலையிலே தர்க்கத்தை ஆரம்பிக்கணுமா?
எனக்கு நேரமில்லை.''

''பின்னே பாசாங்கு செய்யறேன்கிறீங்களே,
நியாயமா இருக்குதா?''

''சரி. பாசாங்கு செய்யலை. நான் கிளம்பறேன்.
நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் இடையிலே பாசாங்கு எதுவும்
இல்லாம இருந்தா எனக்கும் சந்தோஷம்தான்.''

''ஏர் டிக்கெட்டை எடுத்துக்கிட்டிங்களா?''

''அதெல்லாம் பி. ஏ. பத்திரமா பைக்குள்ள
வச்சிருக்கா. நான் வரேன். அப்புறம் டெலிபோன் பண்
றேன். மூணு நாள் நிம்மதியா இரு.''

அவரை அவள் முறைத்துப் பார்த்தாள்.

''நீங்க ஏன் இப்படி ரெண்டு மூணு நாளா
இடக்காவே பேசிக்கிட்டிருக்கிங்க?''

''எப்பவும் போலத்தான் இருக்கேன். நீதான்
இடக்கா அர்த்தம் பண்ணிக்கிட்டு வரே! வரேன். செலவுக்குப்
பணம் வேணும்னு 'செக்' எழுதி வச்சிருக்கேன். ரொக்
கத்தை விட்டிருக்கேன். டிராயர்ல இருக்கு.''

கதவைக் கடந்து அதைப் படீர் என்று மூடியது
மார்பில் உதைப்பது போல் இருந்தது. சற்று நேரம்
மூடின கதவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கார்க்
கதவு கோபத்துடன் மூடப்படுவது கேட்டது. சமையற்
காரன் காப்பி கொண்டு வந்து வைத்தான். ''பல்தேய்க்
கறதுக்கு முன்னால காப்பியா? எடுத்துட்டுப் போய்யா!''

ஷைலஜா நிதானமாகப் படுக்கை அறைக்குச்
சென்றாள். ஆளுயரக் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள்.
இருபத்தி ஒன்பது வயசு. எட்டு வருஷ மண வாழ்க்கை

யின் சுவடுகள் அவள் உடம்பில் தெரிந்தன. கண்களின் கீழ் மெலிதான நிழல்கள். தலை மயிர் முன்போல் சாகரமாக இல்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சம் உதிர்ந்து அங்கே ஒன்றும் இங்கே ஒன்றுமாக நரை மயிர் ஓடியது. மார்பு சற்றுக் கீழிறங்கி இருந்தது. இடுப்பு சற்றுப் பருமனாகிக் கொண்டிருந்தது. ஷைலஜா, உனக்கு வயசாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

எட்டு வருஷம். இந்த வினோத மனிதருடன் குடித்தனம். திருவல்லிக்கேணியில் தேரடித் தெருவில் எட்டுக் குடும்பங்கள் குடியிருக்கும் ஒரு வீட்டில் ஓர் இருட்டு அறையிலிருந்து ப்ரமோஷனாகி அதிர்ஷ்டக் காற்று அடித்து திருமதி பிரபாகராகி. . .திகட்டும் செல்வந்தச் சூழ்நிலைக்கு இரவோடு இரவாக உயர்த்தப்பட்டு... விதவிதமாகப் புடவைகள். . .ஸ்டேட் பாங்கின் வால்ட்டில் வைர நகைகள்... எத்தனையோ போலி மனிதர்கள்... ஏதேதோ ஊருக்குப் பிரயாணங்கள்.. இன்பண்டங்கள். . .சோம்பேறி நேரங்கள்.

இரவில் விளக்கணைத்ததும் அந்தத் தனிமை அடிக்கடி அவளைச் சூழ்ந்து கொள்ள மௌனக் கண்ணீர் தலையணையை நனைக்க, ''எனக்கு ஒரு குழந்தை வேண்டும்,'' என்று ஏங்கிய ராத்திரிகள்.

கணவன் தன்னைச் சேரும்போது ஒரு வார்த்தை பேசாமல் ஒரு அன்புத்தடவல் இல்லாமல் முத்தம் இல்லாமல் ஏதோ ஒரு சாவி கொடுக்கப்பட்ட பொம்மை போல் இயங்கிச் சில நிமிஷங்களில் அந்தப் பக்கம் விழுந்து உடனே தூங்கிப் போய் குறட்டை விட்ட ராத்திரிகள்!

''எல்லாம் சரியா இருக்கு மிஸஸ் பிரபாகர்! உங்க கணவர்தான் செக்கப் பண்ணிக்கணும்னு அபிப்ராயப்படறேன்.''

தன்னைச் சுற்றிலும் பார்த்தாள். டெலிவிஷன், ஏ. ஸி., மேல் நாட்டுச் சரக்குகள், வாசனைகள், வேலைக்காரர்கள், கார், போலி உற்சாகங்கள், பணம்! அய்யோ எத்தனை பணம்.

எந்த மூலையிலும் அன்பு என்பது மட்டும் இல்லை. ஷைலஜா படுக்கையில் உட்கார்ந்து கொண்டு யோசித்தாள். இரண்டு மூன்று தினங்களாக இடக்காகப் பேசுகிறார். .

''சந்தேகிக்கிறாரா என்ன?''

ம்ஹூம். இருக்காது. இருக்க முடியாது. எவ்
வளவு முன் ஜாக்கிரதையாக இருந்தேன். . .இருந்தாலும்
எதற்காக அவனைப் பார்த்தேன். எதற்காக இந்த அபா
யத்தை இலவசமாகப் பெற்றுக் கொண்டேன். எதற்காகச்
சபலப்படுகிறேன். டெலிபோன் அடித்தது. பயந்து அதை
நோக்கி ஓடினாள். சமையற்காரன் உள்ளேயிருக்க கதவை
மூடிக் கொண்டாள்.

"ஹலோ."

"ஷை! நான்தான்."

"என்ன?"

"ஊருக்குப் போயாச்சா?"

"ம்."

"இன்னிக்குப் பார்க்கலாமா?"

"வேண்டாம் வேண்டாம்."

"ப்ளீஸ் ஷைலஜா ப்ளீஸ்! நான் உன்னைப்
பார்த்தே ஆகணும்."

"வேண்டாம். விஷயம் விபரீதமாயிடும். ஏற்
கெனவே சந்தேகப்படுறாருன்னு நினைக்கிறேன். இனிமே
நாம பார்த்துக்கக் கூடாது!"

"பார்த்தே ஆகணும் ஷைலஜா! பயப்பட
வேண்டாம். நான் உன்னைக் காப்பாத்தறேன். நான்
உன்னை ஏத்துக்கறேன். நான் உன்னை அன்பா ஆதரவா. ."

"முடியாது. இனிமே முடியாது. லேட்! எல்
லாம் தீர்ந்து போச்சு எனக்கு." டெலிபோனை வைத்து
விட்டாள். அவள் கைகள் நடுங்கின. மறுபடி அடித்தது.
அடிக்கட்டும் அடிக்கட்டும் அடிக்கட்டும் என்று தன் அத்
தனை வைராக்கியத்தையும் அழைத்து வாளா விருந்தாள்.
கிர்ரிங் கிர்ரிங் என்று ஒலி பெரிதாகி அறை முழுவதும்
நிரம்பி "ஷைலஜா" "ஷைலஜா" என்று அழைத்தது.
அந்த ரிஸீவரை எடுத்து மேஜை மேல் வைத்தாள்.
"ஹலோ ஹலோ" அதன் கரகரப்பான ஈன ஸ்வரம்
அங்கிருந்து கெஞ்சியது. தாங்க முடியாமல் எடுத்துக்
காதில் வைத்துக் கொண்டாள். பேசினாள்.

"சாயங்காலம் வரேன். அதே இடத்துக்கு."
என்றாள்.

2

சமையற்காரனை மத்தியானம் வர வேண்டாம்
என்று சொல்லிவிட்டாள். டிரைவரிடம் மாலை கார்
வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டாள். இருட்டினதும்
மெதுவாக வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தாள். (வீட்டுக்கு
எதிரே ஒரு கடையில் உட்கார்ந்திருந்தவன் எழுந்தான்)
நடந்து சென்று பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தாள். (அவ
னும் வந்து நின்று கொண்டான்) பஸ் பிடித்து இரண்டு
மூன்று ஸ்டாண்டுகள் தள்ளி இறங்கிக் கொண்டாள்.
(அவனும் இறங்கினான்) அங்கிருந்து டாக்ஸி பிடித்து அவள்
கிளம்பி (அவன் அவசர அவசரமாக மற்றொரு டாக்
ஸியில் பாய்ந்தான்) கடற்கரைக்கு வந்து கண்ணகி சிலைக்கு
அருகே இறங்கிக் கொண்டாள். அங்கே தயாள் காத்திருந்
தான். அவனைக் கவனிக்காமல் கடற்கரையின் இருட்டை
நோக்கி நடந்தாள். தயாள் சற்றுத் தூரத்தில் பின் தங்கி
நடந்தான். (இன்னும் சற்று தூரத்தில் டாக்ஸியில்
தொடர்ந்தவன் நடந்தான்) ஷைலஜா தனியாக மணலில்
வந்து உட்கார்ந்தாள். தயாள் அவள் அருகில் வந்து
உட்கார்ந்தான். இருட்டு அவர்கள் இருவரையும் போர்வை
போர்த்தியிருக்க அவன் அவளைத் தொட்டான். அவள்
அவன் கையை விலக்கினாள்.

"பயப்படாதே ஷைலஜா."

"பயமில்லை. உன்னை நான் எதுக்காக வந்து
பார்க்கறேன்னு எனக்கு இன்னும் சரியாப் புரியலை."

"நான் இன்னும் உன்னையே நினைச்சுக்கிட்
டிருக்கேன் ஷைலா. நீ என்னை விட்டு விலகிப் போய்
எட்டு வருஷம் ஆச்சு. உன்னை என்னால மறக்கவே முடியலை."

"தயாள், இந்தப் பிரசினை எந்த விதத்தில் தீர
முடியும்னு நினைக்கிறே? ஆரம்பமும் தப்பு. நான் கல்
யாணம் ஆனவ. புருஷனோட எட்டு வருஷம் குப்பை

கொட்டி ஆச்சு. எனக்கு வயசாயிடுச்சு நீ காலேஜ்ல பார்த்த ஷைலஜா அல்ல நான். அப்ப பேசிப் பழகி அர்த்தமில்லாம சிரிச்சுக்கிட்டு என்ன என்னவோ சொப்பனம் கண்டுக்கிட்டு . . அதெல்லாம் ஆய்டுச்சு. நான் இப்ப பழசாப் போனவ. இன்னொருத்தன் மனைவி. மாறிப் போனவ. . .''

''என்னைப் பொறுத்தவரையிலும் நீ அதே ஷைலஜாதான். உன்மேல என் காதல் என்னிக்கும் அழியாத விஷயம். அழிச்சு அழிச்சுப் பார்த்துத் தோத்துப் போயிட்டேன்.''

''இத பாரு. நாம சந்திக்கிறதே தப்பு. . . ஒத்துக்கிறயா?''

''நாம சந்திக்கிறது தவிர்க்க முடியாத விஷயம். தப்பு ரைட்டு எல்லாம் அவர்கள் தீர்மானிக்கிறது. ஷைலா, நீ சந்தோஷமா இருக்கிறயா?''

''சுகமா இருக்கேன். எனக்கு எல்லாம் இருக்கு. பணம் பங்களா கணவன் கார். . . அதையெல்லாம் விட்டுட்டுத் திருட்டுத்தனமா பீச்சு மண்ணிலே வந்து உன்னோட வந்து உட்கார்ந்துகிட்டு என் வாழ்க்கையைச் சிக்கலாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். எதுக்குன்னே தெரியலை.''

''நாம ரெண்டு பேரும் காணாம போயிடலாமே?

''எங்கே போறது? என்ன வழி இருக்கு? நமக்கு ஒரு வழியும் கிடையாது. தயாள், எல்லாத்தையும் அவ்வளவு சுலபமா உதறித்தள்ள முடியாது.''

''நேரா உன் கணவர்கிட்ட 'டிவோர்ஸ்' கேளேன்?''

''முடியவே முடியாது. சாத்தியமே இல்லை. அவரை என்னால நிமிர்ந்து பார்க்கக் கூட முடியாது. இந்த விஷயத்திலே அவரை உனக்குத் தெரியாது. மேலும் அவரை விட்டுட்டு வரதா நான் இன்னும் தீர்மானிக்கலை.''

''ஏன்?''

''நான் உன் கூட வரதாவும் இன்னும் தீர்மானிக்கலை. அப்பகூட நான் செய்யறது பைத்தியக்காரத்தனமாத்தான் படுது. 'சந்தோஷம்'னு ஏதோ ஒண்ணை மனசிலே நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கேன். அது உன்கிட்டயும் கிடைக்குமாங்கறது எனக்குத் தெளிவாத் தெரியலை. நான் தேடறது கிடைக்கவே கிடைக்காத ஒண்ணாக இருக்கலாம். நிஜமாச் சொல்லு தயாள், நீ என்கிட்ட எதை நாடறே?''

''உன் அன்பான சினேகிதத்தை.''

''என்னைப் பத்தி என்ன தெரியும் உனக்கு?''

''காலேஜிலே . .''

''நான் அந்த காலேஜ் ஷைலஜா இல்லை தயாள். அதெல்லாம் ஆய்டுச்சு. நீ என்ன வேலை செய்யறே?''

''வேலை ஒண்ணும் பெரிசா இல்லை. அப்பப்ப ஏதாவது டெம்பரரியா செய்துகிட்டிருக்கேன். டைப் அடிப்பேன். டியூட்டோரியல் காலேஜுக்கு நோட்ஸ் எழுதிக் கொடுப்பேன். ராத்திரி சமயங்களிலே உன்னை நினைச்சிட்டு புதுக் கவிதை எழுதுவேன். நான் ஏழைதான்.''

''ஏழ்மைக்குச் சொல்ல வரலை. நான் கல்யாணம் ஆனவ. வயசு கடந்தவ. என்கிட்ட என்ன நீ எதிர்பார்க்கிறே? செக்ஸா? இதுவரைக்கும் உனக்கு செக்ஸ் அனுபவம் இல்லைன்னு நீ பொய் சொல்றே.''

''அந்தப் பொய்தான் நிஜம் ஷைலா.''

''அதைப் பத்தி எனக்குக் கவலை இல்லை. என் கவலை... நீ எதுக்காக என்னை இப்படி எல்லாம் நாடறே இப்படி எல்லாம் புகழறே இப்படி எல்லாம் பேசறேங்கறதினுடைய காரணத்தைப் பத்தி சந்தேகம் வருது. நான் என்ன அப்படி அழகா இருக்கேனா? இருந்தேன், அவ்வளவுதான். நான் இப்ப ஒரு களைச்சுப் போன பெண்டாட்டி. அவ்வளவுதான். நான் ஒரு செகண்டு ஹாண்டு புஸ்தகம். ஓரமெல்லாம் மடிஞ்சு அழுக்காப் போன புஸ்தகம். என் கிட்ட இருக்கிறது பணம். அவ்வளவுதான்.''

''உன் சந்தேகம் இப்ப புரியுது ஷைலஜா. பணத்துக்காக ஆசைப்பட்டு நான் உன்னை நாடறேன்னு நினைச்சுக்கிட்டிருக்கே. அப்படித்தானே?''

''அப்படித்தான்.''

''உனக்கு நான் எப்படிப் புரியவைப்பேன் ஷைலா. நான் உன்னைப் பத்தி நோட்டுப் புஸ்தகத்திலே எழுதினதை எல்லாம் காட்டியா? கிடைச்ச வேலையை உதறித் தள்ளிட்டு உன்னை நினைச்சுக்கிட்டு ஏதோ ஒரு டிரெய்னைப் பிடிச்சு ஏதோ ஒரு வடக்கத்தி தேசத்து ஊர்லே அலைஞ்சதைச் சொல்லியா? பட்டும் படாம துறவி மாதிரி வருஷக்கணக்கா எதை எதையோ தேடிட்டு நீ இல்லாம நான் உயிர்வாழ முடியாம திரும்பி வந்து உன்னை தூரத்திலேருந்து பார்த்து தரிசிச்சதைச் சொல்லியா? எப்படிச் சொல்வேன். என்னால சொந்தமா சம்பாதிக்கமுடியும் ஷைலஜா. நம்ம ரெண்டு பேர் தேவைக்கு மட்டும் நிச்சயம் சம்பாதிக்க முடியும். நான் உன்னை ஏத்துக்கற

துன்னு ஒரு பைசா இல்லாம நகை இல்லாம கட்டின புடவையோட வந்தாப் போதும். புதுசா ஆரம்பிக்கலாம். பணம் வேண்டாம். நீ மட்டும் போதும் எனக்கு.''

''எப்படி நான் வருவேன்? எப்படி தயாள்?''

''எல்லாத்தையும் உதறித் தள்ளிட்டு என்னோட வந்துடு. இவ்வளவு பெரிய தேசத்திலே நமக்குன்னு ஒரு மூலை கிடைக்காதா என்ன? இதபார். இதுதான் சமயம். நாளைக்கு சாயங்காலம் ஏழரை மணிக்கு சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனுக்கு வந்துடு. . .நாம ரெண்டு பேரும் காணாம போய்டலாம். வா. வந்துடு. எல்லாத்தையும் விட்டுடு!'' அவள் உடம்பில் அவன் கைகள் பரவ அதைத் தடுக்க முற்பட்டாள். அவன் பிடிவாதம் சுலபமாக ஜெயித்தது. அவள் மார்பின் உடைக்குள் அவன் விரல்கள் சென்று மெதுவாக இடம் வலமாகத் தடவ. . அவளுக்குள் அந்தக் குற்றம் கலந்த சந்தோஷம் மின்சார அதிர்ச்சி போல் உடம்பெல்லாம் பரவ அவன் விரல்கள் மேலும் தைரியம் பெற...

''வேண்டாம் தயாள்! வேண்டாம். . .'' விருட்டென்று தன்னை உதறிக் கொண்டு எழுந்து உடைகளைச் சரி செய்து கொண்டு நடந்தாள். அவனும் எழுந்து உடன் நடந்தான். (சற்று தூரத்தில் மணலில் உட்கார்ந்திருந்தவனும் இருட்டில் எழுந்து அவர்களைத் தொடர்ந்தான்.)

அவள் டாக்ஸியில் ஏறும்போது, ''மறந்துடாதே ஷைலஜா. நாளைக்கு ராத்திரி ஏழரை மணிக்கு சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன்!'' என்றான் தயாள்.

''சரி தயாள்,'' என்றாள். அருகே அந்த மற்றொருத்தன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

3

திரும்ப வீட்டுக்கு வந்தபோது வாசல் கேட்டில்

தபால் பெட்டியில் ஒரு கடிதம் காத்திருந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக் கதவைத் திறந்து விளக்கைப் போட்டு. . . .சரியாகப் பார்த்தாள்.

டைப் அடித்த விலாசம்
திருமதி ஷைலஜா பிரபாகர்.
8 ஸ்ரீராம் காலனி
சென்னை—600086

உறையைக் கிழித்தாள். ஒரே ஒரு காகிதம். பிரித்தாள். விநோதமான கடிதம். ஒரு செய்தித்தாளிலிருந்து வார்த்தைகளை வெட்டி வெட்டி அடுத்தடுத்து ஒட்டி வைக்கப்பட்டு அமைக்கப்பட்ட கடிதம்.

விஷயம் கணவருக்குத் தெரியா திருக்க.
விலை 10,000 தயார் செய்

அவள் இதயம் வெடித்தது. யாரது! எப்படித் தெரிந்திருக்கும்! அதுவும் எவ்வளவு எச்சரிக்கையுடன் முன்னேற்பாட்டுடன்...

இப்போது என்ன செய்வது? வீட்டின் தனிமை வியர்த்தது அவளுக்கு. கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள். எல்லா விளக்கையும் போட்டாள். கண்ணாடியில் தெரிந்த தன்னைக் கண்டு பயந்தாள். தான் செய்த அசட்டுக் காரியம் ஒரு உத்வேகத்திற்கு ஒரு மோதலுக்கு வந்து விட்டது. கணவனுக்குத் தெரிந்து போனால்! அய்யோ! பத்தாயிரமா..

இல்லை இல்லை. நாளை நாளை.. எல்லாவற்றையும் விட்டு ஓடிவிடலாம். பாவத்தின் அழைப்புக்கு பதில் கொடுத்து எல்லாவற்றையும் உதறி விட்டுத் தயாளுடன் எங்கே செல்வது. .அங்கே என்ன காத்திருக்கிறது எனக்கு? மறுபடி கடிதத்தைப் பார்த்தாள். .நாளைக்குள் விஷயம் தீர்ந்தாக வேண்டும்! என்ன செய்வது. . டெலிபோன் அடித்தது, எடுத்தாள்.

''ஹலோ!''

''ஷைலஜா! பிரபாகர். பெங்களூர்லேர்ந்து பேசறேன். ரெண்டு மூணு தடவை டெலிபோன் செய்தேன். எங்கே போயிருந்தே?''

''பொழுது போகவில்லை. சினிமாவுக்கு.''

''எந்த சினிமாவுக்கு?''

''ஏன், சினிமா பேர் டிக்கெட் ரேட்டு எல்லாம் சொல்லியே ஆகணுமா?''

''சேச்சே, என்ன ஷைலஜா. நான் எது சொன்னலும் தப்பாவே அர்த்தம் பண்ணிக்கிறே! காலையிலே உன்கிட்ட சரியாப் பேசாம கொஞ்சம் முறைப்பாவே கிளம்பிட்டேன். தப்பா நினைச்சுக்காதே.''

''இதெல்லாம் சகஜம்தானே.''

''ஷைலஜா. நான் வெளியில ரஃபா இருப்பேன். ஆனு உள்ளுக்குள்ளே உன் மேல எனக்குத் தீராத அன்பு. தெரியுமா?''

''இதைச் சொல்லத்தான் பங்களூர்லேருந்து கால் போடறீங்களா?''

''ஆமா ஷைலஜா. நேரில் உன்கிட்ட சில விஷயங்களை சொல்லத் தயக்கமா இருக்கு. டெலிபோன்ல சொல்றது சுலபமா இருக்கு. ஐ லவ் யூ ஷைலஜா.''

''சரி.''

''சரின்னு சொல்லாதே. ஐ லவ் யூ டூ ன்னு சொல்லு.''

''ஐ லவ் யூ டூ.''

''அப்பாடா! என்கிட்ட ஏதாவது தப்பிருந்தா நீ தாராளமாச் சொல்லலாம். மனசிலே எதையும் வச்சுக்காதே. கணவன் மனைவிக்குள்ள எந்தவித ரகசியமும் இருக்கக் கூடாது.''

''ம்.''

''ஷைலஜா, நம்ம ரெண்டு பேருக்கு இடையில எதுவும் இல்லைதானே?''

''இல்லை.'' அந்தக் கடிதத்தை மறுபடி படித்தாள்.

''குட் நைட், மை ஸ்வீட்ஹார்ட்! பங்களூர்ல இருந்து உனக்கு என்ன வேணும்?''

''ஏதாவது வாங்கிட்டு வாங்க. குட் நைட்.''

பிரமித்துப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள். கையில் கடிதம் நடுங்கியது. டெலிபோன் அடித்தது. மறுபடி மறுபடி, மறுபடி. .எடுத்தாள்.

''தயாள் பேசறேன். ஷைலஜா! வீட்டுக்கு ஒழுங்கா போய்ச் சேர்ந்தியா?''

''ம்.''

''நாளைக்கு ராத்திரி ஏழரை மணிக்கு. சென்ட்ரல். மறந்துடாதே?''

''ம்.''

''குட் நைட் மை லவ்!''

''குட் நைட்.''

படுக்கையில் போய் விழுந்து சற்று நேரம் அழுதாள். சற்று நேரம் யோசித்தாள். கணவன். முன்னாள் காதலன். கடிதம். என்ன செய்வது. எதை நாடுவது. எந்த நிஜத்தைச் சந்திப்பது. எதைத் தவிர்ப்பது. என் ஒருத்தியால் அதை சமாளிக்க முடியாது. டூ மச்? எனக்கு யாரையாவது கேட்க வேண்டும். யாரிடமாவது சொல்ல வேண்டும். எனக்குள்ளே இத்தனை பிரசினைகளை வைத்துக் கொண்டால் வெடித்துப் போய் விடுவேன். யார்? யாரிடம் சொல்வேன்.

மேஜையில் அருகே அவள் படிக்கும் புஸ்தகங்கள் இறைந்து கிடந்தன. ட்ரினிட்டி... கலைதப் பேருரைகள்... ஆட்டொபயாக்ரஃபி ஆஃப் எ யோகி (தயாள் கொடுத்தது) விபரீதக் கோட்பாடு. . .கணேஷ்! ஆம். கணேஷிடம் கேட்டுப் பார்க்கலாம். எனக்கு ஒரு வக்கீலின் உபதேசம் தேவை. நம்பிக்கை புத்திசாலித்தனம் ரகசியப் பாதுகாப்பு எல்லா குணங்களும் கொண்ட ஓர் ஆசாமி. டெலிபோன் டைரக்டரியில் இருந்த விவித கணேஷ்களில் விலாசத்திலிருந்து ஊகித்து அந்த எண்களைச் சுழற்றினாள்.

4

''The appellant plaintiff was a land owner for a property called No. 33, Canal Forest Road. In his letter dated February 20th 1972 the defendent respondent....

கணேஷ் சொல்லிக் கொண்டிருக்க எழுதிக் கொண்டிருந்த வசந்த் டக் என்று ஒரு மாத்திரையை விழுங்கினான்.

''என்ன அது வசந்த்!''

''டெக்ஸிட்ரின். ராத்திரி முழுக்கக் கண் விழிக்க வேண்டுமே? இந்த ப்ரீஃப் முடிஞ்சாகணுமே!''

''அதுக்கு மாத்திரையா? இதெல்லாம் எங்கே கிடைக்கிறது உனக்கு, பாழாப் போறவனே?''

''இப்ப மெட்ராஸ்ல எல்லாம் கிடைக்கிறது, பாஸ். பாட ட்ரை பண்ணிப் பாக்கறீங்களா? வாங்கிட்டு வரட்டுமா?''

''வேண்டாம். வெறும் சிகரெட் போதும்னு நினைக்கிறேன்.''

சுற்றிலும் சட்ட புத்தகங்களும் ஏ. ஐ. ஆர் ரிப்போர்ட்டுகளும் சூழ்ந்திருக்க கணேஷ் சிகரெட் பற்ற வைத்து விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

டெலிபோன் மணி அடித்தது.

''யார்ரது இந்த வேளையிலே.'' வசந்த் எடுத்து, ''ஹலோ! 29437. .மணி பத்து. .'' என்று கேட்டான்.

''கணேஷா? இருக்காரே... பாஸ், உங்களுக்கு.. பெண் குரல்!''

கணேஷ் எழுந்து வந்து காதில் வைத்துக் கேட்டான். முதலில் அந்தப் பெண் சொன்ன வாக்கியங்கள் ஒன்றும் தெளிவில்லாமல் அவசரம் காட்டின. . . .

''எக்ஸ்க்யூஸ் மீ. கொஞ்சம் நிதானமாகப் பேசுங்க. உங்களுக்குக் கணேஷ் லாயர் வேணும் இல்லையா? இந்த வேளையிலே...''

''ஆமாம் ஆமாம்.''

''முதல்லே உங்க பேர் சொல்லுங்க.''

''ஷைலஜா! மிஸஸ் ஷைலஜா பிரபாகர். நான் உங்களைப் பார்க்கணும். உடனே பார்க்கணும்.''

''இப்பவா? இப்ப மணி பத்து. இந்த வேளையில டாக்டரைத்தான் கூப்பிடுவாங்க. லாயரை இல்லே. எங்கேருந்து பேசறீங்க?''

''வீட்டிலேருந்துதான். டெலிபோன்ல என் வேதனையைச் சொல்லித் தீராது மிஸ்டர் கணேஷ்!''

''மிஸஸ் பிரபாகர். இப்ப எந்தக் கோர்ட்டும் திறந்திருக்காது. எந்த விதமான லீகல் ரெமெடியும் இந்த வேளையில கிடைக்காது. உங்களுக்கு வேணும்னு நாளைக் காலையிலே உங்க வீட்டுக்கு வரேன். . .''

''ப்ளீஸ். உங்களை வந்து இப்பவே பார்க்கலாமா?''

''விஷயம் என்னன்னு சொல்ல மாட்டேங்கறீங்க.''

''கணேஷ். நான் தனியா இருக்கேன். என் வாழ்க்கையோட முழுப் பிரசினை ஒண்ணு உடனே தீர்ந்தாகணும். எனக்கு இருக்கிற குழப்பத்திலே என்ன செய்யறதுன்னு தெரியலே. . .எனக்கு. . .எனக்கு. . . .''

கணேஷ் சற்று நேரம் டெலிபோனைத் தள்ளிப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

''என்ன பாஸ்?''

''அழறா.''

''சரி போய்ட வேண்டியதுதான். .வயசு என்னனு கொஞ்சம் கேட்டு வையுங்களேன்.''

''கணேஷ். எனக்கு ஒரு பயமுறுத்தல் கடிதம் வந்திருக்கு. பணம் கேட்டு. என் கணவர் ஊர்ல இல்லே. நான் தனியா இருக்கேன். எனக்குத் தைரியம் சொல்ல யாரும் இல்லே. நீங்கள் உடனே வந்தீங்கன்னு உங்களை நான் அதிகம் தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன். உங்களோட பேசினால் போதும். நீங்க சொல்றபடி நடக்கிறேன். . .நான் உங்க கிட்ட சொல்லியே ஆகணும். ப்ளீஸ், வரீங்களா?''

கணேஷ் யோசித்தான். அந்தக் குரலில் இருந்த அவசரம் அச்சம் ஏக்கம் கெஞ்சுதல் எல்லாம் மிக உண்மைத்தனமாக இருந்தது. . . .

''நல்ல காப்பி போட்டுத் தரீங்களா?''

''தரேன்.''

''அட்ரஸ் சொல்லுங்க,'' என்றான்.

5

ஏறக்குறைய அதே சமயத்தில் சென்னையிலிருந்து பங்களூருக்கு ஒரு டெலிபோன் சம்பாஷணை நிகழ்ந்தது.

''ஹோட்டல் அஷோகா?''

"ப்ளீஸ். கனெக்ட் மீ டு மிஸ்டர் பிரபாகர் ரூம் நம்பர் 418."

"ஒன் மினிட் ப்ளீஸ்."

418ம் எண் அறையில் பிடிவாதமாக மணியடித்தது.

"நோ ரிப்ளை ப்ளீஸ். தூங்குகிறார் என்று நினைக்கிறேன்."

"மறுபடி முயலுங்கள். நான் சென்னையிலிருந்து பேசுகிறேன்."

மறுபடி மறுபடி மறுபடி டெலிபோன் அடிக்க பிரபாகர் நித்திரையின் ஆழத்திலிருந்து எழுந்து அருகில் இருந்த விளக்கு ஸ்விட்சைத் தட்டிக் கண் கூசி டெலிபோனைக் கோபத்துடன் எடுத்து, "ஹலோ!" என்றார்.

"ஸாரி ஸார். கால் ஃப்ரம் மெட்ராஸ் ஸார். ஸ்பீக் அப்."

"ஹலோ, யாரு?"

"நான் தான் ஸார் நடேசன்."

"என்ன சொல்லு. . .பணம் எடுத்தாளா?"

"இல்லை. . .ஆனா.."

"ஆனா என்ன. சொல்லு."

"இன்னிக்கு சாயங்காலம் ஆறரை மணிக்கு வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி பஸ் பிடிச்சு இறங்கி டாக்ஸி பிடிச்சு பீச்சுக்குப் போனாங்க. அங்கே ஒரு ஆளைச் சந்திச்சாங்க. அவனுக்கு சுமார் 28, 29 வயசிருக்கும். ஜிப்பா போட்டுக்கிட்டு தாடி வச்சிக்கிட்டு இருந்தான். இரண்டு பேரும் கடற்கரையில இருட்டில தனியா இரண்டு மணி நேரம் பேசிக்கிட்டாங்க. . கொஞ்சம் அன்யோன்யமாவே இருந்தாங்க. .அப்புறம் அந்த அம்மா திரும்பி டாக்ஸி புடிச்சு வீட்டுக்குப் போயிட்டாங்க."

"என்ன பேசிக்கிட்டாங்க."

"உட்கார்ந்திருந்தபோது பேசிக்கிட்டது சரியா கேக்க முடியலை. ஆனா திரும்ப டாக்ஸி புடிக்கிற போது நான் பக்கத்திலே நின்னுக்கிட்டிருந்தேன். அப்ப தெளிவாக் கேட்டுது. நாளைக்கு சாயங்காலம் ஏழரை மணிக்கு சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனுக்கு வந்துடு மறந்துடாதேன்னு சொன்னான். அதுக்கப்புறம் டாக்ஸி புடிச்சுட்டாங்க. . . அவன் பேர் தயாள். ஹலோ ஹலோ.லைன்ல இருக்கீங்களா?"

6

ஸ்தம்பித்து வெற்றுப் பார்வையுடன் உட்கார்ந்திருந்த பிரபாகர் கலைந்தார். "ஹலோ.. என்ன.."

"ஸார் ஸார்.. நீங்க சொல்லித்தான். . ."

"பரவாயில்லை."

"வேற ஏதாவது செய்யணுமா?"

"வேண்டாம். இனிமே வேண்டாம். வியாழக்கிழமை ஆபிஸ்ல வந்து வாங்கிக்க. கீப் இட் டு யுவர்செல்ஃப். மறந்து போய்டு. பேர் என்ன சொன்னே?"

"தயாள்: வச்சுறட்டுங்களா?"

"சரி."

பிரபாகர் டெலிபோனை வைத்து விட்டு உடனே தன் பெட்டியிலிருந்து மாத்திரைகள் இரண்டை எடுத்து விழுங்கினார். அவர் உடல் எல்லாம் நடுங்கியது.

"ப்ளடி பிட்ச்!" என்று மேஜைமேல் குத்தினார். ஒரு நீண்ட சிகரெட் எடுத்து மூன்று குச்சி செலவழித்துப் பற்ற வைத்தார். தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு மிக மிக தீர்க்கமாக சிகரெட் புகையைத் தனக்குள் இழுத்துக் கொண்டு மார்பெல்லாம் அதைப் பரவவிட்டு எழுந்து நின்று ஜன்னலுக்கு வெளியே பங்களூர் இரவைப் பார்த்தார். அமைதியான குளிர் நிறைந்த இரவு. கண்ணாடிக்கு வெளியே மௌன விளக்குகள் தெரிந்தன.

வானத்தை நகரவெளிச்சம் மெலிதான மஞ்சளாக்கியிருந்தது. தன் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். பத்து முப்பத்தி ஐந்து.

மனைவி! நாளைக்கு மாலை!

அவளுக்கு என்ன குறைச்சல்? ஏதாவது சுகத்திலா செல்வத்திலா? நாளைக்கு மாலை.. தப்பி விடுவாளா என்ன. பார்த்து விடலாம். ப்ரபாகர் அந்த சிகரெட்டை அல்பாயுசாக அணைத்து உருத் தெரியாமல் ஆக்கி ஆஷ்டிரேயில் திணித்தார்.

பிரபாகர் நினைத்ததை அடைந்தவர். அவர் வாழ்க்கையில் முழுவதும் இந்த நாற்பத்து நான்கு வருஷங்களில் ஒன்றை நினைத்து அதை அடையத் தவறியதில்லை. தொழிலில். வாழ்க்கையில்.

ஷைலஜாவை அவர் கல்யாணம் செய்துகொண்டபோது அவருக்கு வயசு முப்பத்தாறு. ஷைலஜாவை அவர் முதல் தடவையாக ஒரு வாரப் பத்திரிகையின் வர்ண அட்டைப் படத்தில் பார்த்தார். அந்தப் பெண் ஒரு ஊஞ்சலின் அருகில் நின்று கொண்டிருக்க ஃப்ளாஷ் போட்டு எடுத்த அந்தப் படம் மிகத் துல்லியமாக அச்சாகியிருந்தது. அவள் உதடுகளின் மெலிதான திறப்பில் தெரிந்த பல் வரிசையும் அவள் உடம்பின் கச்சிதமான அமைப்பும் அவரைத் திரும்பத் திரும்ப அந்தப் படத்தையே மூன்று தினங்கள் நோக்கச் செய்தன. நான்காவது தினம் பத்திரிகை ஆபீசுக்கு போன் செய்து புகைப்படக்காரரின் விலாசத்தைத் தெரிந்து கொண்டார். புகைப்படக்காரரிடமிருந்து அந்தப் பெண் திருவல்லிக்கேணியில் இருக்கிறாள், ஸ்பென்ஸரில் ஸேல்ஸ் கர்ளாக வேலை செய்கிறாள் என்று தெரிந்து கொண்டார். அதுவரை அவர் எந்தப் பெண்ணையும் ஸ்திரமாக மனைவியாக வரிக்கும் எண்ணத்துடன் நினைத்ததில்லை. தொழில் விஷயமாக அமெரிக்கா ஜப்பான் செல்லும்போதெல்லாம் பல பெண்களை அவர் அறிந்திருக்கிறார். அந்த தற்காலிக சுகங்களுக்கப்புறம் அவர்களை மறந்து போயிருக்கிறார். இப்போது அது வேறு விதமாக இருந்தது.

‘‘உனக்கு என்ன சம்பளம்?’’

‘‘மாசம் நூற்று எண்பது ஸார்.’’

‘‘உன் பயோடேட்டா கொடு. காண்டினென்டல் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?’’

‘‘ஓ. ஒரு தடவை அப்ளிகேஷன் கூடப் போட்டேன். இண்டர்வ்யூவுக்கு கூப்பிடலை.’’

‘‘முதல் தேதி சேர்ந்துடு. உன்னை மாதிரி ஸ்மார்ட் கர்ள்ஸ் சுண்டைக்காய் 180 ரூபாய்க்கு ஸோப் வித்துக்கிட்டு.. சேச்சேச்சே! அங்கே வந்துடு. நானூற்றைம்பதிலே ஆரம்பிக்கலாம்.’’

‘‘தாங்க்யூ ஸார் தாங்க்யூ!’’

மூன்றே மாதங்களில் அவளை முழுவதும் வென்று மணந்து வீட்டில் கொண்டு வைத்துக் கொண்டு விட்டார். அவளுடைய அபார இளமை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பழகிப் பழகித் தேய்ந்ததும் அவளுடன் நடத்திய இல்லறத்தில் முதல் நெருடல்கள் ஏற்பட்டதும் ஒரு வருஷம் இரண்டு வருஷமாகியும் அவர்களுக்குக் குழந்தை பிறக்காததும் அதன் காரணம் தெரிந்ததும் டாக்டர் மேல் எல்லையில்லாக் கோபம் வந்ததும் காரணத்தை அவளிடம் சொல் விடாமல் மறைத்ததும். அந்த வீட்டுக்குள்ளேயே அவர்கள் இருவரும் இரண்டு மைல் தூரத் தனிமையில் இருந்ததும் எப்போதாவது சிரித்துப் பேசினதும் எப்போதாவது படுக்கையில் கடமைக்காக இயங்கியதும்..

எல்லாக் கணவன் மனைவி உறவிலும் ஒரு தவிர்க்க முடியாத அலுப்பு ஏற்படுகிறது. அது எப்போது ஏற்படுகிறது என்பதில்தான் மாறுதல்கள். சிலருக்கு சில தினங்களில். சிலருக்கு சில வருஷங்களில்.

அலுப்பு ஏற்படுவதை மன்னிக்கலாம். ஆனால் துரோகம்?

அந்த முதல் சந்தேகம் எப்போது அவர் உள்ளுணர்வில் ஏற்பட்டது? சென்ற மாதமா! அந்த வியாழக் கிழமையா?

‘‘எங்கே போயிருந்தே?’’

‘‘ஸ்கூலுக்கு. சின்னப் பிள்ளைகளைப் பார்த்திட்டு. . .’’

‘‘இன்னிக்கு எந்த ஸ்கூலும் திறந்திருக்காது தெரியுமா?’’

‘‘தெரியாமத்தான் போனேன். ஸ்கூல் மூடியிருந்தது. . . .திருவல்லிக்கேணிக்கு வீட்டுக்குப் போய்ட்டு. . . அண்ணன் கிட்ட..’’

‘‘உன் அண்ணன் இன்னிக்கு ஆபீசுக்கு வந்திருந்தான் ஷைலஜா.’’

மௌனம்.

‘‘எதையாவது என்கிட்ட மறைக்கப் பார்க்கறியா ஷைலஜா.’’

‘‘மறைக்கிறதுக்கு என்கிட்ட என்ன இருக்கு. நான் இன்னிக்கு எங்கே போனேன்னு சொல்லிடறேன். . . சும்மா ஒரு காரியமும் செய்யாம ஒரு பார்க்கிலே உக்காந்துக்கிட்டிருந்தேன். எனக்கு நிம்மதி தேவையா இருந்தது. அவ்வளவுதான். வீட்டிலே எனக்கு நிம்மதி இல்லை.’’

‘‘ஏன்?’’

ஏன்னு சொல்ல முடியலை.

அப்புறம் அந்தக் கடிதம். சந்தேச வித்தின் முதல் இலை.

அவள் அறையில் குப்பைக்கூடையில் சின்னச்சின்ன துண்டுகளாக இருந்த அந்தக் கடிதம். அவைகளை எடுத்து அந்த வார்த்தைகளின் புரியாத தொடர்புகள்..

'மறுபடி உன்னைச்....'

'என்றும் மறக்...'

'ஆசை முத்தம்..'

அவரால் நம்ப முடியவில்லை. வீட்டைத் துப்புரவாகத் துடைத்து வைத்துக் கொண்டு பத்திரிகைகளின் அத்தனை தொடர்கதைகளைப் படித்துக் கொண்டு டெலிவிஷனை விடாமல் பார்த்துக் கொண்டு வீட்டோடு அடைந்து கிடந்தவளின் சமீபகால மாற்றங்களை அவரால் நம்ப முடியவில்லை. தன்னை டிரஸ் செய்து கொள்வதில் அதிக கவனம் செலுத்தினாள். ஆபீசிலிருந்து போன் செய்தபோது சில தினங்கள் வீட்டில் இல்லை. புதிது புதிதாக தானே சென்று ஸாரிகள் வாங்கினாள்.

யாரையாவது சந்திக்கிறாளா என்ன! எப்படித் தெரிந்து கொள்வது.

பங்களூர் கிளம்புவதற்கு முதல் நாள் திடீர் என்று அவருக்கு அந்த யோசனை தோன்றியது. ஒரு தமிழ் செய்தித்தாள் வாங்கினார். நிதானமாக அதன் பக்கங்களில் தேடி சில வார்த்தைகளை வெட்டி எடுத்து ஒரு காகிதத்தில் ஒட்டினார். ஆபீசில் விலாசம் டைப் அடித்து ஒரு கவருக்குள் போட்டு ஸ்டாம்ப் ஒட்டி அதைத் தபால் பெட்டியில் போட்டார்.

'விவரம் கணவனுக்குத் தெரியாமல் இருக்க விலை 10000 தயார் செய்.'

தயார் செய்கிறாளா பார்க்கலாம். பாங்கில் பணம் எடுக்கிறாளா பார்க்கலாம். அப்புறம் அதுவும் தோன்றியது அவருக்கு. நடேசனுக்கு போன் பண்ணி தான் பங்களூரில் இருக்கும்போது அவள் எங்கெங்கே செல்கிறாள் என்ன செய்கிறாள் என்று கண்காணிக்கச் சொன்னார். தினம் இரவு அதை டெலிபோன் மூலம் சொல்லிவிடச் சொன்னார்..

இப்போது தெரிந்து விட்டது.

சற்று நேரம் தூங்கும் நகரத்தைப் பார்த்திருந்து விட்டு மற்றும் இரண்டு சிகரெட் தொடர்ந்து பிடித்துவிட்டு டெலிபோனை எடுத்து யோசித்து விட்டு. . .ஒரே ஒரு எண்ணைச் சுழற்றினார்.

''எஸ் ஸார்,'' என்று ஹோட்டல் சிப்பந்தியின் தூக்கம் தோய்ந்த குரல் கேட்டது.

''மதராஸுக்கு காலையில் ஃப்ளைட் இருக்கிறதா? சொல்ல முடியுமா?''

''ஒன் மினிட் ஸார்.'' மௌனம். சிகரெட் நெருப்பு விரலைச் சுட்டது.

''எஸ் ஸார். காலை பத்தரை மணிக்கு ஃப்ளைட் நம்பர் 560.''

''தாங்க்யூ.''

''குட்நைட் ஸார்.''

''குட்நைட்.''

7

''குட் காஃபி,'' என்றான் கணேஷ். கப்பை மேஜை மேல் வைத்தான். சுற்றிலும் பார்த்தான். விஸில் அடித்தான். ''லாவிஷ்,'' என்றான். எதிரே ஷைலஜா உட்கார்ந்திருந்தாள். வசந்த் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே, ''உங்கள் கணவர் என்ன செய்கிறார் மிஸஸ் பிரபாகர்?'' என்றான். எதிரே அவர்கள் திருமண போட்டோவைப் பார்த்தான்.

''பிஸினஸ். பல கம்பெனிகளுக்கு சொந்தக்காரர். பல கம்பெனிகளுக்கு டைரக்டர். . .பணத்திற்கு. .'' கணேஷ் சற்று அவசரத்துடன், ''மிஸஸ் பிரபாகர், அந்தக் கடிதத்தைக் காட்டுகிறீர்களா?'' என்றான்.

கடிதத்தை நிதானமாகப் பார்த்தான். பார்த்துவிட்டு வசந்திடம் கொடுத்தான்.

வசந்த், ''புது மாதிரியான பயமுறுத்தல். செய்தித்தாளிலிருந்து வாக்கியங்களைக் கத்தரித்து ஒட்டுவது ஒரு புதிய முறைதான். தினமணி போலிருக்கிறது அச்சைப் பார்த்தால்,'' என்றான்.

''இது எப்போது வந்தது?''

''இன்று மாலை.''

"கவர் இருக்கிறதா. . .அதையும் கொடுங்கள்." கவரை வாங்கிக் கொண்டு அதை ஓர் அலட்சியப் பார்வை பார்த்து விட்டு, "அந்தக் கடிதத்தில் சொல்லியிருக்கும் விஷயம் என்ன என்று சொல்கிறீர்களா?" ஷைலஜா தயங்கி வசந்தைப் பார்த்தாள்.

"பயப்படாதீர்கள். நானும் அவனும் ஒன்று என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்."

"அதற்கில்லை. இந்த விஷயம் சற்று அந்தரங்கமாக. . ."

"கவலைப்படாதீர்கள். . . ."

ஷைலஜா மறுபடி தயங்கினாள். மேஜை விளக்கின் வெளிச்சத்தில் அவள் முகம் பளிச்சென்று தெரிந்தது. இருபத்து எட்டு வயதிருக்கலாம் என்று எண்ணினான் கணேஷ். அவள் கண்கள் பெரிதாக இருந்தன. அவை கணேஷை நேர்ப்பார்வை பார்க்கத் தயங்கின. மூக்கின் உதட்டின் அமைப்புக்களில் ஓர் அழுத்தமும் உதட்டோரத்தில் சற்றுப் பிடிவாதமும் சற்று தடிமனான கீழ் உதட்டில் சற்றுச் சபல குணமும் மார்பை நிறையக் காட்டுமாறு அணிந்திருந்த ரவிக்கையில் சற்றுத் தன்னைத் தெரிவிப்பதில் ஆர்வமும் எக்ஸிபிஷனிஸமும் உடனே அவனுக்குப் பட்டது. குரலில் 25 வயது தெரியவில்லை. மென்மையான குழந்தைக் குரல். விரல்கள் நீண்டிருந்தன. நகத்தைக் கடிக்கும் பழக்கம் உண்டென்று தெரிந்தது. "சொல்லுங்கள். உங்க ரகசியம் எங்களை விட்டு விலகாது."

"தயாள் என்று ஒருத்தன். நான் காலேஜிலே படிக்கிற போது என்கூட சிநேகமாக இருந்தான். அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா இருந்தேன். அவனுடன் பழகிட்டிருந்தேன். இந்த மனுஷன் என் கணவர் திடீர்னு வந்து புயல் அடிச்சாப்பலே என்னை வாரிக் கட்டிக்கிட்டு இந்த வீட்டிலே ஒரேயடியா உயர்த்தி தூக்கிக் கொண்டு வந்து விட்டுட்டார். அப்புறம் நான் தயாளைச் சந்திக்கலை. அவன் எங்கெங்கெல்லாமோ போய் அவதிப்பட்டான். நான் இந்த வீட்டிலேயே எட்டு வருஷம் பிரபாகருக்கு மனைவியா கோவில் மாடு மாதிரி தின்னுக்கிட்டு டிவி பார்த்துக்கிட்டு. . .படிச்சுக்கிட்டு. .இருந்திருக்கேன். சமீபத்திலே தயாள் திரும்பி வந்து எனக்கு போன் பண்ணினான். . முதல்லே சந்திக்க மாட்டேன்னு சொன்னேன்— எனக்கும் கற்புங்கறது இருக்குன்னு நானே எனக்கு நிரூபிச்சுக்கற துக்கு. . .அப்புறம் யோசிச்சுப் பார்த்ததிலே அவனைப் போய் பார்த்தா அதிலே ஏதும் தப்பு இல்லைன்னு தோணிச்சு. பார்த்தேன். பேசினேன். பழைய நாட்களைப் பத்தி லெக்சரர்ஸ் பத்தி அவன் என்னையே இத்தனை வருஷமா நினைச்சுக்கிட்டு இருந்ததைப் பத்தி. . .அதுக்கப்புறம் அவனை ரெண்டு மூணு தடவை பார்த்தேன்."

"கணவருக்குத் தெரியாம?"

"தெரியாமதான். தெரிஞ்சா என்னை வீட்டுக்குள்ளே விட மாட்டார். கோபக்காரர். . . தயாள் வேடிக்கையான ஆசாமி. என்கிட்ட என்ன இருக்கோ நேசிக்கிறான். காலைலே பார்த்துட்டு சாயங்காலம் கடுதாசி எழுதுவான். என்னைப்பத்தி கவிதை எழுதுவான்... என்னை... விடுங்க... நான் முதல்லே அவனைச் சந்தித்தபோது பார்த்தபோது அதிலே எனக்கு ஒண்ணும் தப்பாத் தோன்றலை. இப்ப நான் உங்க கூட பேசலையா?. . . . வித்தியாசமா எதுவும் இல்லை. எதுவும் நினைக்கலே நான். ஆனா சமீபத்தில் என் மனசு கொஞ்சம் வேடிக்கை காட்டுது. கொஞ்சம் ஆசைப்படுது. கொஞ்சம் பாவம் பண்ணுது. . . . தயாள் கிட்ட பணம் வேணுமான்னு கேட்டேன். வேண்டாமாம். நான்தான் வேணுமாம். என்னோட அவன் மறுவாழ்வு வாழப்போறானும். கூப்பிட்டான். முதல்லே சிரிப்பா இருந்தது. அப்புறம் அந்த ஆசை எனக்கு ஒரு மாறுதல். ஒருவிதமான விடுதலைன்னுகூட சொல்லலாம். அதுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குது. பிரபாகர் மாதிரி மனசாட்சி கலக்காத மெஷின் ஆசாமி கிட்ட எட்டு வருஷம் வாழ்ந்தப்புறம் இந்தப் பாதையிலே பாவம் இருந்தாலும் வசீகரம் இருக்கு. ஒரு அட்வென்ச்சர் இருக்கு. தினம்தினம் ஒரே விஷயங்களை எட்டு வருஷமாச் செஞ்சு அலுத்துப்போன உணர்ச்சிகள் மரத்துப்போன எனக்கு எதிரே ஒரு கவர்ச்சிகரமான பாவம் கூப்பிடுறது. தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது இந்தக் கடிதம். நான் தயாளைச் சந்தித்ததை யாரோ பார்த்து இப்போது பணம் கேட்டுக் கடிதம் எழுதி இந்த விவகாரத்திற்கு ஒரு அவசரம் ஏற்பட்டுவிட்டது. விஷயம் சிக்கலாய்டுச்சி. . ."

கணேஷ் கடிதத்தை வாங்கி மறுபடி படித்தான். "இது உங்க கணவருக்குக்குத் தெரியக்கூடாதுன்னு நினைக்கிறீர்களா?"

"ஆமாம்."

"எப்பவாவது தெரிஞ்சுத்தானே ஆகணும்?"

"இல்லை கணேஷ். நான் இன்னும் தீர்மானிக்

கலை. தயாள்கிட்ட நான் தேடற நிம்மதி கிடைக்குமான்னு எனக்கு இன்னும் தெளிவாத் தெரியலை. நடுவிலே அது வந்ததும் இப்ப என்ன செய்யறதுன்னே தெரியலை.''

''ஜனி. நீங்க கணவரோடு தொடர்ந்து வாழறதா தீர்மானிச்சா நீங்க தயாளைச் சந்திச்சது அவருக்குத் தெரியக்கூடாது...... அதற்கு இந்தப் பணம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கு. அப்படி நீங்க எல்லாத்தையும் விட்டுறதா நினைச்சா அந்தக் கடிதத்தைக் கிழிச்சுப்போட்டுட்டு பேசாம ரெயிலைப் புடிச்சுடலாம். இல்லையா?''

''ஆம்.''

''என்ன செய்யறதுன்னு நீங்க இன்னும் தீர்மானிக்கலை.''

''இல்லை. என்ன செய்யறது, சொல்லுங்களேன் கணேஷ்.''

''நானா! ஓ நோ! நான் வெறும் வக்கீல். உங்க மனம் உங்கள் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகள் உங்கள் குணம் எல்லாவற்றையும் பொறுத்து இருக்கிற சிக்கலான டெஸிஷன் இது. இந்த விஷயத்தில் நான் ஒண்ணும் உங்களுக்குச் சொல்லமுடியாது. ஆனா....''

''சொல்லுங்க.''

''மனசை விட்டுட்டு வெளியுலகத்துக்கு வந்திங்கன்னா சில உபதேசங்களை உங்களுக்கு என்னால் சொல்ல முடியும்....''

''சொல்லுங்க ப்ளீஸ்.''

''முதல்லே இந்தக் கடிதம் பத்தி உடனே கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.''

''ஏன்?''

''கடிதத்திலே பத்தாயிரம் ரூபாய் கேட்டிருக்கே தவிர அதை எப்படி எங்கே கொடுக்கிறது என்பது பற்றி விவரம் இல்லை. எனவே அடுத்த கடுதாசி வரும்வரைக்கும் உங்களுக்குக் கணவருக்குத் தெரிஞ்சு போய்விடுமே என்கிற பயம் வேண்டாம். எனவே நீங்க உங்க வாழ்க்கை பிரசினையைப் பற்றித் தீர்மானிக்கிறதுக்கு இவ்வளவு அவசரப்பட வேண்டாம்னு தோணுது. நீங்க உங்க கணவரோடு தொடர்ந்து வாழறிங்களோ அல்லது அந்த தயாள்கூட வேறவாழ்க்கை புதுசா ஆரம்பிக்கிறீங்களோ எந்தத் தீர்மானத்தை எடுத்தாலும் அதை இன்னிக்கு ராத்திரி எடுக்காதிங்க. நாளைக்கும் வேண்டாம். நாளன்னைக்கு வேண்டாம் ...''

''பின்னே எப்ப?''

''நீங்க எப்ப கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டிங்க? ரிஜிஸ்ட்ரேஷனா இல்லை மந்திரம் கிந்திரம் சொல்லி...''

''ரிஜிஸ்டர் ஆபீசிலே.''

''வசந்த்?''

''ஸ்பெஷல் மேரேஜஸ் ஆக்ட் 1954, பாஸ்!'' என்றான் வசந்த்.

''மிஸ்டர் கணேஷ். நான் என் கணவரை டிவோர்ஸ் பண்ண முடியுமா?''

''முடியும். காரணம வேணும்.''

''என்ன காரணம் சொல்வேன். காரணம் எல்லாம் மனசிலே இருக்கே!''

''எதாயிருந்தாலும் எட்டு வருஷமா வாழ்ந்து களைச்சுப் போய்டுச்சுங்கறதை காரணமாக் காட்ட முடியாது... அவர் உங்களைக் கொடுமைப் படுத்தினாரா?'' என்றான்.

''ஒரு விதமான கொடுமைதான்...''

கணேஷும் வசந்த்தும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

''மிஸஸ் பிரபாகர்: சட்டத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் உங்க நிலைமை என்னங்கறதைச் சொல்லிடறேன். நீங்க உங்க கணவரோட வாழ விரும்பலைன்னா இரண்டு வழி இருக்கு. ஜுடிஷியல் ஸெப்பரேஷனுக்கு மனுப் போடலாம். இல்லை விவாக ரத்து கேட்கலாம். இரண்டிற்குமே தகுந்த காரணங்கள் வேண்டும். முதலில் அடல்ட்டரி. அது உங்கள் கேஸில் அவர் விவாகரத்துக் கோரினால்தான் செல்லும் என்று தோன்றுகிறது...''

அவள் கண்கள் சிவந்து ஏறக்குறைய கண்ணீர் ததும்பியது. ''நீங்கள் என்னைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை,'' என்றாள்.

''ஸாரி! நான் காரணங்களை மட்டும் சொல்றேன்.. அடுத்தது மூன்று வருஷம் இருவரும் தனித்து இருந்திருக்க வேண்டும். அல்லது உங்கள் கணவர் ஜெயிலில் ஏழு வருஷ தண்டனையில் இருக்க வேண்டும் அல்லது கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் உங்களைக் கொடுமைப் படுத்தியிருக்க வேண்டும் அல்லது புத்திசரியில்லாமல் இருக்க வேண்டும் அல்லது சில ரகசிய வியாதி இருக்க வேண்டும்.

''இது சட்டம். சட்டம் பொதுவாக, இந்தியத் திருமணத்தைக் காப்பாற்றத்தான் முயற்சிக்கிறது. துரோ

கத்தையும் கொடுமைப்படுத்தியதையும் கோர்ட்டில் கருந்த
சாட்சிகளுடன் நிருபிக்க வேண்டும். மிகவும் கஷ்டம்.
''எனவே விவாகரத்து என்பது அவ்வளவு சுல
பமில்ல. . .''
''பாஸ்! இருவரும் மனமொப்பி சம்மதித்தால்
ம்யூசுவல் கன்ஸென்ட் படி அவர்கள் பிரியலாம். ஸெக்
ஷன் 28,'' என்ருன் வசந்த்.
''அவர் ஒப்புக்கொள்ளவே மாட்டார்,'' என்ருள்
ஷைலஜா.
''டிபிகல்ட்,'' என்ருன் கணேஷ்.
ஷைலஜா சற்று நேரம் யோசித்தாள். . சற்றுத்
தயங்கினுள். சற்று மென்று விழுங்கினுள். ''இன்னும் ஒரே
ஒரு விஷயம் கேட்கலாமா?''
''கேளுங்கள்.''
''எங்களுக்கு எட்டுவருஷமாக குழந்தை இல்லை.
என்னை லேடி டாக்டர் பரிசோதித்துவிட்டு என்னிடம் ஏதும்
குறையில்லை என்று சொல்லியிருக்கிருர்.''
கணேஷ் யோசித்தான். ''வசந்த், என்ன சொல
கிருய்?''
வசந்த் உடனே, ''முடியும் பாஸ். கல்யாணச்
சமயத்தில் பார்ட்டியிடம் அந்தக் குறையிருந்தது
என்று நிரூபிக்க வேண்டும். இன்னமும் அதே குறையிருக்
கிறது என்று நிரூபிக்க வேண்டும். திருமணத்தை ரத்துசெய்
வதற்குப் பெட்டிஷன் கொடுத்து டிக்ரி வாங்கவேண்டும்.
விஸ்வாஸ் அண்ட் விஸ்வாஸ் என்று கல்கட்டாவில் 1971ல்
ஒரு, கேஸில். . . .''
''நிருபணம்! எப்படி? கஷ்டம்தான். மிஸஸ்
பிரபாகர். என்னைக்கேட்டால் நீங்கள் இதை இன்னும் தீர
யோசிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. உங்களுக்கு உங்கள்
கணவனை விட்டுப் பிரியவேண்டும் என்ருல் அதற்குச் சட்
டத்தில் இடம் இருக்கிறது. ஆனுல் நீங்க இன்னும் அதைத்
தீர்மானிக்கவில்லை. இன்னும் உங்கள் மனசு ஸ்திர நிலையில்
இல்லை. உங்க கணவரிடமிருந்து உங்களால் பிரியமுடியும். அவ
ருடன் இன்னும் சில மாதங்கள்— ஏன், ஒரு வருஷம் இருந்து
பாருங்களேன். . . . கொஞ்சம் விட்டுக்கொடுத்து கொஞ்சம்
அவருடன் இதயத்தைத் திறந்துபேசி.. ஏன் இப்படி நீங்
கள் விவாகரத்தைப்பத்தி நினைப்பதைக்கூட அவரிடம்
சொல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது எனக்கு. அல்லது

சிலமாதங்கள் பிரிந்திருந்து மறுபடி சேர்ந்தால் கூட ஒரு
வருக்கொருவர் புரிந்து கொள்ள உதவும் என்று நம்பு
கிறேன். எதற்கும் நீங்கள் அந்தக் கடிதத்தைப் பற்றிக்
கவலையே படாதீர்கள். இதை வைத்துக் கொண்டு அவ
சரப்பட வேண்டாம். மறுபடி கடிதம் ஏதாவது வந்தால்
உடனே எனக்குப் போன் பண்ணுங்கள். நான் சமாளிக்
கிறேன் அந்த ஆசாமியை. . .நிம்மதியாகத் தூங்குங்கள்.
விலகவோ சேரவோ இரண்டுக்குமே நான் இருக்கிறேன்.
முடிந்தால் நாளை மாலை மறுபடி வருகிறேன்.'' கணேஷ்
கிளம்பும்போது அந்தக் கடிதத்தை உறையுடன் எடுத்துக்
கொண்டு கிளம்பினுன்.

8

கா-ரில் திரும்பும்போது கணேஷ், ''வாட் டு யூ
திங்க்?'' என்ருன்.
''அவள் மகா குழப்பத்தில் இருக்கிருள். எனக்குக்
கணவனைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. . .''
''பார்க்கலாம். பார்த்துப் பேசலாம். பாவிப்
பயலே, இப்படி முத்து மாதிரி ஒரு பெண்டாட்டியை சரியாக
வைத்துக் கொள்ளத் தெரியாமல் இழக்கப் போகிருயடா
என்று சொல்லிப் பார்க்கலாம். . இந்த லெட்டரைப் பத்தி
என்ன நினைக்கிறே? யார் எழுதியதுன்னு கண்டுபிடிக்க
முடியுமா?. . .''
''ரொம்ப கஷ்டம் பாஸ்! வெளி உறையிலே
போஸ்ட் மார்க்கைப் பார்த்தேன். மௌண்ட் ரோடு
போஸ்ட் ஆபிசிலே போஸ்ட் ஆகியிருக்கு. . .கடுதாசியை
யார் எழுதினதுன்னு கண்டுபிடிக்கிறது முடியவே முடியாது.
எல்லாம் அச்சு. . .''
''ஸ்காட்லண்ட் யார்டிலே கண்டுபிடிச்சுடுவாங்க.

நான் லண்டன்ல இருக்கிறபோது ப்ரியா கேஸ் ஞாபகம் வரது. . .''

''எப்படி?''

''அட்ரஸ் டைப் அடிச்சிருக்கே. டைப்ரைட்டர் என்னன்னு கண்டுபிடிச்சுடுவாங்க முதல்லே!''

''அதுக்கு ஸ்காட்லண்ட் யார்டு வேண்டாம் பாஸ். வசந்தே போதும். டைப்ரைட்டர் காத்ரேஜ் ஏ. பி. ஆனு மவுண்ட்ரோட்டில எவ்வளவு ஆபீஸ் இருக்கு. எவ்வளவு காத்ரேஜ் இருக்கு! வெட்டி வேட்டை.''

அப்போது மணி பன்னிரண்டரை. ஒரு சிறிய டீக்கடையில் காரை நிறுத்தி 'கடக்'காக இரண்டு டீ பருகிவிட்டு இன்னும் ராத்திரியில் விழித்திருந்து எவனோ எவ னுடனோ செய்த சச்சரவுக்கு வாதாட சட்ட புத்தகங்கள் காண அலசச் சென்றார்கள். அவர்களும் ஏறக்குறைய அந்த இரவு பூரா கண்விழித்திருந்தார்கள்.

ஷைலஜா நிம்மதியாகவே தூங்கினாள்

பிரபாகர், ராத்திரி பூரா தூங்காமல் அடிக்கடி சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டு யோசித்துக் கொண்டு நீல நிற மாத்திரைகளை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

ஷைலஜா அதிகாலையில் மைசூர் ராஜாவின் அரண்மனையில் தனியாக ஒரே இடத்தில் ஓடுவது போல் கனவு கண்டாள். கனவில் இரண்டு பேரும் அவளைத் துரத் தினார்கள்.

9

மறுதினம் ஷைலஜா எழுந்ததும் தென்பாகவே இருந்தாள். கணேஷுடன் ராத்திரி பேசினதில் அவள் வாழ்வின் பிரசினை திராவிட்டாலும் சற்றுத் தெளிவாகியிருந் தது. கணவருடன் வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லை என்றால்

விடுதலை கிடைக்க சட்டத்தில் வாய்ப்பு இருப்பது அவ ளுக்குத் திடீரென்று புதிய பலம் கொடுத்தது. அந்தத் துல்லியமான காலையில் தப்பான ஆசைகள் எதுவும் எழவில்லை. எனக்கு முதலில் வேண்டியது மாறுதல். மாறுதல் என்றால் திரும்ப முடியாத பெரிய மாறுதல் இல்லை. என் தினசரி சலிப்பிலிருந்து மெலிதான மாறுதல் முதலில் வேண்டும். சமையற்காரனின் குழந்தையைப் பற்றி விசாரித்தாள். அவ னுக்கு அம்மாவின் திடீர் கரிசனம் ஆச்சரியம் தந்தது.

''எத்தனை குழந்தைங்க உங்களுக்கு?''

''ரெண்டு பொட்டைப் பசங்கம்மா.''

''இந்தாங்க, ஏதாவது அவங்களுக்குத் துணி மணி வாங்கிக் கொடுங்க. மத்யானம் வர வேண்டாம். டிரைவர் கிட்டயும் சொல்லிடுங்க. . .''

குளித்துவிட்டுத் தனக்குப் பிடித்தமான அந்த கருநீல சாரியை அணிந்து கொண்டாள். அதன் டெரி லின் ஸ்டாட்டிக் மின்சாரத்தில் பரபரவென்றது. அதே கருநீலத்தில் பொட்டிட்டுக் கொண்டு மறுபடி கருநீலத்தில் காதணிகள் அணிந்து கொண்டு திரும்பவும் கருநீலத்தில் வளையல் அணிந்து கொண்டு தன்னைக் கண்ணாடியில் அதிக மாகப் பார்த்துக் கொண்டாள். கணேஷ்! என்ன ருசிகரமான மனிதர். அவருடன் பேசியதில் அவளுக்கு புதுத் தெம்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒரு புதிய உற்சாகம். புதிய பக்க பலம். டெலிபோனை எடுத்து கணேஷின் நம்பரைச் சுற்றினாள்.

''கணேஷ் ஸார்! ஷைலஜா. தூங்கிட்டிருந் தீங்களா?''

''இனிமேத்தான் தூங்கப் போகிறேன். எப்படி இருக்கிங்க?''

''தென்பாத்தான்.''

''ஐம் க்லாட் டு ஹியர் தட்.''

''உங்களோட ராத்திரி பேசினதிலே எனக்கு பல விசாரங்கள் சின்னதாப் போய் கரைஞ்சு போயி டுச்சு! நான் நீங்க சொன்னப்பலே உடனே தீர்மானிக்கப் போறதில்லே. கொஞ்சம் ஊறப்போட்டுட்டு சிந்திச்சுட் டுத்தான் செய்ய வேண்டிய காரியம் இது.''

''வெரிகுட்.''

''இன்னிக்கு சாயங்காலம் கொஞ்சம் உங்களால் வர முடியுமா?''

''இன்னிக்கு சாயங்காலமா?''

''வந்திங்கன்னா ரொம்ப சந்தோஷமாயிருக்கும். உங்ககிட்ட இன்னும் சில விஷயங்கள் சொல்லணும். நல்லதா காஃபி போட்டுத் தரேன்.''

''பார்க்கலாம். ஐல் ட்ரை.''

''ட்ரை வேண்டாம். கட்டாயம் வந்தே ஆகணும்.''

''சரி.''

ஷைலஜா 'சிந்தூரப்பூவே' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே வீட்டைப் பூட்டிவிட்டுத் தனியாக நடந்து சென்று பஸ் ஏறி சாரதா மான்ட்டிஸோரி பள்ளிக்குச் சென்றாள். சுப்புலட்சுமி, ''அட! ஷைலஜா! என்ன ஒரு பெரிய சர்ப்ரைஸ்!'' என்றாள்.

''சுப்பு! எப்படி இருக்கே!''

''அதான் பார்க்கிறியே!'' சுற்றிலும் பார்த்தாள். ஏகப்பட்ட பெண்குழந்தைகள். மூன்று வயதிலிருந்து எட்டு வயது வரை பொம்மைகள் போல் சுத்தமாக தலை சீவிக் கொண்டு ஊஞ்சல் ஆடிக் கொண்டு பிஸ்கெட் கடித்துக் கொண்டு. . .

''Pat a cake Pat a cake Baker's man' என்று ரைம்ஸ் சொல்லிக் கொண்டு. . .

''சுப்பு! எனக்கு இங்கே ஒரு வேலை கிடைக்குமா?''

''உனக்கா! வேலையா?''

''ஏன்?''

''நான்தான் இல்லாத குறை இருநூறு ரூபாய்க்கு இவைகளைக் கட்டி மேய்க்க வேண்டியிருக்கு. உனக்கு என்னடி குறை?''

ஷைலஜா குழந்தையைப் பார்த்துக் கொண்டே, ''தே ஆர் லவ்லி,'' என்றாள்.

''முதல் தினம் மட்டும்தான் லவ்லி. ஒவ்வொன்றுக்கும் இருக்கும் பிடிவாதம் உனக்குத் தெரியுமா? இதோ பார் ஜன்னல் பக்கத்திலே உக்காந்திருக்கு பாரு 'ம்' முணு முஞ்சியை வெச்சுண்டு. . .''

''சுப்பு, இங்கே எவ்வளவு சம்பளம் கொடுப்பாங்க?''

''நூத்தம்பதிலே ஆரம்பிச்சு தலையெல்லாம் நரைச்சுப்போனப்புறம் இருநூத்தி அம்பது ஆகும். நீ நிஜமாவே கேக்கறியா?''

''ஆமாம் சுப்பு. எனக்கு ஒரு மாறுதல் தேவையா இருக்கு. எனக்கு ஒரு வேலை வாங்கித் தருவியா?''

''சொல்லிப் பார்க்கறேன். உன் ஹஸ்பண்ட் சொன்னா நடக்கும். எதுக்கும் அந்த மனுவைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொண்டுவா''.

பள்ளியிலிருந்து மவுண்ட்ரோடு சென்று புக் சென்டரில் கொஞ்ச நேரம் மேய்ந்தாள்.

குழந்தைகள் மனோதத்துவம் பற்றி ஒரு புத்தகம் வாங்கினாள். ரிஷப ராசிக்கு 1978'ம் வருஷம் பலன் புத்தகத்தையும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

''கிருகங்கள் இந்த வாரம் சில சொந்த பிரச்னைகளில் தீர்வு காணுவதில் சாதகமாக இருக்கின்றன. ஆரம்பத்தில் சற்று மந்த நிலையிருக்கவும் அதைக் களைந்தெறிய இதுதான் சமயம். மற்றவர் சொற்களைக் கேட்கலாம். 15'ம் தேதி நிலை துரிதகதி அடைகிறது. ஒரு நண்பனோ உடன் தொழில் புரிபவனோ அதைத் தாண்டி விடுவான். கடந்த காலத் தப்புகளின்றும் பாடங்கள் பெறுக!''

சிரித்துக் கொண்டே அந்தப் புத்தகத்தை மூடி விட்டு பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடந்தாள்.

10

ஆவ்ரோ விமானம் 11:35 க்குத் தரையைத் தொட்டு ஓடிவிட்டுத் திரும்பி மெல்ல நின்றது. அதிலிருந்து தெறிய சில பிரயாணிகளில் கடைசியாக பிரபாகர் இறங்கினார். கருப்புக் கண்ணாடி அணிந்து கொண்டு டெர்மினலை நோக்கி விரைவில் நடந்தார். லக்கேஜ் எதுவும் இல்லாததால் நேராக கண்ணாடிக் கதவுகளை விலக்கிக் கொண்டு டாக்ஸி பிடித்து, ''ஸ்ரீராம் காலனி,'' என்றார்.

நடுப்பகலின் சோம்பேறித்தனத்தில் காலனி

வெறிச்சென்றிருந்தது. டாக்ஸியை அனுப்பிவிட்டு வாசலுக்கு வந்து கதவின் மணிப்பொத்தானை அழுத்தினார். சற்று நேரம் காத்திருந்து மறுபடி அழுத்தினார். காத்திருந்தார். ஒரு சிகரெட் பற்ற வைத்தார். தன் பையில் இருந்த டூப்ளிகேட் சாவியை எடுத்து கதவின் டோர் லாட்சை முயன்று பார்த்தார். லாட்ச் விலகிக் கொண்டு மிக மெதுவாகப் பின் வாங்கியது. உள்ளே நுழைந்தார். ஷைலஜா இல்லை.

"அவனைப் பார்க்கத்தான் போயிருக்கிறாள்." சோபாவில் உட்கார்ந்து அந்த சிகரெட்டைப் பாழாக்கி அணைத்து விட்டுச் சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு அடுத்த அறைக்குச் சென்று கண்ணாடி அலமாரியிலிருந்த விஸ்கி பாட்டிலை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு கிளாஸை எடுத்துக் கொண்டு இங்கு வந்து ப்ரிஜ்ஜைத் திறந்து அதன் ஃப்ரீஸரிலிருந்து இரண்டு மூன்று ஐஸ் துண்டங்களைக் கண்ணாடியில் போட்டுக் கொண்டு அந்தத் துண்டங்களின் மேல் விஸ்கி சுத்தமாக நான்கைந்து விரல்கடை ஊற்றிக் கொண்டு நாலு தடவை அசைத்து மடக்கென்று விழுங்கினார். அது நெருப்புச் சரடுபோல் தனக்குள் செல்வதை உணர்ந்தார்.

எதிரே ஃப்ரேம் போட்டு மாட்டியிருந்த அவர்கள் கல்யாண போட்டோ தெரிந்தது. வயது வித்தியாசம் அப்போதே தெரிந்தது. அவர் மண்டையில் மெலிய வழுக்கை. அவள் இளமை. "கிராதகி! சிரிக்கிறாள் பார்!"

ஐஸ் துண்டம் கிளிங் என்று ஆமோதித்தது. இன்னும் கொஞ்சம் ஊற்றிக் கொண்டு மறுபடி ஒரு மடக். காதெல்லாம் சூடேறியது. நாக்கு உலர்ந்தது. மெதுவாக நடந்து பெட்ரூமுக்குச் சென்றார். அவள் புத்தகங்களும் புடவைகளும் என்ன என்னவோ வர்ண வர்ண அலங்கார தினுசுகளும் இறைந்து கிடந்தன. கண்ணாடியில் தெரிந்த பிரபாகர் தள்ளாடினார். அவர்கள் கல்யாண போட்டோ ஆல்பத்தை அசிரத்தையாகப் பிரித்துப் புரட்டினார். லேஸ் காகிதங்களுக்கு மத்தியில் அந்தத் திருமணத்தின் சத்தியங்கள் உறைந்திருந்த புகைப்படங்கள். பார்ட்னருடன் சிரித்துக் கொண்டு மந்திரியுடன் சிரித்துக் கொண்டு திரை நடிகனுடன். . . பிஸினஸ் நண்பர்களுடன்... அந்த இளைஞன் ஒரு புத்தகத்தைப் பரிசளிக்கிறான்.....

யார் இவன்? இவன்தான் தயாளா? மறுபடி விஸ்கி தேவையாயிருந்தது அவருக்கு. . ஹாலுக்கு வந்தார்.

கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. திரும்பினார். தயாளின் காதலி.

திடுக்கிட்டாள்.

"அட நீங்க வந்துட்டிங்களா! அதுக்குள்ளே!"

"வாம்மா; அதிர்ச்சியா இருக்குத இல்லே?"

ஷைலஜா உள்ளே வந்தாள். புத்தகங்களை வைத்தாள்.

"வேலை முடிஞ்சுட்டுதா?"

"இல்லை."

"உடம்பு கிடம்பு சரியாயில்லையா?"

"இல்லை." அவளை நேராகப் பார்த்தார்.

"ஏன் அப்படிப் பார்க்கறீங்க?"

"பாக்கக் கூடாதா?"

மேஜையிலிருந்த காலி கிளாஸைப் பார்த்தாள்.

"எங்கே போயிருந்தே?"

"மவுண்ட் ரோடுக்கு ஒரு ஃப்ரண்டைப் பார்த்துட்டு புக்ஸ் வாங்கிக்கிட்டு. . ."

"யாரு ஃப்ரெண்டு? தயாளா?"

"தயாளா! யாரு?"

"ஷைலா! உனக்குத் தெரியாதாக்கும்! என்னம்மா நீ?"

"என்ன சொல்றீங்க?"

"இத பாரு. பாசாங்கு வேலையெல்லாம் வேண்டாம்.. உன் விஷயம் பூரா எனக்குத் தெரியும். நேத்தி சாயங்காலம் எங்கே போனே, யாரைப் பார்த்தே என்ன தீர்மானிச்சே. . .எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்."

ஷைலஜாவின் உதடுகள் துடித்தன. சற்று வியர்த்தது. எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறேன். . என்ன சொல்லப் போகிறேன்.

"நீங்க என்ன முடிவு கட்டினீங்க?"

"நீ என்ன முடிவு கட்டியிருக்கே?"

அவள் மௌனமாக இருந்தாள். யோசி! யோசி பெண்ணே! இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்ன சொன்னால் கணவன் சமாதானமடைவான்? யோசி.

"நீ அவனைப் போய்ப் பார்த்தது நிஜமா இல்லையா?"

தயக்கத்துடன், "நிஜம்தான்," என்றாள்.

"அப்புறம் இன்னிக்கு சாயங்காலம் சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன்லே. . .எங்கே போறதா உத்தேசம்?"

[illegible] 3,4,5,6 மார்ச், '78.

''எங்கேயும் போறதா உத்தேசமில்லே.''

''பொய் சொல்லாதடி தேவடியா!''

''இத பாருங்க. நீங்க விஸ்கி சாப்பிட்டிருக்கிங்க. நிலேகுலேஞ்சு பேசறீங்க. ப்ளீஸ். இதைப்பத்தி அப்புறம் பேசலாம்!''

''இப்பவே பேசிடலாம் கண்ணு! ஒண்ணில்லே ஒண்ணு தீர்த்திடலாம். ராத்திரி பூரா தூக்கமில்லாம இதைப் பத்திப் பேசித் தீர்க்கத்தான் ப்ளேஊப் பிடிச்சி ஓடி வந்திருக்கேன். நீ செஞ்ச காரியம் ரைட்டா சொல்லு.''

''தப்புத்தான்.''

''நீ செய்ததுக்கு நான் உன்னே டைவர்ஸ் பண்ணலாம் தெரியுமா?''

''பண்ணிடுங்களேன்?''

''பண்ணமாட்டேன்! அவ்வளவு சுலபமா முடிஞ்சுடற காரியா இது? எட்டு வருஷம்டி!''

''நீங்கதானே ஆரம்பிச்சிங்க! இத பாருங்க. எனக்கு உங்ககிட்ட நிம்மதி இல்லே. நான் அவனேச் சந்திச்சது நிஜம். ஆனு நான் என்ன செய்யறதுன்னு இன்னும் திர்மானிக்கலே. எனக்கு என்ன உரிமை இருக்குது. சட்டப்படி நான் என்ன செய்ய முடியுங்கிறது எனக்கு இப்ப தெரியும். ஆனு உங்க கூட சமாதானமா இருக்க முயற்சிக்கிறதுன்னுதான் இப்பவும் நினேச்சுக்கிட்டிருக்கேன். நாம கொஞ்சநாள் பிரிஞ்சு தனியா இருக்கலாம்னு படுது எனக்கு.''

''தனியாவா, காதலனேடயா?''

''அவனேப் பத்தி இப்ப பேச்சே இல்லே. நாம ரெண்டு பேருமே ஒருத்தரை ஒருத்தர் சரியாப் புரிஞ்சுக்கறதுக்குக் கொஞ்ச நாள் பிரியறது அவசியம்னு எனக்குப் படுது.''

''தனியாப் போய்ட்டா அப்பப்ப அது வேணும்னு அவனேக் கூட்டி வெச்சுட்டுப் பக்கத்திலே படுக்க வெச்சுக்கலாம் பாரு.''

''குடிச்சுட்டு அசிங்கமாப் பேசாதீங்க!''

''நீ செய்யற காரியம் அசிங்கமில்லே! புருஷன் வெளியூர் போயிருக்கிறபோது பீச்சிலே இன்னெருத்தனேட இருட்டிலே. . .எங்கெங்கேயெல்லாம் தடவிக் கொடுத்தான் உனக்கு?''

''ப்ளீஸ். நீங்க நிலேயிலே இல்லே! சாயங்காலம் பேசலாம்.''

பிரபாகர் மறுபடி ஊற்றிக் கொள்ள அவள்

அவரிடம் சென்று தடுக்க அவர் கையை உதற கண்ணுடி ஐஸ் கட்டிகளுடன் கீழே உருண்டது.

''குப்பையில கிடந்தவளைத் தூக்கிட்டு வந்து உனக்கு வாழ்வு கொடுத்து இடம் கொடுத்து கேட்டதெல்லாம் கொடுத்து உடம்பெல்லாம் தங்கமா இழைச்சுப் போட்டு. . .''

ஷைலஜா ஆத்திரத்தில் வெடித்தாள். ''யாருக்குய்யா வேணும் உன் நகை! எனக்கு வேண்டியது ஒரு குழந்தை. அதைக் குடுக்க முடியுமா உன்னுலே? பேசுறியே என்னமோ! உன் கையாலாகாத்தனம் எனக்குத் தெரியாதா! அதை வெச்சுக்கிட்டுத்தான் நான் விவாகரத்து கேக்கப் போறேன். . .அய்யோ அம்மா!''

பிரபாகர் அவள் கன்னத்தில் அடித்த அடி பத்து செகண்டுகளுக்கு அவள் உள்ளே விண் என்று ஒலித்தது.

''போய்டுவியாடி!''

''போவேன். என் இஷ்டம்! ஆனு எப்ப போவேன் எப்படிப் போவேன்னு சொல்ல மாட்டேன்! எட்டு வருஷம் பொறுத்தது போதும்! போதும் உன்னோட சகவாசம்!''

பிரபாகர் மறுபடி ஓங்க, ''அடி! அது ஒண்ணுதானே உன்னுல முடியும்?'' என்ருள்.

பிரபாகர் பக்கத்தில் ஆயுதம் தேட அவள், ''நான் போறேன். இனிமே இந்த வீட்டுக்கு வரமாட்டேன்!'' என்று கிளம்ப அவளை மூர்க்கமாக இழுக்க முயற்சிக்க அவளுக்கு முதலில் அந்தப் பயம் ஏற்பட்டது. பிரபாகர் இல்லை இது! தன்னிலையில் இல்லாத வேறு ஏதோ ஒரு மிருகம்!

கதவை நோக்கி ஓடினுள். பிரபாகர் குறுக்கிட்டுக் கதவைப் படீர் என்று காலால் உதைத்து மூடினுர். டெலிபோனை நோக்கி ஓடினுள். புலிபோல் பாய்ந்து வந்தார். வீல் என்று கத்தினுள். அவள் வாயைப் பொத்தி வேதனை எல்லை வரையிலும் முறுக்கி. . . . . .

''கத்தாதே! கத்தக்கூடாது. கத்தின தீர்த்துப் புடுவேன்!'' என்ருர். ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் விஸ்கி இருந்தது. உஷ்ணம் இருந்தது. அவள் கழுத்தைச் சுட்டது. திமிறிக்கொண்டு விடுவித்துக்கொண்டு படுக்கை அறையை நோக்கி ஓடினுள். கதவைச் சாத்தினுள். கூட ஓடி சாத்திய கதவைக் காலால் தடுத்துத் தானும் அறையில்

[illegible] கொண்டு கதவைச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளே தாளிட்டார்.

''வேண்டாங்க வேண்டாங்க! என்ன செய்யப் போறிங்க. வேண்டாங்க. நான் உங்களைவிட்டு ஒரு அடி [illegible] வெக்கிலிங்க! உங்க கூடவே இருக்கேங்க! நான் [illegible] தப்புங்க. . . . தப்புங்க. . . .''

பிரபாகர் சிரித்தார்.

அவர் பார்வை அறையில் தேடி படுக்கை [illegible] காத்திருக்கும் வலுவான கயிற்றின்மேல் நிலைத்தது. [illegible]வாகச் சென்று அதை எடுத்துக்கொண்டு கையில் அதைச் [illegible] கொண்டே ஷைலஜாவை நெருங்கினுர்.

ஷைலஜா வீறிட்டாள். மிக உரக்க வீறிட்டாள்.

அந்த அறை ஏர்கண்டிஷன் செய்யப்பட்ட அறை. அத்தனை ஜன்னல்களும் மூடி திரை மறைத்த அறை.

ஷைலஜாவின் அலறல், மூடிய கதவைக் கடந்து ஹாலிலேயே வலுவிழந்து கேட்டது. ஹாலைக் கடந்து தோட்டத்தில் அது இன்னும் மெலிசாகத்தான் கேட்டது. தோட்டத்தைக் கடந்து தெருவில் அது கேட்கக்கூட [illegible],

தெருவில் சற்றுத் தூரத்தில் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்த இருவருக்குக் கேட்டிருக்கவே இருக்காது.

''என்ன செல்லப்பன் சௌக்யமா?''

''ஏதோ இருக்கேங்க!''

''எங்கே போறீங்க?''

''ஸ்டவ்வுக்குத் திரி வாங்கறதுக்கு.''

''வெய்யில் ஜாஸ்தி இல்லே?''

''பிப்ரவரிலேயே இப்படிக் கொளுத்துதே!''

''இன்னும் ஏப்ரல் மாசம் எப்படி இருக்குமோ?''

பிரபாகர் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு [illegible] வந்தார். நேராக பாட்டிலை அடைந்து விஸ்கி [illegible]க்கொண்டார் கைகள் நடுங்க. மிச்சமிருந்த ஐஸ் [illegible] குலுங்கிச் சிரித்தன. சட்டையெல்லாம் [illegible] நனைந்திருந்தது. 'ஷைலஜா! ஷைலஜா!' என்று [illegible] அழுதார்.

நான் என்ன செய்துவிட்டேன்! எப்படிச்செய்து [illegible]! அய்யோ! 'ஷைலஜா! ஷைலஜா!'

கணவரின் உருக்கமான அறைகூவலைக் கேட் [illegible] முடியாமல் ஷைலஜா படுக்கை அறையில், பாதி படுக்

கையிலும் பாதி வெளியுலுமாக உடல் துவண்டு கிடந்தாள்.

ஷைலஜா இறந்திருந்தாள்.

பிரபாகர் விஸ்கியைக் குடிக்காமல் வைத்து விட்டுத் தீர்மானமாக டெலிபோனின் அருகில் சென்ருர். டைரக்டரியின் முதல் பக்கத்தில் அவசர போலீஸ் உதவிக்கு...

எண்களைச் சுழற்றுவதற்கு முன் யோசித்தார்.

"இன்ஸ்பெக்டர், என் பெயர் பிரபாகர்.... என் வீட்டில் ஒரு குற்றம் நிகழ்ந்து விட்டது. நான் என் மனைவியைக் கொன்று விட்டேன். அதற்கான பூரணப் பொறுப்புகளையும் நான் ஏற்றுக்...."

டெலிபோன் மணியடித்தது....பிரமித்து அதை எடுத்தார். அந்தக் கணத்தில் அவர் செயல்களின் பாதை திரும்பியது.

"ஹலோ! ஷைலஜா! தயாள் ஹியர். டிக்கெட்டெல்லாம் வாங்கிட்டேன். இன்னிக்கி ராத்திரி சரியா ஏழரை மணிக்கு ஸ்டேஷனுக்கு வந்துடு...... ஷைலஜா.... ஹலோ.... ஹலோ!....யாரு?...."

"ராங் நம்பர்," என்ருர். வைத்தார். சற்று நேரம் டெலிபோனின் ரிஸீவரை விடுவித்து மேஜை மேல் வைத்தார். இனி டெலிபோன் கூப்பிடாது.

ராத்திரி கிளம்ப இருந்திருக்கிருள்! நன்றியில்லாதவள். அவளுக்கு நான் கொடுத்த தண்டனை சரியே. நான் யார், எப்பேற்பட்டவன். என்ன ஒரு மதிப்பு எனக்கு தொழிலில், சமூகத்தில். எனக்கென்று வாய்த்தவள் எனக்குத் துரோகம் செய்தாள். அதற்குத் தண்டனை கிடைத்து விட்டது. தண்டனை கொடுத்தது நானில்லை. என்னுள் வந்து புகுந்துகொண்ட ஏதோ ஒன்று. நான் அவளைக் கொல்வதாகவே இல்லை. அவள்தான் தண்டனையை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டாள். அதற்காக நான் எதற்குத் தூக்குக் கயிற்றில் தொங்கவேண்டும்? எனக்கு எவ்வளவோ வேலை இருக்கிறது. எவ்வளவோ தினங்கள் இருக்கின்றன. எவ்வளவோ பெண்கள் காத்திருக்கிருர்கள்.

அறைக்குள் சென்ருர். படுக்கையில் கிடந்த தன் மனைவியைப் பார்த்தார். இறந்ததன் சத்தியம் கழுத்தில் இரண்டு கருநீலக் கோடுகளாகத் தெரிய, கண்கள் திறந்திருக்க, தலை சரிந்திருக்க...

ஷைலஜா தனக்குப் பிடித்த கருநீலத்தில் ஸாரி அணிந்து கொண்டிருந்தாள். அதே கருநீல நிறத்தில்

பொட்டிட்டுக் கொண்டு திரும்பவும் கருநீலத்தில் வளையல் அணிந்து கொண்டு. . .இறந்து கிடந்தாள்.

அவர் அறையைச் சுற்று முற்றும் பார்த்தார். எல்லாக் கதவுகளும் அடைத்திருக்க திரைகள் மூடியிருக்க. . தரையைப் பார்த்தார். கதவின் அருகில் இருந்த ஜன்னலைப் பார்த்தார். மேலே பார்த்தார். உத்தரத்தில் எதிர்காலத் தொட்டிலுக்கு என்று வளையம் பதித்திருந்தது. தீர்மானித்தார்.

ஒருமணி நேரம் கழித்து பிரபாகர், வீட்டுக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வீட்டின் பின்புறம் சென்று வேலிக் கம்பியைப் பிரித்து நுழைந்து பின் பக்கத்துக் காலி மனையில் நடந்து அடுத்த தெருவுக்கு வந்து நிழலோரமாக நடந்து மெயின் ரோடுக்கு வந்து மெயின் ரோடில் நடந்து, நடந்து, நடந்து. . .டாக்ஸி பிடித்து, டாக்ஸி செல்லும் போது இருமருங்கிலும் கூர்ந்து கவனித்து ஒரு இடத்தில் நிறுத்தச் சொல்லி டாக்ஸியை விடுவித்தார்.

அங்கே ஃபர்னிச்சர் தயாரிக்கும் கடை ஒன்று இருந்தது. டைனிங் டேபிள்கள். .நாற்காலிகள். .சாந்தி கல்யாண கட்டில்கள். . .கார்களுக்கு மெத்தைகள்.. . உள்ளே ஒரு பெண் மூன்றடிக்கு மூன்றடி இடத்தில் டைப் அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். கடைக்கு வெளியே ஒரு தச்சன் இழைத்துக் கொண்டிருந்தான். வார்னிஷ் மணம் சூழ்ந்திருந்தது.

பிரபாகர் அந்தத் தச்சனிடம் சென்ருர்.

"ஏம்பா அர்ஜென்ட்டா ஒரு வேலை இருக்கிறது. .... காலனியிலே. வரியா?"

"என்ன வேலைங்க?"

"ஒரு ஜன்னல்லே ஒரு கண்ணுடி உடைஞ்சிருக்கு. போட்டுத் தரணும்."

"இப்ப ஆவுறதில்லிங்க. தலைக்கு மேலே வேலை இருக்குது."

"பரவாயில்லை வாப்பா. பத்து நிமிஷ வேலை. ."

"இப்ப முடியாதுன்னு. . . ."

50 ரூபாய் நோட்டைப் பார்த்ததும் அவன் மனம் மாறினுன். உள்ளே அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான். 'டைப்' 'டைப்' டைப்.' "சரி, வரேங்க" என்ருன்.

அவர்கள் வீட்டை நெருங்க பிரபாகர், "அப்

படியே போய்க்கிட்டு இரு. நாலாவது வீடு. நான் பின் பக்கமா வந்து கதவைத் திறக்கிறேன்,' என்றார்.

தச்சன் வாயிற் புறம் வர அவர் பின் புறமாக வந்து கதவருகில் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டு அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றார். தச்சன் தயங்கி உள்ளே நுழைந்தான். அவன் பிரமித்தான். கதவுகள் அலமாரிகள் சட்டங்கள். . .''எல்லாம் தேக்குங்க!'' என்றான்.

''இத பாரு இந்த ஜன்னல்தான்.''

தச்சன் அதைப் பார்த்தான். கண்ணாடி உடைந்திருந்தது. அதன் ஓட்டையின் உள்ளே திரை தெரிந்தது. மெதுவாக ஆடியது. அறைக்குள் இருப்பது தெரியாமல் அந்தத் திரை மறைத்தது.

''கண்ணாடி இருக்குதுங்களா?''

''கண்ணாடியா?''

''புதுசாப் போடறதுக்குக் கண்ணாடி! இல்லியா வாங்கிட்டு வரட்டுங்களா?''

''இரு இரு. . .'' அவர் அறையில் தேடினார், யோசித்தார். சுவரில் ஃப்ரேம் போட்டு மாட்டியிருந்த திருமணப் புகைப்படத்தை எடுத்தார்.

''இந்தா, இதிலேருந்து எடுத்துக்க கண்ணாடியை. அப்புறம் போட்டுக்கலாம். . ''

''போட்டோ நல்லா இருக்குங்களே. இதான் உங்க சம்சாரமா!''

''கண்ணாடியைப் பிரிச்சுக்க.''

தச்சன் கண்ணாடித் துண்டுகளை ஓரங்களில் சுத்தப்படுத்திவிட்டு அந்தப் புகைப்படத்தின் கண்ணாடியைப் பிரித்து அழுக்கு டேப் ஒன்றில் அளவு பார்த்து வைர ஊசியால் கோடு போட்டுச் சதுரமாக வெட்டி அதை அந்த ஜன்னலின் சட்டத்தில் பொருத்தி சுள்ளாணி தேடிக் கொண்டிருக்கும்போது திரை சற்று காற்றில் விலகி உள்ளே ஷைலஜாவின் கால்கள் தெரிந்தன. தச்சன் அதைப் பார்க்கத் தவறிவிட்டான். திரை மறுபடி மூடிக் கொண்டது.

''கொஞ்சம் வஜ்ரப் பசையிருந்தா ஓரத்தில ஒட்டிறலாம். ஷ்ட்ராங்கா இருக்கும். . .''

''மத்ததெல்லாம் அப்படி ஒட்டி இருக்காங்களா?''

''இல்லிங்க.''

''அப்ப விடு. அந்த மாதிரியே இருக்கட்டும்.''

''அவ்வளவுதாங்க! வேற வேலை ஏதுனச்சும் .? நடைவண்டி, மேஜை, டெலிவிஷன் பெட்டி?''

''வேலை இருந்தா கூப்பிடறேன். நீ கிளம்பு. இந்தா.''

ஐம்பது ரூபாயை நீட்டினார்.

''சில்லறை இல்லிங்களே...'' என்று காதைச் சொறிந்தான்.

''வெச்சுக்க.''

அதிர்ஷ்டத்தின் ஆச்சரியத்தில் காதிலிருந்து காது வரை சிரித்து விட்டு சென்றான் தச்சன்.

அவன் சென்றதும் பிரபாகர் டெலிபோனைத் துடைத்தார். விஸ்கி கிளாஸையும் பாட்டிலையும் அலமாரிக்குள் அதனிடத்தில் வைத்தார். கண்ணாடி நீக்கப்பட்ட போட்டோவையும் சட்டத்தையும் சற்று யோசித்துவிட்டு பாத்ரூமுக்குச் சென்று போட்டோவை சின்னச் சின்னத் துண்டங்கள் வரை கிழித்து

ஃப்ரேமைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ஹாலுக்கு வந்தார். மிச்சமிருந்த கண்ணாடித் துண்டுகளை மிக ஜாக்கிரதையாகப் பொறுக்கினார். ஒரு செய்தித் தாளில் அவைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு கண்ணாடிச் சட்டத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு பெரிய பொட்டலமாகக் கட்டிக் கொண்டார் வெளியே வந்து.

கதவைப் பூட்டுவதற்கு முன் யோசித்தார். பூட்டிவிட்டால் நான் வரும் வரை யாராலும் திறக்க முடியாது. நான் திரும்பி வந்து நானே திறக்கும் வரை காத்திருக்கும் இந்தச் செய்தியை எனக்கு அவர்கள் தெரிவிக்க வேண்டும்.

கதவைப் பூட்டாமல் வெறுமென சாத்திக் கொண்டு அவர் கிளம்பினார். மறுபடி வீட்டின் பின் பக்கம் சென்று வேலியைப் பிரித்து காலிமனையில் நடந்து பின் பக்கத் தெருவுக்கு வந்து டாக்ஸி பிடித்தார். . .

மாலை ஃப்ளைட்டில் பெங்களூருக்கு வந்து அசோகா ஓட்டலில் தன் அறையில் படுக்கையில் களைத்து விழுந்தார்.

மற்றொரு குற்றம்

ஒன்று

மாலை இருட்டு தெரியப் பெறும் நேரம் கணேஷ் கோர்ட்டிலிருந்து திரும்பித் தன் அலுவலகத்துக்குச் சென்றான். வசந்த் முன்னாலே சென்று விட்டான். அலுவலகத்தில் காத்திருந்தான்.

"கேஸ் என்ன ஆச்சு பாஸ்?"

"டிஸ் ஹானஸ்ட்! கொலைங்கறது உணர்ச்சி பூர்வமான குற்றம். அதனால சின்னப்பனுக்கு அஞ்சு வருஷம் கேட்டுப் பார்த்தேன். ஹோப் இல்லை. பாவிப்பய ஒரு வாரமா அரிவாள் வாங்கி. . .தீட்டி! ப்ளான் பண்ணி, வசந்த், என்னமோ ஒண்ணு மறந்து போயிட்டேன்னு நினைக்கிறேன். சாயங்காலம் நான் யாரைப் பார்க்கணும்?"

"முடிவெட்டுக் கலைஞனை! தலை ரொம்ப வளர்ந்திடுச்சு உங்களுக்கு. . .அப்புறம் அந்த ஷைல்ஜா பிரபாகர் போன் பண்ணினாளா?"

"ஆ. ஷைலஜா. அவுங்க கிட்டத்தான் சாயங்காலம் வரதா சொல்லியிருந்தேன்."

"என்னவாம்?"

"நேத்திக்கு நான் குடுத்த ஸ்பிரிட்டட் ஸ்பீச்

ளிலே 'திருந்தினேன் கணவா'ன்னுட்டு இரண்டு கைகளையும் இதயத்தையும் விரிச்சுட்டாங்கன்னு தோணுது!"

"பாஸ், மேரேஜைப் பத்தி இவ்வளவு பேசினிங்க! கல்யாணமே ஆகாத உங்களுக்கு இவ்வளவு தெரிஞ்சிருக்கே?"

"அதனாலதான் இவ்வளவு தெரிஞ்சிருக்கு. வக்கீல் தொழில் மந்தமா இருந்தா மேரேஜ் கவுன்ஸலர்னு போர்டு போட்டுக்கலாம். நீயும் வரயா ஷைலஜாவைப் பார்க்க?"

"நான் வரலை பாஸ்! கராத்தே கிளாஸ் போகணும்."

"கராத்தே! அட! எப்பலேர்ந்து?"

"போன வாரம்தான் ஆரம்பிச்சேன். நக்கிள்ஸ் புல் அப்பே உயிர் போறது. . .நீங்க க்ரீன் பெல்ட் வாங்கியிருக்கிங்க இல்லே?"

"இப்ப டச் இல்லை."

"சுடான் ஸுக்கின்னு என்ன சொல்லுங்க பார்க்கலாம்."

கணேஷ் வசந்தை வயிற்றில் குத்தினான்.

வசந்த் "ஔச்" என்றான். "கியா" என்று அலறினான்.

"இதான் 'சுடான் ஸுக்கி'. வா போகலாம். நான் கத்துத் தரேன் கராத்தே."

இரண்டு

கணேஷும் வசந்தும் ஷைலஜாவைச் சந்திக்கச் சென்றபோது மணி ஏழு இருக்கும். வாசலில் அழைப்பொத்தானை அழுத்திவிட்டு சற்று நேரம் சும்மா இருந்தார்கள்.

பதில் இல்லை.

மற்றொரு அழுத்தல்.

ம் ஹூம்.

''வெளியில் போயிருக்காங்க! வாங்க போகலாம்,'' என்ருன் வசந்த்.

கணேஷ் கதவின் குமிழைத் திருகிப் பார்த்தான். கதவு திறந்து கொண்டது.

''உள்ளத்தான் இருக்காங்க.''

உள்ளே இருட்டாக இருந்தது. கணேஷுக்கு மயிர்கால்களில் குறுகுறுத்தது. ஸம்திங் ராங்.

சுவரில் தடவினன். ஸ்விட்ச் அகப்பட்டது. தட்டினன். வெளிச்சம். ஹால் காலியாக இருந்தது. ''மிஸஸ் பிரபாகர் உள்ளே இருக்கிங்களா?'' என்ருன். பதில் இல்லை. மேஜைமேல் இரண்டு புதுப்புத்தகங்கள் இருந்தன. குழந்தைகள் மனேதத்துவம். ரிஷப ராசிக்கு 1978'ம் வருஷ பலன்.

கணேஷ் மெதுவாக ஹாலைச் சுற்றிவந்தான். படுக்கை அறை சாத்தியிருந்தது. அதைத் தள்ளிப் பார்த்தான்.

உள்பக்கம் தாளிடப்பட்டிருந்தது.

''தூங்குருங்களா என்ன?''

படுக்கை அறைக் கதவின் பக்கத்தில் வெளியே ஒரு லைட் ஸ்விட்ச் இருந்தது. அதைத் தட்டினன். ஹாலில் எந்த விளக்கும் பதில் சொல்லவில்லை. பதிலாக படுக்கை அறைக் கதவின் கீழ் ஒரு வெளிச்ச விளிம்பு தெரிந்தது.

சாவி ஓட்டை இருந்தது.

கணேஷ் தன் ஒரு கண்ணை மூடிக்கொண்டு வலது கண்ணுல் அந்தத் துவாரத்தின் ஊடே பார்த்தான்.

தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஷைலஜாவின் கால்கள் மட்டும் தெரிந்தன. மெதுவாக ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

''ஓ! மை காட்!''

''என்ன பாஸ்?''

''தற்கொலை!''

வசந்த் அந்தச் சாவி துவாரத்தில் கண் வைத்துப் பார்த்தான்.

''ஓ நோ! நோ! நோ!'' வசந்த் அப்படியே சரிந்து கீழே உட்கார்ந்தான்.

கணேஷ் கதவை முரட்டுத்தனமாகத் தள்ளிப் பார்த்தான். திறக்கவில்லை. உள்ளே தாளிடப்பட்டிருந்தது. திரைகள் மறைத்து அறையின் எந்த சுவரிலும் எந்த ஜன்னலும் திறந்திருக்கவில்லை.

''வசந்த், உடனே போலீசுக்கு டெலிபோன் [illegible]. அவர்கள் இல்லாமல் நாம் இங்கு ஒன்றும் [illegible] கூடாது.''

வசந்த் டெலிபோனை நோக்கிச்செல்ல கணேஷ் [illegible] ஹாலில் மெதுவாக, சிந்தனையுடன் கவலையுடன் [illegible].

தற்கொலை: எதற்காக! ஏன்?

''வந்தீங்கன்னு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக் [illegible] உங்ககிட்ட இன்னும் சில விஷயங்கள் சொல்லணும். [illegible] காஃபி போட்டுத் தரேன்.''

ஷைலஜா!

கணேஷ் மெதுவாக அந்த மேஜைக்கு வந்து [illegible] புத்தகங்களைப் புரட்டினன். புக் செண்டரின் [illegible] இருந்தது. இன்று தான் வாங்கியிருக்கிருள். 1978'ன் [illegible]. ஒரு புத்தகத்துக்குள் சாரதா மாண்ட்டி [illegible] பள்ளியின் மனு ஒன்று இருந்தது. விசாரிக்க [illegible].

''ஹலோ, போலிஸ் கண்ட்ரோல் ரூமா? என் [illegible] வசந்த். ஸ்ரீராம் காலனியில் ஒரு வீட்டில்......''

கணேஷ் அலமாரியில் இருக்கும் புத்தகங்களை [illegible]. Essentials of Management. Management by [illegible]tives. Up the Organisation....

எல்லாம் மேனேஜ்மெண்ட் புத்தகங்கள்.... [illegible] எக்ஸ்சேஞ்ச் நிலவரங்கள், கம்பெனி லா, டாக்ஸ் [illegible]

கணேஷ் அங்கிருந்து விலகி அந்தப் படுக்கை [illegible] கடந்து அருகில் இருந்த சமையல் அறைக் [illegible] நுழைந்தான். பாத்திரங்கள். நவீன சமையல் சாத [illegible]. ஒரத்தில் ஓர் அனுமார் படம். அலமாரியின் [illegible] தட்டில் ஒரிஜினல்வேல் ரேஸ் புத்தகம். தமிழ்ப் பத்தி [illegible], தமிழ்ச் செய்தித் தாள் ஒன்றே ஒன்று.....

தினமணி.

கணேஷ் அதை உருவினன்.

பிரித்தான். சற்று ஆச்சரியப்பட்டான்.

அந்தச் செய்தித்தாளை எடுத்துக்கொண்டு கணேஷ் [illegible] வந்தான்.

''என்ன பாஸ்?'' என்ருன் வசந்த்.

''சமையல்காரன் ரேஸ் போகிருன்! சமையல்

அறையில் அலமாரியின் மேல்தட்டில் என்ன இருந்தது தெரியுமா?''

''என்ன?''

''தினமணி. கொஞ்சம் விசேஷமான தினமணி.''

''யு மீன்?''

''ஆம். சில பக்கங்களில் சில வார்த்தைகள் வெட்டியெடுக்கப்பட்ட தினமணி!''

''சமையல்காரன்தான் அந்தப் பயமுறுத்தல் கடிதத்தைத் தயாரிச்சு அனுப்பியிருக்கான்!''

''இரு இரு. பார்க்கலாம்.''

வெளியே ஜீப் சீறிக்கொண்டு வந்து நின்ற சற்று நேரத்தில் கதவை இரண்டு தடவை தட்டிவிட்டு உள்ளே ஓர் இன்ஸ்பெக்டர் கான்ஸ்டபிள் சகிதம் நுழைந்த எஸ். பி. யைப் பார்த்துக் கணேஷ் முகம் மலர்ந்தான்.

''அட! ராஜேந்திரன்!''

''ஹாய் கணேஷ்! என்னய்யா, எங்கெல்லாம் இருக்கீங்க! ஸுய்ஸைடுன்னு போன் வந்தது இந்த வீட்டில்தானே?''

''ஆமா. அந்த அறைக்குள்ளே!''

''நீ எப்படியா இங்கே வந்து சேர்ந்தே!''

''அதை அப்புறம் சொல்றேன். முதல்லே அவளைப் பார்க்கலாம். எல்லாக் கதவும் அடைச்சிருக்கு. உள்ளே தாழ்ப்பாள் போட்டுக்கிட்டு செஞ்சிட்டிருக்கா!''

ராஜேந்திரன் அந்தக் கதவை ஒருதடவை முயன்று பார்த்தார். ஜன்னல்களைப் பார்த்தார். சாவி துவாரம் வழியாக எட்டிப்பார்த்தார்.

''வாய்யா. கான்ஸ்டபிள்! கதவை உடைய்யா!''

அந்தக் காட்சி சற்று விநோதமாக இருந்தது. இரண்டு போலிஸ்காரர்கள் மோதமோத அந்தக் கதவு கொஞ்சம் எதிர்த்துவிட்டுத் தாழ்ப்பாள் பெயர்ந்து திடீர் என்று திறந்துகொள்ள அவர்கள் இருவருமே ஏறக்குறைய விழ இருந்து சமாளித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

கணேஷும் ராஜேந்திரனும் அந்த அறைக்குள் முதலில் நுழைய, வசந்த் சற்றுத் தயங்கி அவர்கள் பின் வந்தான்.

சுமார் 18 அடி உயரம் இருந்தது. மேல் சுவரில் பதித்திருந்த இரும்புக் கொக்கியிலிருந்து அந்தப் [illegible]கைக் கயிறு தொங்கியது. அதன் முடிவில் ஷைலஜா

தொங்கினாள். உடல் மிக மெலிதாக மிக மெலிதாக சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. கால்களின் வெகு அருகே படுக்கை இருந்தது. படுக்கை விரிப்புகள் சுத்தமாக கசங்காமல் இருந்தன.

கணேஷ் ஷைலஜாவை மேலிருந்துகீழ் பார்த்தான். அந்தக் கண்களில் கடைசியாய் உறைந்திருந்த பயப் பார்வை அப்படியே நின்றிருந்தது. கைவிரல்கள் மானசிகமாக எதையோ பற்றிக்கொண்டிருந்தன. ஒரு கால் சற்று மடங்கியிருந்தது.

''டெர்ரிபிள்! டெர்ரிபிள்!'' என்றார் ராஜேந்திரன்.

''இளம் பெண்...... எத்தனை தடவை இளம் பெண்களின் தற்கொலையைப் பார்த்து விட்டேன். எனக்கு இருக்கிற ஆதார நம்பிக்கைகள் எல்லாம் ஒவ்வொரு தடவையும் அடிபட்டுக் கிட்டே வரது கணேஷ்! பாடியை இறக்குங்க! எங்கேயாவது ஸ்டூல் கீல் இருக்குதா பாரு....''

வசந்த் மண்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு [illegible] உட்கார்ந்திருந்தான்.

''ராஜேந்திரன்!.. உடல் கட்டிலுக்கு எவ்வளவு கிட்டக்க இருக்கு பாருங்க!.. எப்ப வேணுனாலும் இவள் தற்கொலை எண்ணத்தை ரத்து செஞ்சு பேசாம கட்டிலுக்குத் திரும்பி வந்து கயிற்றைக் கழற்றியிருக்கலாம்.''

''வைராக்கியம்! அந்த சமயத்திலே மனசிலே என்ன மாதிரி புயல் வீசுச்சோ! சேச்சேச்சே! மெள்ளய்யா! மெள்ள......'' உடல் மெதுவாகக் கீழிறங்கியது.

ராஜேந்திரன் அறையைச் சுற்றிவந்தார்.

''எல்லாக் கதவும் எல்லா ஜன்னலும் உள்பக்கம் சாத்தி இருக்குது.'' திரைகளை ஒவ்வொன்றாக விலக்கி ஒவ்வொரு ஜன்னலின் தாழ்ப்பாளையும் பார்த்தார்.... ''இந்தப் பொண்ணை உங்களுக்குத் தெரியும்போல இருக்கே கணேஷ்!''

''தெரியும். நேத்திக்கு என்னைச் சந்திக்க வந்தாள்....''

''புருஷனுக்குத் தெரியப்படுத்தணும். புருஷன் எங்கேன்னு தெரியுமா உங்களுக்கு?''

''தெரியும். அந்த ஆள் பெங்களூர் போயிருக்கார்.''

''அங்கே எங்கே தங்கியிருக்காருன்னு தெரியுமா?''

''அதை விசாரிச்சுத் தெரிஞ்சுக்கலாம்.''

''ஆம்புலன்ஸுக்குச் சொல்லிட்டீங்களா?'' என்று இன்ஸ்பெக்டரைக் கேட்டார் ராஜேந்திரன்.

''சொல்லியாச்சு ஸார்.''

''கணேஷ்! கொஞ்சம் வாங்க. என்ன பார்க்கறீங்க?''

''கடுதாசி கிடுதாசி ஏதாவது எழுதி வச்சிருக்காளான்னு.''

''கவலைப்படாதிங்க. துப்புரவாத் தேடிப்பிடிக்லாம். கொஞ்சம் வாங்க. இவனை நேத்திக்குப் பாத்தேன்னு சொன்னிங்க. ஏன் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டான்னு பார்க்கலாம்.''

கணேஷ் வெளியே வந்தான், ''வசந்த், நீயும் வா!'' என்றான்.

ஹாலில் அவர்கள் உட்கார்ந்தார்கள். நேற்று ஷைலஜா உட்காந்திருந்த இடத்தில் ராஜேந்திரன் உட்கார்ந்திருந்தார்.

உடல் கீழே ஓரத்தில் கிடத்தப்பட்டிருந்தது.

''பாஸ்! நான் வெளியில போய் நின்னுக்கறேன். இங்கே என்னால் நிற்கமுடியாது,'' என்றான் வசந்த். உடல் அவனுக்குப் பார்க்க வெறுப்பாக இருந்தது.

''ஒண்ணு செய் வசந்த். ஷைலஜாவின் கணவன் பெங்களூர்ல எங்கே தங்கியிருக்கிறார்னு கண்டு பிடிச்சு அவருக்கு ஒரு எஸ்.டி.டி. போட்டுத் தகவல் சொல்லிடு. ஓ.கே. மிஸ்டர் ராஜேந்திரன். என் அஸிஸ்டன்ட் வசந்த் உடனே கண்டுபிடிச்சுடுவான்....''

''ஓகே!'' என்றார் ராஜேந்திரன். ''அலமாரியில் பாருங்க. அவர் ஆபீஸ் விலாசம் ஏதாவது கிடைக்கும் தான்னு....'' வசந்த் அலமாரியை நோக்கிச் சென்றான். அலமாரியில் புத்தகங்கள் இருந்தன. அருகில் ஒரு கப்போர்ட் இருந்தது. அதைத் திறந்தான். பிரபாகரின் ஆபீஸ் ஃபைல்கள் சில இருந்தன. அதைப் பிரித்தான். காண்டினெண்டல் கம்பெனி மேனேஜிங் டைரக்டர் ஆர். பிரபாகரன். வசந்த் டெலிபோன் அருகில் சென்று டைரக்டரியை எடுத்துக் கொண்டான். அதில் காண்டினெண்டல் கம்பெனியைத் தேடினான். ஸுப்பரின்டெண்டண்ட் ஷர்மாவின் வீட்டு நம்பரைப் பார்த்துக் கொண்டான். டெலிபோனுக்குச் சென்றான். சுழற்றினான்.

''மிஸ்டர் ஷர்மா?''

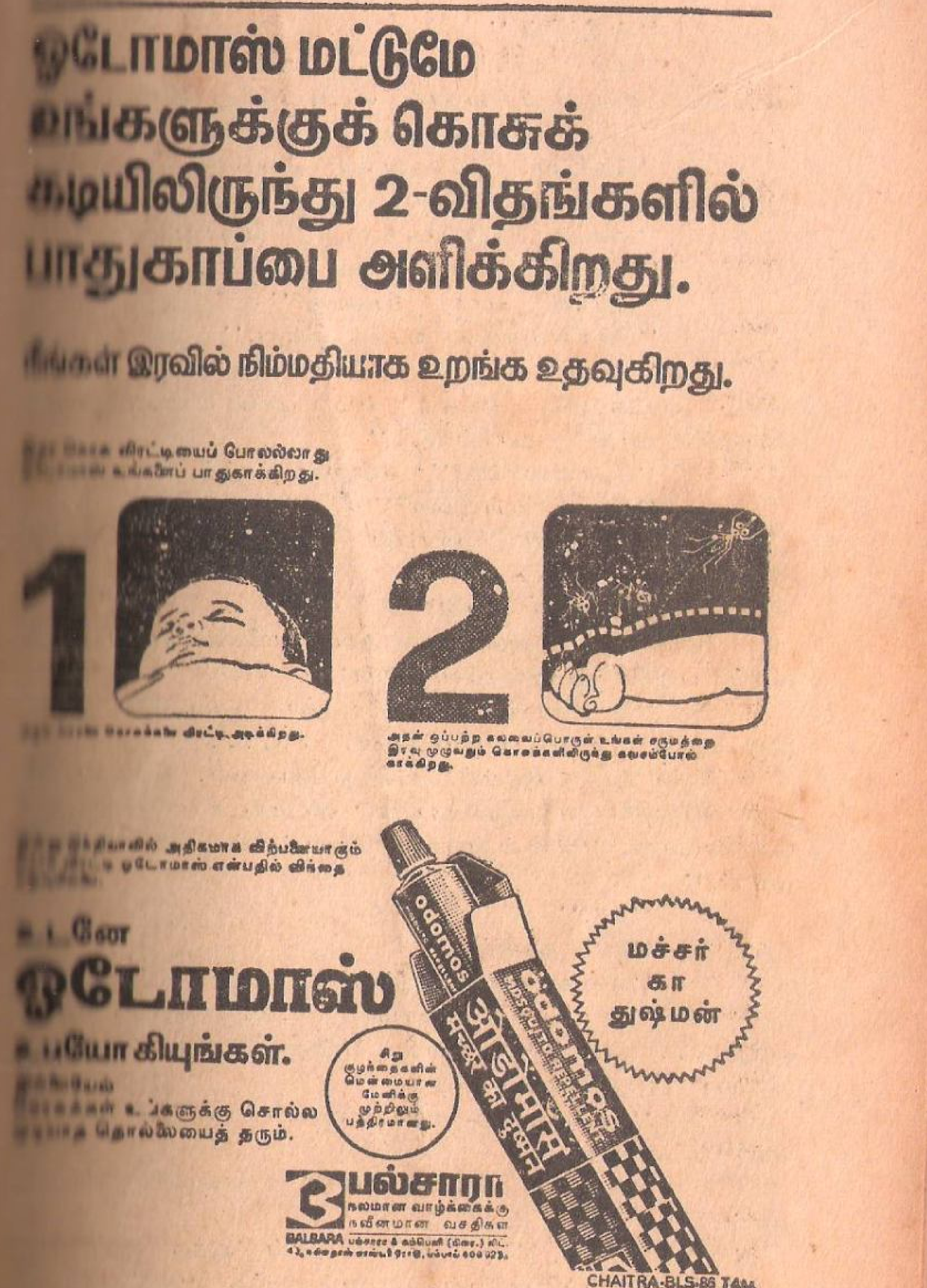

''ஸ்பீக்கிங்.''

''என் பெயர் வசந்த். உங்கள் மேனேஜிங் டைரக்டர் மிஸ்டர் பிரபாகரன் வீட்டிலிருந்து பேசுகிறேன்.''

''அவர் பெங்களூர் போயிருக்கிருர்.''

''தெரியும். பெங்களூரில் எங்கே தங்கியிருக் கிருர் என்று தெரியுமா உங்களுக்கு?''

''மிஸஸ் பிரபாகருக்குத் தெரிந்திருக்குமே?''

''மிஸஸ் பிரபாகர் இல்லை இப்ப....''

''நீங்கள் யார் பேசுவது?''

''சொன்னேனே வசந்த் என்று.''

''எனக்கு ஒரு வசந்தையும் தெரியாது. கண்ட கண்ட ஆட்களுக்கு எங்கள் எம் டியின் விலாசத்தைக் கொடுக்க நான் தயாரில்லை..''

''போலிஸுக்கு?'' என்ருன் வசந்த்.

''நீங்க போலிஸா?''

''அவர்கள் சார்பில் கேட்கிறேன். சொல்லு நீங்களா?''

''எனிதிங் ராங்?''

''ஆம். அவருக்கு அவர் மனைவியின் மரணத் தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டும்!''

''ஓ மைகாட்! அஷோகா ஓட்டலில் தங்கி இருக்கிருர். ரூம் நம்பர் தரட்டுமா. 38....''

''ஒரு நிமிஷம்!'' வசந்த் தேடினுன். கீழே கிடந்த ஒரு பென்சிலை எடுத்துக்கொண்டு டைரக்டரிலேயே எழுதிக் கொண்டான். ''சொல்லுங்கள். ஹோட்டல் அஷோகா. ரூம் நம்பர்?''

''38.''

''38. தாங்க்ஸ்.''

''என்ன ஸார் ஆச்சு!''

''அப்புறம் விவரமா உங்களுக்குத் தெரிய வரும்.... மறுபடி போன் பண்ணுதிங்க....கொஞ்சம் பிஸியா இருக்கோம்.''

''பெங்களூர்ல அவர் விலாசம் கிடைச்சுடுச்சு,'' என்ருன் வசந்த்.

''உடனே சொல்லிடுங்க,'' என்ருர் ராஜேந் திரன்.

''பாஸ், நீங்க வாங்க! நான் அந்த ஆள்கிட்ட ஏதாவது உளறப்போறேன். பாவம் அந்த ஆள்!''

''முதல்லெ அஷோகா நம்பரைக் கண்டு பிடி.

[illegible] இன்ஃபர்மேஷன்ல கேளு, வரேன்,'' என்ருன் கணேஷ்.

''சொல்லுங்க கணேஷ். இவளைப்பத்தி என்ன தெரியும் உங்களுக்கு?''

''நேத்திக்கு ராத்திரி பார்த்தேன்.''

''நீங்க இங்கு வந்திருந்தீங்களா?''

''ஆம்.''

''எதுக்கு?''

''கணவனோட கொஞ்சம் தகராறு போலிருந்தது. டிவோர்ஸ் பத்திப் பேசினு!''

''சரிதான்!''

''ஒரு லெட்டரைக் காமிச்சா. பயமுறுத்தல் கடி தம். ஒரு இளைஞனோடு இவ தொடர்பு வெச்சுக்கிட்டிருக்கி றதைக் கணவன் கிட்ட சொல்லாம இருக்கறதுக்கு பணம் கேட்டு.... அந்தக் கடுதாசி என்கிட்ட இருக்குது.''

''லவர் வேறயா!''

''அவன் ஏதோ இவளைத் தன்கூட வான்னு கூப் பிட்டிருக்கான்போல இருக்கிறது. என்ன செய்யறதுன்னு தெரியாம தவிச்சுக்கிட்டு என்கிட்ட அட்வைஸ் கேட்டா.''

''நீங்க என்ன சொன்னீங்க!''

''புத்திமதி. புருஷனோட இன்னும் கொஞ்சம் இருந்து பாரு. பிரிஞ்சுவேணு இருந்துபாரு. அப்புறம் டிஸைட் பண்ணுன்னு. டிவோர்ஸ் பத்திச் சட்டம் என்னங்கிறதை விளக்கினேன்.''

''அந்தக் கடுதாசி எங்கே?''

''ஆபிஸ்ல இருக்கு.''

''அதை நாளைக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத் துடுங்க. கேஸ் கொஞ்சம் சிம்பிளாத்தான் படுது.''

''இன்னிக்குக் காலையில மறுபடி டெலிபோன் பண்ணினு. என்னைச் சாயங்காலம் வந்து பார்க்கச் சொன்னு. [illegible]புலாத்தான் இருந்தா! நான் சொன்னதிலே கொஞ் சம் கொஞ்சம் தெளிஞ்சு இருந்தாப்பலதான் இருந்தா. [illegible] நேரங்களிலே தற்கொலை பண்ணிக்கிற மாதிரி [illegible] பேச்சிலே தென்படவே இல்லை!''

''தற்கொலை செஞ்சுக்கிட்டிருக்காளே! அதையும் [illegible] பண்ணி விடலாம். போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர் [illegible] சொல்லிடும்.. ''

''அதுக்குக்கூட தேவையில்லேன்னு நினைக்கிறேன்!

கதவெல்லாம் உள்பக்கம் தாளிட்டிருக்கிறது," என்றான் கணேஷ்.

"வாஸ்தவந்தான். இருந்தாலும் போஸ்ட் மார்ட்டம் செய்தே ஆகணும். என்ன, ஆம்புலன்ஸ் வந்திடுச்சா?"

"வந்துடுச்சு ஸார்."

"என்ன மிஸ்டர் வசந்த். அஷோகா ஹோட்டல்!!"

"ஸெவன் நைன் ஃபோர் டபிள் ஒன் ஸார்!!"

கணேஷ், "நீங்க சொல்றிங்களா நான் சொல்லட்டுமா?" என்ருன்.

ராஜேந்திரன், "நானே சொல்லறேன்," என்ருர். ஷைலஜா ஸ்ட்ரெச்சரில் ஏற்றப்பட்டு எடுத்துச் செல்லப்படும்போது அவள் தலை ஆடியபோது கணேஷுக்கு ஒரு செகண்டு அவள் உயிருடன் இருப்பதுபோல் பிரமை ஏற்பட்டது.

ராஜேந்திரன் எண்களைச் சுழற்றிக் கொண்டிருக்க கணேஷ் அந்த ஹாலில் நிதானமாகச் சுற்றிவந்தான். வசந்த் அவனிடம் நடந்தான்.

"நம்பவே முடியவில்லை வசந்த்! இன்னிக் காலைல என்கிட்ட பேசினது இன்னும் காதில ஒலிச்சுக்கிட்டிருக்கு....'காப்பி போட்டுத் தரேன் சாயங்காலம் வாங்க'ன்னு. போய்ட்டா!"

சுவரில் மூன்று ரோஜாக்களை அழகாகப் போட்டோ எடுத்த வண்ணக் காலண்டர் ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அலமாரி நிறைய பிஸினஸ் புத்தகங்கள். டெலிவிஷன், மஹாகனியில் பளபளத்தது. [illegible]ருள்ள புஷ்பங்கள் அதன்மேல் சீராக ஜாடியில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவள்தான் அமைத்திருக்கவேண்டும். ஒரு போட்டோவில் பிரபாகர் புன்னகையுடன் மத்திய மந்திரியிடமிருந்து ஏற்றுமதிக்குப் பரிசு வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

கணேஷ் எதிரே பார்த்தான்.

"வசந்த்!"

"என்ன பாஸ்?"

"நேத்திக்கு நாம இங்கே வந்திருந்தபோது அங்கே ஒரு ஃபோட்டோ மாட்டியிருந்ததில்லே?"

வசந்த் பார்த்து, "ஆமாம். அவுங்க கல்யாண போட்டோ! காணமே?" என்ருன்.

"அதை எடுத்திருக்கா?"

"அவனோட வாழ்ந்த வாழ்க்கையில வெறுப்பில....அதை எடுத்து....ம்..என்ன செஞ்சிருப்பா?"

ராஜேந்திரன் டெலிபோனில், "மிஸ்டர் பிரபாகர்! நான் ராஜேந்திரன் ஸுபரிண்டெண்ட் அஃப் போலிஸ் பேசறேன். மெட்ருஸ்லிருந்து பேசறேன். உங்களுக்கு ஒரு துக்ககரமான விஷயத்தைச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது....உங்க மனைவி இறந்து போய்ட்டாங்க...."

"..........."

"ஸாரி! தற்கொலைன்னு தெரியுது!"

"............."

"ஆமாம். கதவெல்லாம் சாத்திக்கிட்டு உள்ளுக்குள்ளே இறந்து கிடந்தாங்க.... நீங்க உடனே புறப்பட்டு இங்கே வரது நல்லது."

"........"

"ஐம் வெரி ஸாரி! உங்களுக்கு ரொம்ப அதிர்ச்சியைக் கொடுத்துட்டேன். கடவுள் உங்களுக்கு இதைத் தாங்கிக்கிறதுக்கு மன பலத்தைக் கொடுக்கட்டும். உடனே வரீங்களா!"

"......"

"பாடியா? அது போஸ்ட் மார்ட்டத்துக்கு போகப்போவுது. காலையில்தான் எடுத்துப்பாங்க."

"......... .."

"வந்துர்றீங்களா! எப்படி, காரைப்புடிச்சா!"

"........"

"ஓ. எஸ் நாங்க வெய்ட் பண்ருேம். நோப்ராப்ளம். நீங்க வாங்க. ஆறுமணி நேரம் ஆகும்னு நினைக்கிறேன். ராத்திரி இரண்டரை மூணுமணிக்குள்ளே எதிர்பார்க்கறேன். பாடி மார்ச்சுவரிலதான் இருக்கும்.... வாங்க...."

டெலிபோனை வைத்துவிட்டு, "Poor man! அழுதுவிட்டார்," என்ருர்.

"வர்ருராமா?"

"கார் எடுத்துக்கிட்டு வரார். உக்காருங்க கணேஷ். சொல்லுங்க. அந்த லெட்டரைப் பத்தி ஏதாவது தெரிஞ்சுதா உங்களுக்கு?"

"அந்த லெட்டர் ஒரு செய்தித்தாளிலே இருந்து ஒட்டி வெச்ச வார்த்தைகளா இருந்தது.... ராஜேந்திரன்,

இந்த வீட்டுச் சமையல்காரனை நீங்க நாளைக்கு கொஸ்சன் பண்ணிப்பாருங்க.''

''ஏன்?''

''சமையலறையில மேல்தட்டில ஒரு தமிழ் பேப்பர் இருந்தது. அதில சில வார்த்தைகள் கத்தரிச்ச ஓட்டையா இருந்தது.''

''இண்டரஸ்டிங்! நாளைக்கு அந்த ஆளை விசாரிச்சுட்டாப் போவுது. கக்கிடுவான்.....''

''சமையக்காரனே பயமுறுத்தியிருக்கலாம். அவனுக்கு அவள் நடவடிக்கைகளை, டெலிபோன்ல பேசறதை எல்லாம் கவனிக்க சந்தர்ப்பம் இருக்கு....''

''அப்புறம் அவனுக்குப் பணத் தேவையும் இருந்திருக்கு. ஒரு ரேஸ் புஸ்தகத்தையும் பார்த்தோம்.''

''காலைல தெரிஞ்சுடும். மிஸ்டர் கணேஷ், உங்க தியரி என்ன?''

கணேஷ், ''குழப்பமா இருக்கு ராஜேந்திரன். திடீர்னு தீர்மானிச்சிருக்கா. அவ மனசிலே சலனம் இருந்தது என்னவோ நிஜம். புருஷனுக்கு விஷயம் தெரிஞ்சுடுமோன்னு ரொம்பட பயந்துக்கிட்டிருந்தா. நான்தான் தைரியம் சொன்னேன். அதே சமயம் அந்தப் பையன் கூடப் போறதாவும் அவ தீர்மானிக்கலே. இந்த டைலம்மாவில இன் எ ஃபிட் அஃப் மெலன்கலி—அதீத சோகத்தின் உச்சியில— திடுதிப்புனு இப்படித் தீர்மானித்திருக்கலாம். பைத்தியக்காரப் பெண்!......''

கணேஷ் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தான். தொடர்ந்தான். ''அஃப் கோர்ஸ் இது ஒரு தியரிதான். அந்தச் சமையல்காரனைக் கேள்வி கேட்டா இன்னும் தெளிவாகும்னு தோணுது....''

''இன்ஸ்பெக்டர், கொஞ்சம் அக்கம்பக்கத்தில் விசாரிச்சுப் பாருங்க. இந்த வீட்டுச் சமையல்காரன் எங்கே இருக்கான்னு தெரிஞ்சா உடனே அழைச்சுக்கிட்டு வாங்க.... ராத்திரியே அவனைக் கேட்டுறலாம்,''என்றார் ராஜேந்திரன்.

''நேத்து இங்கே ஒரு படம் இருந்தது ராஜேந்திரன்.... இன்னிக்கு அதைக் காணலே. அவுங்க கல்யாண போட்டோ.''

''கடைசித் தடவைபா அதை எடுத்துப் பார்த்திருக்கா. ஏன்யா, பெட்ரூம்ல ஏதாவது போட்டோ கீட்டோ கிடைச்சுதா? கல்யாண போட்டோ?''

''இல்லே ஸார். அந்த அம்மா தனியா எடுத்துக்கிட்ட போட்டோ ஒண்ணு டிரெஸ்ஸிங் டேபிள்மேல இருந்தது.''

''கடுதாசி ஏதாவது கிடைச்சுதா?''

''இல்லே ஸார்.''

''போட்டோவைப் பார்த்துட்டுத் தூக்கிக் கீக்கி எறிஞ்சிருக்கும். பார்க்கலாம். கணேஷ். நீங்க ஒண்ணு செய்யுங்க. நீங்க வேணு வீட்டுக்குப் போய்க்கிடுங்க. நாங்க பாத்துக்கறோம். எங்க தொழில் இது. காலையில வாங்க. மேற்கொண்டு உங்க கிட்ட ஸ்டேட்மெண்ட் வாங்கிக்கிடுவாங்க!''

''இல்லே, ராஜேந்திரன். நான் இருக்கேன்.''

''ஏன்?''

''அந்த சமையக்காரன் அகப்பட்டா அவனை நான் பார்க்கணும்... . அப்புறம் பிரபாகர் அவள் கணவன்..... அவரையும் பார்க்கணும்.''

''பாத்து?''

''சும்மா பார்க்கணும் அவ்வளவுதான்....''

''சார் தூக்கத்தைக் கெடுத்துக்கிறீங்க நீங்க!''

''எனக்கு வீட்டிலே போனாலும் தூக்கம் வராது ராஜேந்திரன்.''

''சரி இருங்க. காஃபி சாப்பிடறீங்களா?''

''சாப்பிட்டாப் போச்சு!''

மூன்று

இரவு பதினொன்றரை மணிக்கு அந்தச் சமையற்காரனைத் தோண்டி எடுத்துக்கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். அவனுக்கு நாற்பத்தெட்டு வயதிருக்கும். கதிகலங்கி இருந்தான். வீட்டிலிருந்து அங்கு வருவதற்குள் அத்தனை

தலைமயிரும் நரைத்து விட்டது போல பொல் என்று இருந்தான்.

ராஜேந்திரன் அவனை மேலும்கீழும் பார்த்தார். கணேஷ் மௌனமாக இருந்தான். ''உன் பேர் என்னய்யா?'' என்றார் ராஜேந்திரன்.

''ராமலிங்கம் ஸார்.''

''எத்தனை நாளா இங்கே வேலை செஞ்சுக்கிட்டிருக்கே?''

''எட்டுவருஷமா. அம்மாதான் வெச்சாங்க.... அம்மாதான் எனக்கு ஆதரவு தந்தாங்க....அம்மாதான் அப்பப்ப....'' அவன் மேலே பேச முடியாமல் விக்கி விக்கி அழுதான்.

கணேஷ் அவனையே உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இவனா!

ராமலிங்கத்தின் உணர்ச்சி ஓயக் காத்திருந்தார்கள்.

''ராமலிங்கம், நீ ரேஸுக்குப் போவியா?'' என்றார் ராஜேந்திரன்.

''எப்பனாச்சியும் போவேங்க.''

''சமீபத்தில போனியா?''

''போனேங்க.''

''ஜெயிச்சியா தோத்தியா?''

''தோத்தேங்க.''

''எப்பவும் தோப்பியா?''

''பத்துத் தடவைக்கு ஒரு தடவை ஜெயிப்பேங்க! ஏங்க!''

''ராமலிங்கம், நீ அம்மாவுக்கு அனுப்பின லெட்டர்ல என்ன எழுதியிருந்தே?''

''அம்மாவுக்கு? லெட்டரா? கடுதாசியா?''

''ஆமாம்.''

''என்னங்க இது!....''

''தினமணி பேப்பரிலெருந்து வெட்டி எடுத்து ஒட்டி அம்மாவுக்கு அனுப்பினயே அந்த லெட்டர். எதுக்காக அனுப்பிச்சே! சொல்லிடு. பொய் சொன்னா அப்புறம் மிஷின் வெச்சிக் கண்டு பிடிச்சுடுவோம்.''

''தினமணியா? பேப்பரா?''

''ஆமா.''

''தமிழ் பேப்பரா?''

''ஆமா.''

''எனக்குத் தமிழ் படிக்கவே வராதுங்களே. நாங்கள்ளாம் தெலுங்கு ஸார். ஏதோ ஒண்ணு ரெண்டு எழுத்து தெலுங்கில எழுதுவேன் படிப்பேன். . . ஒழுங்கா படிச்சிருந்தா எதுக்கு இந்தத் தொழிலுக்கு வரேன் ஸார்!''

''அலமாரில பேப்பர் வெச்சிருந்ததே மேல்தட்டில? எதுக்கு வெச்சிருந்தே!''

''மாவு சலிக்கிறதுக்குங்க.''

''இந்த வீட்டில இங்கிலிஷ் பேப்பரில்ல வாங்கறாங்க!''

''நீங்க என்ன பேப்பர் சொல்றீங்க. காமிங்க.''

வஸந்த் அதைக் காட்டினான்.

பார்த்தான்.

''இதுவா? இது குப்பைக் கூடையில கிடந்தது. எடுத்து வெச்சிக்கிட்டேன்.''

கணேஷ்: ''ராஜேந்திரன், நான் ஒண்ணு ரெண்டு கேள்வி கேக்கட்டுமா?''

''கேளுங்க தாராளமா.''

''ராமலிங்கம், இன்னிக்கு காலையில் அம்மாவைப் பார்த்தியா?''

''பார்த்தேங்க.''

''எப்படி இருந்தாங்க?''

''சந்தோஷமா இருந்தாங்க. ரொம்ப சந்தோஷமா இருந்தாங்க.... எனக்கு எவ்வளவு குழந்தைன்னு கேட்டாங்க. இந்தா பணம் வெச்சுக்க, பொட்டப் பசங்களுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுன்னு சொன்னாங்க....மத்தியானம் வர வேண்டாம்னு சொல்லிட்டாங்க....''

''அதுக்கு ஏதாவது காரணம் சொன்னாங்களா?''

''இல்லிங்க.''

''வேற ஏதாவது ஞாபகமிருக்கா?''

''டிரஸ் பண்ணிக்கிட்டு வெளியில கிளம்ப இருந்தாங்க.''

கணேஷ் தன் பையிலிருந்து பேனா எடுத்து அந்த செய்தித் தாளைக் காட்டி, ''ராமலிங்கம், இதுல ஒரு கையெழுத்துப் போடு,'' என்றான். தயக்கமில்லாமல் அவன் போட்டான்.

கணேஷ் அதைப் பார்த்தான். கையெழுத்து தெலுங்கில் இருந்தது. ராஜேந்திரனிடம் காட்டினான்.

''ஹி இஸ் இன்னொஸெண்ட்,'' என்றான்.

"போய்ட்டு வாய்யா. நாளைக்குப் பார்க்கலாம்."

"ஒரு நிமிஷம்! குப்பைல கிடந்ததுன்னியே, அந்தப் பேப்பர் எந்தக் குப்பையில எங்கே?"

"கார் ஷெட்டில கிடந்ததுங்க. மாவு [illegible] எடுத்து வெச்சுக்கிட்டேன்."

"சரி போ."

"அம்மாவை எந்த ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய்ட்டிருக்காங்க ஸார்."

"இன்ஸ்பெக்டரைக் கேளு சொல்லுவார்."

அவன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு [illegible] "கார்ஷெட்! டிரைவரை விசாரிக்கணும்," என்றான் கணேஷ்.

"காலையில பார்க்கலாம். இருங்க, என் [illegible] ராத்திரி ஏதோ ஷோ போகணும்னு சொல்லிக்கிட்டிருந்தா. மறந்தே போய்ட்டேன். வீட்டுக்கு டெலிபோன் பண்ணிட்டறேன்," என்றார் ராஜேந்திரன்.

வசந்த் கணேஷைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். "இனிமே நமக்கு வேலை இல்லை பாஸ்."

"இரு! பிரபாகரைப் பார்க்கணும் எனக்கு... தூக்கம் வரதா?"

"தூக்கமா? பாஸ். அந்த லெட்டரை [illegible] வரே அனுப்பிச்சான்னு கண்டு பிடிச்சுட்டாக்கூட [illegible] என்ன? தற்கொலைக்குக் காரணத்தைக் கண்டு பிடிப்பாங்க. ஆனா கேஸ் செத்துப் போச்சு!"

"இருந்தும்... ஏன் வசந்த்! ஏன்? ஏன் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டா? அது எனக்கு உறுத்துது. நேத்திக்குப் [illegible]னபோது குழப்பமா இருந்தா. பயந்துபோய் இருந்தா. [illegible]னிக்குக் காலையில நிச்சயம் தெளிஞ்சிருந்தா. டிரெஸ் பண்ணிக் கிட்டிருக்கா. கவனமா நீல ஸாரிக்குத் தகுந்தாப்பல நீல பொட்டு நீல வளையல் எல்லாம் போட்டுக்கிட்டிருக்கா. [illegible] புறம் வாங்கியிருக்கிற புஸ்தகத்தைப் பாரு. 1978'ம் [illegible] பலன். இன்னிக்கு வாங்கியிருக்கா. அப்புறம் சமையல்கா[illegible] அன்பா விசாரிச்சிருக்கா. அப்புறம் ஏதோ ஒரு [illegible]லுக்குப் போயிருக்கா. அப்ளிகேஷன் ஃபாரம் [illegible] வெச்சிருக்கா......சிலமணி நேரங்களிலே தற்கொ[illegible] பண்ணிக்கப் போறவ செய்யற காரியங்களா இது!"

"நீங்க என்ன சொல்றிங்க?

"அவ வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்ததுக்கப்புறம்... என்னவோ ட்ரெமாட்டிக்கா ஒரு சம்பவம் [illegible] திருக்கு....அவளுடைய தன்னம்பிக்கை அத்தனையும் [illegible]

[illegible] கலைச்சுட்ட சம்பவம் நடந்திருக்கு. ஒண்ணு [illegible] டிரைவர்மூலம் அது நடந்திருக்கலாம். அல்லது அவ [illegible]! இவங்க ரெண்டு பேரையும் நாம நாளைக்குப் [illegible] போறோம்....என்ன ராஜேந்திரன், என்ன பாட்[illegible] அது?"

ராஜேந்திரன் அந்த விஸ்கி பாட்டிலைத் திருப்பித் [illegible] பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். "பீட்டர் ஸ்காட் [illegible]...... கப் போர்டில இருந்தது....கணவன் குடிப் [illegible] போல இருக்குது. பர்மிட் இருக்குதான்னு பார்க் [illegible]."

"பாட்டில் ஏறக்குறைய காலியா இருக்குது," [illegible] கணேஷ்.

நான்கு

இரவு மூன்றரைமணி. கணேஷ் ஸோபாவில் [illegible] தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். ஷைலஜா கண்ணாடிக் [illegible] தன்னை விஸ்தாரமாக அலங்கரித்துக் கொண்டு, "[illegible], இந்தக் கயிற்றைக் கொஞ்சம் சுருக்குப் போடுங் [illegible]" என்றாள். அவன் அதை நிதானமாகச் சுருக்கிட்டு [illegible] கழுத்தில் மாட்டினான். அவள் கயிற்றின் மற்றொரு [illegible] திடீர் என்று உயரமாக்கி மேல்சுவரில் மற்றொரு [illegible] மாட்டி அதன் வலிமையைப் பதம் பார்த்தாள். "[illegible]பெக்ட். நீங்கள்ளாம் போயிடுங்க. நான் கதவை சாத் [illegible]....எட்டிப் பாக்காதீங்க! கால் ரொம்பத் துடிக் [illegible]...கழுத்து எலும்பு ஒடிஞ்சு கட்டக்குனு சப்தம் கேட் [illegible]...."

வெளியே கார்க் கதவு சாத்தப்படும் சப்தம் கேட்டுத் [illegible] எழுந்தான். அறை காலியாக இருந்தது. ராஜேந்

திரனைக் காணவில்லை. .வசந்தையும் காணவில்லை. பூட்டின் ஒலி கேட்டது. வாசற் கதவு திறந்தது...

பிரபாகர் நின்று கொண்டிருந்தார். கணேஷைப் பார்த்தார். மௌனமாக உள்ளே நுழைந்தார். "எங்கே அவ?" என்றார். "பாடி மார்ச்சுவரிக்கு போயிருக்கு. நீங்க தான் மிஸ்டர் பிரபாகர்?"

"எஸ். என்ன ஸார் ஆச்சு! நீங்க யாரு?" பிரபாகரின் முகம் வேதனையில் தோய்ந்திருந்தது. அவர் கண்களின் கீழ் தூக்கமின்மையின் நிழல் தெரிந்தது. தலைமயிர் மிக மெலிதாக வழுக்கையை மறைக்கும் பிரயத் தனத்தைக் கைவிட்டிருந்தது. உதடுகள் மிகவும் மெலிதாக இருந்தன. வலுவான கரங்கள். வயிற்றில் [illegible] குடிப்பழக்கம் தெரிந்தது. சிகரெட் குடித்த விரல்கள் மஞ்சளாயிருந்தன. மேலும் அவை நடுங்கிக் கொண்டி ருந்தன.

"என் பெயர் கணேஷ்," என்றான் கணேஷ்.

"நீங்கதான் போன் பண்ணிங்களா?.."

"நான் இல்லை. அது போலிஸ் எஸ்பி ராஜேந் திரன். நான் ஒரு லாயர்."

"லாயரா? எதுக்கு.... என்ன ஸார் ஆச்சு!"

"நான் உங்க மனைவியை இன்னிக்கு சாயங் காலம் பார்க்க வந்தேன். வீடு திறந்திருந்தது. பெட்ரூம் உள்பக்கம் தாளிடப்பட்டிருந்தது. சாவி ஓட்டை வழி யாப் பார்த்ததிலே உள்ளே உங்க மனைவி தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டுத் தொங்கறதைப் பார்த்தேன். போலீஸ் உடனே வரவழைச்சு கதவை இடிச்சுத் திறந்து......"

"ஓ மை காட்! ஷைலஜா, ஷைலஜா, ஏன் இப் படிப் பண்ணினே. ஏன்? ஏன்?" அவர் அப்படியே நாற்காலி யில் பொத்தென்று விழுந்து தலையைச் சோபாவின் விளிம்பில் முட்டி முட்டிக் கண்களை இறுக்க மூடிக் கொண்டு [illegible] னார்.

"ஐம் ஸாரி ஸார்! ரொம்பப் பெரிய அதிர்ச்சி உங்களுக்கு!"

சற்று நேரம் அவர் அழுதார். நிமிர்ந்து "அவளுக்கு என்ன குறை வெச்சேன் ஸார். எதுக்காக அவ இப்படிச் செய்யணும். எதுக்கு! எதுக்காக?"

"எப்படிச் சொல்ல முடிகிறது!ஸார். மனசில..."

"இருபத்தெட்டு வயசு ஸார்....அவளை நீங்க பார்த்திருப்பிங்களே?"

"பார்த்தேன்."

"ஷி வாஸ் ப்யூட்டிஃபில்! நான் அவளை [illegible] பண்ணேன்! அவளை எவ்வளவோ எதிர்ப்புக்கு அப்புறம் கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டேன்! எனக்கு இந்த மாதிரி தண்டனையா!......ஓ! ஷைலஜா ஷைலஜா!.... எங்கே அவ! நான் பார்க்கணும். நான் பார்க்கணும். பார்த்தே ஆகணும். பார்த்து அவளைக் கேக்கப்போறேன்! ஏண்டி இப்படி செய்துட்டியே. இது உனக்கே நியாயமா! நியாயமா!" மறுபடி அவர் கண்களில் கண்ணீர் பெரு கியது.

ராஜேந்திரனும் வசந்தும் நுழைந்தார்கள். "வந் துட்டாரா!" என்றார் ராஜேந்திரன். பிரபாகர் அப்படியே குனிந்து உட்கார்ந்திருக்க, "ஸார், கணேஷ் சொல்லி யிருப்பார்....ஐம் ஸாரி!" என்றார்.

"போய்ட்டாளா! போய்ட்டாளா! என் ஷைலஜா போய்ட்டாளா?"

"ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக விரும்பறீங்களா?"

"போலாம்! போலாம்! போலாம்! அவளைப் பார்க்கலாம். தற்கொலையா செஞ்சுக்கிட்டா?"

"ஆமாம் மிஸ்டர் பிரபாகர். ஸாரி!"

"எதுக்கு? எதுக்கு?"

"அதை நீங்கதான் சொல்ல முடியும்னு நினைக் கிறேன்," என்றார் ராஜேந்திரன்.

"நானு! நான் என்ன சொல்வேன்! எதைச் சொல்வேன்....எப்படிச் சொல்வேன்...."

கணேஷ், "கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கறிங் களா?" என்றான்.

"இல்லை போலாம்!" எழுந்தார். தடுமாறினார்.

கணேஷ் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டான். மெல்ல அவரை அழைத்துச் சென்றான். அவர்கள் வாயிற் பக்கம் வந்தார்கள்.. பால்கனி விளக்கில் சாக்லெட்நிற அம்பாஸடர் கார் இருநூற்று ஐம்பது மைல் பிரயாண [illegible] நின்றுகொண்டிருந்தது. தள்ளி போலீஸ் ஜீப் நின்று கொண்டிருந்தது. இன்னும் தள்ளி கணேஷின் கார். "அப்ப! மிஸ்டர் கணேஷ் நான் அவரை அழைச் சுட்டுப் போறேன். நீங்க வீட்டுக்குப் போங்க! தாங்க்ஸ்.

நாளைக்குக் காலையில பார்க்கலாம். குட்நைட்......ராதர் குட் மார்னிங்?''

ஜீப்பும் காரும் செல்லும் சிவப்பு விளக்குகளைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான் கணேஷ்.

ஐந்து

மறுதினம் மாலை வரை கணேஷுக்கு கோர்ட்டில் வேலை இருந்தது. வசந்த்தை சில விஷயங்களை விசாரிக்க அனுப்பியிருந்தான். கோர்ட்டில் வாதாடும்போது கான்டீனில் காப்பி சாப்பிடும்போது ஸீனியர் வக்கீல்களிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம் ஷைலஜாவின் முகம் அடிக்கடி அவன் நினைவுகளில் ததும்பியது. அந்தக் கைகள் ஏன் மூடியிருந்தன? அந்தக் கால் ஏன் மடங்கி இருந்தது? எதற்காக அவள் அந்தப் புத்தகங்களை வாங்கினாள்? எதற்காக என்னை மாலை வருமாறு அழைத்தாள்? எதற்காகச் சுருக்கிட்டுக் கொண்டாள்?

ஆபீசிற்குத் திரும்பியபோது வசந்த் காத்திருந்தான். ''என்ன வசந்த், ஏதாவது கண்டுபிடிச்சியா?''

''நிறைய!''

''சொல்லு.'' கணேஷ் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டான். வசந்த்தைப் பார்த்தான். என்ன ஆர்வமுள்ள இளைஞன். ஒரு காலத்தில் என்னை தூக்கிச் சாப்பிடப்போகிறான். எம் எல்.லுக்குப் படிக்கிறான். கராத்தே கற்றுக்கொள்கிறான். சொன்ன வேலையைச் செய்கிறான். பொடி நடையாகப் போய் ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பிடித்துக்கொண்டு வா என்றால் கேள்வி கேட்காமல் போய் பதினைந்து நிமிஷத்தில் சொன்ன விவரங்களுடன் அழைத்து வந்து விடுவான்....

வசந்த், ''நீங்க கொடுத்த பட்டியல்படி விசாரித்தேன். முதலில் அந்த மான்டிஸோரிப் பள்ளி. அதில் சுப்புலட்சுமி என்கிற டீச்சர். பேர்தான் நல்லால்லே. ஆள் டாப்பு!— அவ நம்ம ஷைலஜாவின் சினேகிதியாம். அவகிட்ட போய் அவ ஸ்கூல்ல டீச்சர் வேலை கிடைக்குமான்னு கேட்டிருக்கா. எதுக்குன்னு அவ கேட்டிருக்கா. மாறுதலுக்குன்னு இவ சொல்லியிருக்கா. அப்ளிகேஷன் பாரம் பூர்த்தி பண்ணிக்கொடு. உன் ஹஸ்பண்டு சிபாரிசு செஞ்சா கிடைக்கும்னு சொல்லியிருக்கா....''

''சரி. ஒரு விஷயம் தெரிஞ்சிருக்க மறந்திருப்பியே!''

''மறக்கலை. டயம்தானே கேக்கறிங்க. சரியா 10:30க்கு வந்திருக்கா 11:15க்கு கிளம்பியிருக்கா.''

''க்ரேட் வசந்த். அப்புறம்?''

''அந்த சுப்புலட்சுமியை சினிமாவுக்கு கூட்டிக்கேன். வரேன்னு சொல்லியிருக்கா!''

''ஆரம்பிச்சுட்டியா?''

''அப்புறம் டிரைவர். பேர் தனபாண்டியன். மங்களூர் கணேஷ் பீடி குடிக்கிறார். 'நட்ட நடுத்தெருவில் ''இச்'' சென்று முத்தம் கொடுத்தாள்'னு தந்திப் பேப்பர் படிக்கிறான். அம்மாவும் அய்யாவும் சில வேளை கார்லயே சண்டை போட்டுப்பாங்களாம். அம்மா பிடிவாதமாம். அய்யா விட்டுக்கொடுக்க மாட்டாராம். அய்யாவுக்கு விஸ்கி வாங்கிக்கிட்டு வருவானும். முதநாள் கூட ஒரு பாட்டில் வாங்கிட்டு வந்து கொடுத்திருக்கான். சம்பவ தினத்தன்னிக்கி மூணுவரை காலையிலேயே அனுப்பிவிட்டாளாம் ஷைலஜா. அங்கேயிருந்து நேரா ஆபீசுக்குப் போய்ட்டானும். அதை நான் வெரிஃபை பண்ணிட்டேன். நாள்பூரா அவன் ஆபீஸில இருந்திருக்கான். அவன் போய் மத்தியானம் பயமுறுத்தி....அதெல்லாம் ரொம்ப ரிமோட். சாத்தியமில்லை. அவன் கேரக்டருக்கும் பயமுறுத்தல் கடுதாசிக்கும் ஒத்துவரலை.''

''பின்ன எப்படி அந்தப் பேப்பர் ஷெட்ல கிடைத்ததாம்?''

''சமையக்காரன் பொய் சொல்லியிருக்கலாம்.. அல்லது வேற யாராவது அங்கே அதைப் போட்டிருக்கலாம். டிரைவரா இருக்க முடியாது.''

''சரி சொல்லு. விஷயங்களை மட்டும் சொல்லு. அபிப்பிராயங்களை நான் பார்த்துக்கறேன்.''

"அப்புறம் காண்டினென்டல் ஆபீஸ். ரொம்ப பாஷ்! சும்மா அப்படியே ஸன்மைக்காவும் கார்ப்பெட்டுமா இழைச்சிருக்காங்க....பெரிய கம்பெனி, பியூன் டெரிகாட் ஷர்ட் போட்டுக்கிட்டு என்னைவிட ஷோக்கா இருக்கான். பிரபாகர் ஆபிசுக்கு வரலே. ஆபீஸ் கொஞ்சம் கரத்தில் லாமதான் இருந்தது. பலபேருக்கு விஷயம் தெரிஞ்சு போயிருக்குது. பிரபாகர் ஆபிசுக்குப் போனேன். கெமையா ஒரு ரிஸப்ஷனிஸ்ட். பேரு பிரேமலதா. பேரே வாசனை அடிக்குது இல்லே......"

"அவளை எந்த ஷோவுக்கு கூப்பிட்டிருக்கே?"

"கிட்ட நெருங்க முடியலே. இங்கிலீஷ் பிர மாதமாப் பேசுது. பி.பி.ஸி.லதான் அந்த மாதிரி இங்கி லீஷ் கேட்டிருக்கேன். இது நமக்கு உதவாது....கப்பு லட்சுமி மாதிரி ஒரு.."

"ஷட் அப். நான் சொன்னதை செஞ்சியா?"

"பாஸ், உங்க மூளை இருக்குது பாருங்க! அதை அப்படியே முழுசா இன்ஷூர் பண்ணனும். எப்படி உங்களுக்கு இது தோணிச்சுன்னே ஆச்சரியமா இருக்கு."

கணேஷ் சற்றுப் படபடப்பானான். "சொல்லு!"

"முதல்ல உங்ககிட்ட எழுதிக்கிட்ட கேள்வி, 'அந்த ஆபிசில் டைப்ரைட்டர் காத்ரெஜ் ஏ.பி. வகையா?' பதில் 'ஆம்!'"

"அப்புறம் அதிலே..."

"இருங்க இருங்க. அடுத்தது பதில் 'ஆம்' என் னூர் அதன் 'ஓ' எழுத்து மட்டும் வேண்டும். ப்ரில்லியண்ட், பாஸ்? அந்தப் பெண் ஒரு ஃபைல் எடுக்கப் போயிருந்த போது அவ டைப் அடிச்சு வெச்சிருந்த ஒரு லெட்டரை லபக்குனு போட்டுக்கிட்டேன். இந்தாங்க."

கணேஷ் அந்த டைப் அடித்த காகிதத்தை பார்த்தான்.

A Reterence mav please be made to...to வில் இருந்த 'ஓ' எழுத்தை கவனித்தான். ஷைலஜாவின் கடிதத்தின் உறையை எடுத்து அதில் ஸ்ரீராம் காலனி என்று Colonyயில் இருந்த 'ஓ' எழுத்துடன் ஒப்பிட்டான். இரண்டுமே ஓவின் வட்டம் தெளிவாக இல்லாமல் எறக் குறைய நிரம்பி இருந்தது.

கணேஷ் யோசித்தான்.

வசந்த், "இந்த அட்ரஸ் இந்த ஆபீசில், இந்த டைப்ரட்டரில் டைப் ஆகியிருக்கு," என்றான்.

கணேஷ் இன்னும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வசந்த். "லெட்டரை டைப் அடித்தது அந்தப் பெண் பிரேமலதாவா இருக்கலாமா?"

கணேஷ். "வசந்த்! அட்ரஸ் ஆபீசில் டைப் ஆகியிருக்கு... அந்த தினசரி பேப்பர் வீட்டில ஷெட்டில இருக்கு... என்ன அர்த்தம்?"

"மறுபடியும் டிரைவரா? அவன் ஆபீஸ்ல கொடுத்து அட்ரஸ் டைப் அடிச்சு..."

"முட்டாளே! டிரைவர் இல்லே. அது பிரபாகர்!"

"பிரபாகரா?"

"வீட்டில அந்த கடிதத்தைக் கத்தரிச்சு ஒட்டித் தயாரிச்சு ஆபீஸ்ல டைப் அடிச்சு.. அந்த ஆபீஸ் எங்கே இருக்கு?"

"மவுண்ட்ரோட்டில பழைய பஞ்சாப் நேஷனல் பாங்க் பக்கத்தில்."

"போஸ்ட் ஆபீஸ் என்ன?"

"மவுண்ட் ரோடு."

"பெண்டாட்டிக்கு பயமுறுத்தல் கடுதாசி இவரே எழுதியிருக்கார்!"

"என்ன பாஸ்! 'விஷயம் கணவனுக்குத் தெரி யாமல் இருக்க விலே பத்தாயிரம் தயார் செய்'யுனு கணவனே மனைவிக்கு எழுதறதாவது!"

"கொஞ்சம் உதைக்குது. இருந்தாலும் இப்படி யோசித்துப் பாரு. பிரபாகருக்கு அவ யாரையோ சந்திக் கிறான்னு லேசா சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதை நிச்சயம் செய்யறதுக்கு அந்த மாதிரி ஒரு கடுதாசியை அனுப்பிச்சுட்டு அவ பத்தாயிரம் ரூபா தயார் செய்ய றான்னு கவனிக்கலாம் இல்லையா. அந்த உத்தேசத் தோட செய்திருக்கலாம்..."

"பாஸிபிள். ஆனா கொஞ்சம் சுத்தி வளைக்குதே?"

"சந்தேகத்தில் கணவன் என்னவெல்லாம் செய்ய றான்னு நமக்குச் சரியாத் தெரியாதுன்னு நினைக்கிறேன். அவளுக்குக் கல்யாணம் ஆகல.. இந்த ஒரு ஆங்கிள்தான்... அவளோட காதலன். அந்த ஆள் பேர் தயாள். திருவல்லிக் கேணியில ஒரு வீட்டில சைதோஜி லேன்ல தங்கியிருக்கான். குடிவெச்சுகிட்டு..."

"எப்படிக் கண்டுபிடிச்சே!"

"ஸிம்பிள். டிரைவர் நம்ம ப்ரெண்டு தனபாண்டி இல்லே? அவனை விசாரிச்சேன். அம்மாவை ஒரு

தடவை ஸைதோஜி லேன்ல ஒரு வீட்டில கொண்டு விட்டிருக்கான். இறங்கிக்கிட்டு நீ போய் வாடான்னு சொல்லியிருக்கா! ஒரு அய்யரு வீடு அது. ரெண்டு பொண்ணு. ஒத்தி எஸ் எல் ஸி படிச்சுட்டு ஷார்ட் ஹாண்ட் டைப் ரைட்டிங் கத்துக்குது. அப்பவே முப்பத்தாறு சைஸ்க்கு வளந்திருக்கு. . .''

''தயாள் தயாள்!'' என்று அவசரப்படுத்தினான் கணேஷ்.

''தயாள்! ஓ. எஸ். அந்த வீட்டில ஒரு அறை எடுத்துக்கிட்டு இருக்கான். பூட்டியிருந்தது. வெயிட் பண்ணேன். மூணு மணிக்கு குளிக்காம லேலா மஜ்னு மாதிரி வந்தான். விசாரிச்சேன். . .ஷைலஜான்னு சொன்னப்புறம் பல்பு போட்டாப்பல பிரகாசமானுன். .நேத்திக்கு வீட்டுக்கு போன் பண்ணுனம். ராங் நம்பர் வந்ததாம். அப்புறம் போன் பண்ணியிருக்கான். என்கேஜ்டு. என்கேஜ்டு. என்கேஜ்டு... சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன்ல போய்க் காத்திருந்துட்டு போர்ட்டர் எல்லாம் தூங்கினப்புறம் திரும்பி வந்திருக்கான். வீட்டில வந்து படுத்துட்டு ஒன்பது மணிக்குத்தான் எழுந்திருக்கான். உடனே ஷைலஜாவைப் பார்க்க குளிக்காம கிளம்பிருக்கான். அங்கே போனு வீடு பூட்டியிருக்குது. . .எங்கெல்லாமோ திரிஞ்சுட்டுத் திரும்ப சுத்திச் சுப் போய் வீட்டுக்கு வந்திருக்கான். . .அந்தப் பொண்ணு பேரு வனஜா.''

''விஷயத்தை அவன்கிட்ட சொன்னியா?''

''சொன்னேன். அவனுக்கு ஏறக்குறைய ஹார்ட் அட்டாக்கே வந்துருச்சு! சைக்கிள் ரிக்ஷாவில ஏத்தி டாக்டர்கிட்ட கொண்டு ஆசுவாசப்படுத்திட்டு. எங்கே அவ எங்கே அவன்னு அசம்பாவிதமாக் கேட்டான்.. இப்ப போகாதடா! போய் ஒண்ணும் ஆகப்போறதில்லே. போஸ்ட் மார்ட்டம் எல்லாம் நடந்து பொட்லமா கட்டியிருப்பாங்க. ஹஸ்பண்டைத்தான் பார்க்க முடியும். பார்த்தா கல் கல்ப்பாயிடும். நீ சும்மா வீட்டில உட்கார்ந்துகிட்டு கம் முனு கவிதை எழுதிக்கிட்டு இரு– எழுதுவாணும்–போலீஸ் காரங்க வந்து விசாரிச்சா உண்மையைச் சொல்லுன்னு லெக்சர் கொடுத்துட்டு வந்தேன். சரிதானே?''

''சரிதான், வா போகலாம். ராஜேந்திரனைப் பார்க்கலாம்.''

''பாஸ்! இந்த கேஸில இதுக்கு மேலே ஏதாவது இருக்கா?''

''சரி. புருஷனே லெட்டர் எழுதிட்டான். இல்லே டிரைவர்—ஏன் அந்த பிரேமலதா–லவ்லி நேம். . . .யார் என்னதான் செஞ்சிருந்தாலும் இது ஒரு தற்கொலே கேஸ். அலேயா அலேஞ்சு தற்கொலேக்குக் காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்கலாம். அதுக்கு மேல என்ன? நமக்கு என்ன வேலே அங்கே. . . .நியூஸ் பேப்பர் ரிப்போர்ட்டு பாத்திங் களா ஒரு ஓரத்தில் வந்திருந்ததே. Housewife commits suicide னு! குடும்பத் தகரூர் - கணவன் மனைவி தகராறு காரணமாகத் தற்கொலே செய்து கொண்டுவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. . . .போலீஸ் இந்த நேரத்துக்கு கேஸை க்ளோஸ் பண்ணி கையெழுத்து வாங்கிக்கிட்டு பாடியை ரிலீஸ் பண்ணி. . . .அது எரிஞ்சு புகையாக்கூடப் போயிருக்கும், நமக்கு எவ்வளவோ வேலே காத்துக் கிடக்குது. . . .''

''நீ சொல்றது சரிதான். அது தற்கொலேதான். அதில சந்தேகமில்லேதான். இருந்தாலும் விஷயம் என் மனசில குறையா அபூர்ணமா இருக்குது. ஜஸ்ட் ராஜேந் திரனேப் போய் ஒரு தடவை பார்த்துட்டு முடிஞ்சா அந்த பிரபாகரையும் ஒரு தடவை பார்த்துட்டு 'குட்பை' சொல்லிடலாம் வா!''

ஆறு

ராஜேந்திரனின் அலுவலகத்தில் நகரத்தின் இந்த வாழ்க்கை வரைபடங்களாக சுவரெங்கும் இருந்தன. அவர் மேஜையின் பின்னே கண்ணாடி அலமாரியில் குற்றவாளிகளின் மனோதத்துவம் பற்றி, இந்தியாவின்

அரசியல் பற்றி, பொது அறிவு பற்றி, சட்டம்பற்றி, தண்டனை பற்றி புத்தகங்கள் நிரம்பி வழிந்தன. மேஜையில் இரண்டு டெலிபோன் இருந்தது. அதில் ஒன்றில் பேசி முடித்துவிட்டு, "சொல்லுங்க கணேஷ்," என்றார்.

"நீங்கதான் சொல்லணும்."

"அந்த ஷைலஜா பிரபாகர் கேஸ்தானே?"

"போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் வந்ததா?"

"வந்தது. பார்க்கறீங்களா? புரியுமா?"

"புரியும்னு நினைக்கிறேன்."

"கணேஷுக்குப் புரியாத விஷயமா?"

அரசாங்கத்துக்கே உரிய பழுப்புக் காகிதம். போட்டோக்கள்.... இறந்த ஷைலஜாவின் உடலின் நீளம் ஸெண்டி மீட்டர்களில். உடம்புக் காயங்கள் எதுவும் இல்லை. கழுத்தில் இரண்டு இடங்களில் ரத்தம் உறைந்து நீலமாகி தூக்குக்கயிற்றின் இறுக்கம். இறந்த நேரம் சுமார் மத்தியானம் ஒன்று முப்பது. இறந்ததின் காரணம் தூக்கின் இறுக்கத்தில் சுவாசக் குழாய் தடைப்பட்டு பிராணவாயு நிறுத்தப்பட்டு.... அனாக்ஸியா.... கர்ப்பத்தின் அறிகுறிகள் இல்லை. பலாத்காரத்தின் அறிகுறிகள் இல்லை. வயிற்றில் உணவில் சந்தேகப் படும்படியாக எதும் இல்லை...

"தற்கொலை! க்ளியர்," என்றார் ராஜேந்திரன்.

"ராஜேந்திரன், இந்த ரிப்போர்ட்டில் ஒண்ணு கவனிச்சிங்களா?"

"என்ன?"

"கழுத்தில் இரண்டு இடங்களில் ரத்தம் உறைஞ்ச அடையாளம்!"

"ஏன்?"

"தூக்குக்கயிறு ஒரு சுற்றுத்தானே சுத்தியிருந்தது?"

"சில வேளையில அப்படி ஆகும்னு நினைக்கிறேன். முதல்லே ஒரு இடத்திலே கயிறு இறுக்கியிருக்கும். கை கால் துடிக்கும். அந்தத் துடிப்பிலே எலும்பு முடிச்சிலே இருந்து நழுவிச் சுருக்கு கொஞ்சம் மேல்பக்கமாக இறுகியிருக்கலாம்.... சாதாரணமா ஹையாய்டுன்னு அந்த எலும்பு உடைஞ்சு போய்டும். அது இந்தக் கேஸில உடையலை.... சுருக்கிலேயே பொறுக்க முடியாம இறந்திருக்கா!"

வசந்த் எச்சில் விழுங்கிக் கொண்டு கழுத்தைத் தடவிக்கொண்டான்.

"நான் பாத்திருக்கேன் கணேஷ்.... கொலை தண்டனைக்குத் தூக்குப் போடறப்போ! டெர்ரிபிள்!

"ஜார்ஜ் ஆர்வெல் ஒரு தூக்கு தண்டனையை விவரிச்சு ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்காரு....தூக்கு மேடைக்குப் போறதுக்கு நடந்து போறப்போ ஒரு இடத்தில ஈரமா இருந்துதாம். பாவிப்பய கால் நனைஞ்சுடுமென்னு மிதிக்காம ஒதுங்கிப் போனானாம்!

"நான் பாத்த கேஸெல்லாம் ராத்திரியெல்லாம் அழுவானுக. மூத்திரம் விடுவானுக. ஒத்தன் ஸோன்பப்படி கொண்டு வாய்யான்னு கேட்டான். இப்ப எல்லாம் தூக்குங்கறதே அபூர்வம். ஏழு எட்டு வருஷத்தில விட்டுடறாங்க!"

"ராஜேந்திரன், இந்த கேஸ்ல நான் கண்டுபிடிச்ச ஒண்ணை உங்ககிட்ட சொல்ல விரும்பறேன்."

"சொல்லுங்க கணேஷ். சொன்னா அதைக் கேள்வி கேக்காம ஒத்துக்கறேன்."

"அப்படி இல்லை.... அந்தக் கடுதாசி.... பயமுறுத்தல் கடுதாசி....அதை பிரபாகரே அனுப்பியிருக்கார்னு நினைக்கிறேன்."

"இஸ் இட்? இண்டரஸ்டிங்! எப்படிச் சொல்றீங்க?"

"அட்ரஸ் டைப் அடிச்சிருக்கிற டைப்ரைட்டர் அவர் ஆபிஸ் டைப்ரைட்டர். அப்புறம் அந்தப் பத்திரிகை.. வெட்டப்பட்ட பத்திரிகை அவர் வீட்டு ஷெட்டில இருக்குது...."

"என்ன இது, லண்டன் போனப்புறம் ஸ்காட்லண்ட் யார்டு வேலை எல்லாம் ஆரம்பிச்சுட்டீங்க! எங்களுக்கு வேலை போய்டும்போல இருக்குதே! மறுபடி சொல்லுங்க?"

சொன்னான்.

"வெய்ட் எ மினிட். அந்தக் கடிதம் இருக்குதா?"

"கொண்டுவந்திருக்கேன்."

ராஜேந்திரன் அதைப் பார்த்தார்.

"இந்த அட்ரஸைப் பாருங்க. இந்தக் கடுதாசியைப் பாருங்க. இந்த ஓ எழுத்தைப் பாருங்க!"

ராஜேந்திரன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார்.

"நீங்க சொல்றதிலே விஷயம் இருக்குது....ஆனா சொந்தப் பொண்டாட்டிக்கே கணவன் மொட்டைக் கடு

தாசி எதுக்கு எழுதியிருக்கான்? அதுவும் ப்ளாக்மெய்ல் லெட்டர்.''

''ஒரே ஒரு தியரிதான் இருக்குது அவகிட்ட. பிரபாகருக்குச் சந்தேகம் முதல்லே ஏற்பட்டு இருக்கலாம். இந்த மாதிரி ஒரு கடுதாசி எழுதி அவ என்ன செய்யறான்னு பார்க்கறதுக்கு இப்படிச் செய்திருக்கலாம்...''

''எஸ்..''

''அவ பத்தாயிரம் ரூபா தயார் செய்யறாளான்னு பார்க்கலாமே? அதில இருந்து தெரிஞ்சுடுமே!''

''ம். இருக்கலாம்....ஏன் இதை கன்ஃபர்ம் பண்ணிடலாமே! அந்த ஆளையே கேட்டுறலாமே?'' ராஜேந்திரன் டெலிபோனை எடுத்தார்.

கணேஷ் கொஞ்சம் பதட்டப்பட்டான். ஏதோ அவனாக மனசில் விவரித்துக்கொண்டு நினைத்துக்கொண்டது இது. நேராக பிரபாகரைக் குறிப்பிடும்படியாக இல்லை. ஒருவிதமான யூகம்தான். இப்போது ராஜேந்திரன் பிரபாகரைக் கேட்கப்போகிறார்! என்ன சொல்வார். ஸில்லி என்பாரா?

ராஜேந்திரன் எண்களைச் சுழற்றினார்.

''ஹலோ! மிஸ்டர் பிரபாகர் இருக்காரா?''

''..........''

''அவர் வந்தா போலிஸ் எஸ்.பி. ராஜேந்திரன் போன் பண்ணாரு. டபிள் ஸிக்ஸ் டபிள் த்ரீ டபிள் ஸிக்ஸுக்கு உடனே போன் பண்ணச் சொன்னாருன்னு சொல்லுங்க.''

டெலிபோனை வைத்தார்.

''வீட்டில் இல்லை.''

''பாடியை எப்ப திருப்பிக்கொடுத்தாங்க?''

''மத்தியானம் ஒரு மணிக்கு... அந்தப் பொண்ணு ஸைடில பெரிய குடும்பம். வயசான அம்மா தம்பி தங்கைகள் எல்லாம் நிறைய இருந்தாங்க. ஒரே கூச்சல். அழுகை. இவர்தான் ரொம்ப ஆடிப்போய்ட்டார். அப்படியே சிலை மாதிரி விக்கித்துப் போய்ட்டாரு!''

''பாவம்!''

ராஜேந்திரனிடம் ஒரு சிப்பந்தி ஒரு விஸிட்டிங் கார்டைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அதைப் பார்த்துவிட்டு, ''வரச்சொல்,'' என்றார்.

''இத பார்யா. யார் வந்திருக்காங்க தெரியுமா. மிஸ்டர் பிரபாகர்!.... வாங்க மிஸ்டர் பிரபாகர்.

நான் இப்பதான் உங்களுக்கு டெலிபோன் பண்ணிக்கிட்டிருந்தேன்.''

பிரபாகரின் உடைகள் கசங்கிக் கண்கள் கலங்கி முகத்தில் இரண்டு நாள் தாடியுடன் சட்டை பட்டன்களைச் சரியாகப் போட்டுக்கொள்ளாமல் இருந்தார். கணேஷையும் வசந்தையும் பார்த்தார்....

''நான் உங்களைப் பார்க்க வந்தேன் ஸார்.''

''என்ன சொல்லுங்க.''

வசந்தையும் கணேஷையும் மறுபடி பார்த்தார்.

''பரவாயில்லை. அவுங்க இந்தக் கேஸில சம்பந்தப்பட்டவங்கதான். சொல்லுங்க!''

தயங்கி, ''என் மனைவியோட தற்கொலைக்கு நானே ஒரு வேளை காரணமா இருப்பேனோன்னு என் மனசு அல்லாடுதுங்க!''

''ஏன்?''

''நான் உங்க கிட்ட எல்லாத்தையும் சொல்லிடறது என் மனைவிக்கு நல்லதுன்னு நினைக்கிறேன். ஒரு அனாமதேயக் கடுதாசி எழுதினேன்!''

ராஜேந்திரன் கணேஷைப் பார்த்தார். கணேஷ் ஒரு தடவை அவர் பார்வையைச் சந்தித்து விட்டு மறுபடி பிரபாகரைப் பார்த்தான்.

''அந்தக் கடுதாசியில அவளைப் பயமுறுத்தி பத்தாயிரம் ரூபா பணம் கேக்கறாப்பல எழுதியிருந்தேன். உன் கணவனுக்குத் தெரியாம இருக்கிறதுக்கு....ன்னு.''

''எழுதியிருந்தீங்களா?''

''இல்லை. ஒரு தமிழ் பேப்பர்லே இருந்து வார்த்தைகளை வெட்டி ஒட்டி அனுப்பிச்சிருந்தேன்.''

''சொல்லுங்க.''

''அதை எதுக்கு அனுப்பிச்சேன்னு உங்க கிட்ட சொல்லிட விரும்பறேன். கொஞ்ச நாளாவே என் மனைவி மேல எனக்குச் சந்தேகம் வந்தது. எப்பன்னு தெளிவா ஞாபகமில்லை. ஒரு மாசமா இருக்கலாம்.... அவ எனக்குத் துரோகம் பண்றாளோன்னு சந்தேகம். இந்த சந்தேகம் நெருப்பை முழுங்கி அது உள்ளுக்குள்ளேயே எரிறாப்பலே.... இந்தச் சந்தேகம் எந்தக் கணவனுக்கும் வரக்கூடாது. இதைத் தாங்கிக்கிறது ரொம்பக் கஷ்டம்! முதல்லே நான் நம்பலை. அப்புறம் அவ நடந்துட்ட விதம் மூடிமறைச்சது பொய் சொன்னது எல்லாம் சந்தேகத்தை வலுப்படுத்திச்சு! ஆனா திட்டமா தீர்மானமா

அதைத் தெரிஞ்சுக்க முடியலை.... தவிச்சுப் போய்ட்டேன். கடைசியில யாரோ பயமுறுத்தற மாதிரி ஒரு கடுதாசி எழுதி அனுப்பறதாத் தீர்மானிச்சுட்டேன். அதைப் பார்த்ததும் அது உண்மையா இருந்தா விஷயம் ஒரு விதமா மோதலுக்கு வந்துடும். ஒண்ணு, என்கிட்ட சொல்லும்படியா ஆயிடும், இல்லை, பணம் எடுக்க ஏற்பாடு பண்ணுவா! அதான் அந்தக் கடுதாசியை அனுப்பிச்சேன்! அது போய் இந்த விபரீதமாய்டுச்சு! அதைப்பார்த்து பயந்துக்கிட்டுத் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டாள்!''

ராஜேந்திரன் கணேஷைப் பார்த்துக் கொண்டே, ''மிஸ்டர் பிரபாகர். இந்தக் கடுதாசியை நீங்க அனுப்பினது எங்களுக்குத் தெரியும்!'' என்றார்.

''அப்படியா! எப்படி?''

கணேஷ்: ''முந்தாநாள் ராத்திரி உங்க மனைவி இதை எங்கிட்ட காட்டி யோசனை கேட்டா. மிஸ்டர் பிரபாகர், உங்க சந்தேகம் உண்மைதான். ஐம் ஸாரி. நீங்க நிஜத்தை ஒளிக்காம சொன்னப்பல நானும் நடந்ததை உங்க கிட்ட சொல்றதுக்குக் கடமைப் பட்டிருக்கேன். உங்க மனைவிக்கு உங்க கூட வாழ்ந்த வாழ்க்கையில சலிப்பு ஏற்பட்டு அவுங்களோட பழைய சினேகிதன் ஒருத்தனைப் பல தடவை சந்திச்சிருக்காங்க! நேத்து ராத்திரி எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு ரெயில் புடிச்சுட்டு அந்த ஆளோட போறதா இருந்தாங்க! அதுக்குள்ள இந்தக் கடிதம் வந்தபோது இதைப்பாத்து பயந்துக்கிட்டு என்னைக் கூப்பிட்டனுப்பிச்சாங்க!''

நெற்றியைச் சுருக்கி ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் பிரபாகர்.

''நான் போய் அவுங்களுக்கு ஒரு விதத்தில புத்திமதி மாதிரி சொன்னேன். இந்தத் தீர்மானத்தை உடனே எடுக்க வேண்டாம். கடுதாசியைப் பத்திப் பயப்பட வேண்டாம். உங்க கணவரோட சேர்ந்து வாழ இன்னொரு முறை முயற்சி பண்ணிப்பாருங்க. கொஞ்சம் பிரிஞ்சு கூட இருக்கலாம். அப்புறம் டிஸைட் பண்ணுங்க. ஒரேயடியா ஒரு சில மணி நேரங்களிலே வாழ்க்கைப் பிரசினை முழுவதையும் தீர்த்துக்கப் பாக்காதீங்கன்னு சொன்னேன். அப்புறம் விவாகரத்து பத்தியும் சட்டத்தை விளக்கினேன்!''

''அப்படியா!'' என்றார் பிரபாகர்.

''நேத்திக்கு காலையில அவங்க எனக்கு போன் பண்ணபோதுகூட ரொம்ப உற்சாகமாத்தான் இருந்தாங்க. நான் சொன்னதை ஒப்புக்கிட்டு அதுக்கு ஏத்தாப்பல செயல்படறதாத்தான் சொன்னாங்க! இன்ஃபாக்ட் சாயங்காலம் என்னை வந்து பார்க்கச் சொன்னாங்க!''

''ச் ச் ச் ச்!'' என்றார் பிரபாகர். ''அதுக்குள்ள பைத்தியக்காரி என்ன நினைச்சுட்டாளோ மனசில!..''

''என்னவா இருந்தாலும் உங்க கடுதாசியைப் பார்த்துட்டுப் பயந்து அதனாலை தற்கொலை பண்ணிக் கிட்டிருப்பாங்கன்னு எனக்கு தோணலை மிஸ்டர் பிரபாகர்.''

பிரபாகர் முகம் சற்றுத் தெளிந்தது. ''தாங்கஸ்! மிஸ்டர்....என்ன பேர் சொன்னிங்க?''

''கணேஷ்.''

''கணேஷ்! என் வயத்தில பாலை வார்த்திங்க! மரணச் செய்தி தெரிஞ்சதிலே இருந்து பங்களூரில இருந்து கார்ல வரப்போது ஆஸ்பத்திரியில, க்ரிமேஷன் கிரௌண்டில எல்லா இடத்திலயும் இந்த சோகத்தோடு, 'பாத்தியா இந்த மாதிரிக் கடுதாசி எழுதிட்டமே! அதனாலைதான் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டாளோ'ன்னு குற்ற உணர்ச்சியும் என்னைப் போட்டு குத்து குத்துன்னு குத்திக்கிட்டிருந்தது. நீங்க சொல்றதைக் கேட்டதும் கொஞ்சம் சமாதானமா இருக்குது. மிஸ்டர் கணேஷ், அவ அன்னிக்கு என்னைப் பத்தி நல்லதா ஒண்ணுவது சொன்னாளா?''

கணேஷ் தயங்கி, ''சொல்லலை,'' என்றான். உடனே, ''ஆனா திட்டவும் இல்லை. பொதுவா நீண்ட கால திருமண வாழ்க்கையில ஒரு அலுப்பைத்தான் அவ வார்த்தைகளில் பார்த்தேன்,'' என்றான்.

பிரபாகர் நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டார்.

ராஜேந்திரன், ''மிஸ்டர் பிரபாகர், நீங்க என்ன சொல்றிங்க. என்ன காரணத்தினாலை அவள் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டாங்கன்னு?'' என்றார்.

''என்னத்தைச் சொல்ல முடியும். அவ கொஞ்சம் 'மூடி' டைப்தான். இருந்தாலும் நான் அவளை ரொம்ப ஒசத்தியாத்தான் வெச்சுக்கிட்டிருந்தேன். குழந்தை இல்லை. குழந்தை பிறக்கலை. அந்தக் குறையை நான் பெரிசா எடுத்துக்கலை. அவ எடுத்துக்கிட்டிருந்திருக்கலாம். அப்புறம் நான் அவளைத் திட்டினதில்லை. கொடுமைப்படுத்தினதில்லை. என்னத்தையோ மனசில வெச்சுக்கிட்டு என்னைத் துறந்து வேற ஆண்பிள்ளையைத் தேடியிருக்கா...கணேஷ் சொல்

றதிலிருந்து. அவன்கிட்ட போயும் இருக்கா. . .அவனோட
ஓடிப் போகவும் முடிவு பண்ணியிருக்கா... அதறகுள்ளே
அது நடுவில, ஒரு குற்ற உணர்ச்சியும் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.
என்ன இருந்தாலும் இந்துப் பெண்ணுக்குக் கல்யாணத்தை
விட்டு அன்னியமா உறவு தேடறதில அசாத்தியமா குற்ற
உணர்ச்சி இருக்கத்தான் இருக்கும் இல்லியா! அந்தக்
குற்ற உணர்வுதான் அவளை அந்த மாதிரி விபரீதத்திற்குத்
துரத்தி இருக்கிறது. வேறு எப்படி இருக்க முடியும்?''

''நீங்க சொல்றதில பாயிண்ட் இருக்கிறது. . .
அது ஒரு சாத்தியமான காரியம்தான். மிஸ்டர் பிரபாகர்,
ஒரே ஒரு கேள்வி. தப்பா நினைச்சுக்காதிங்க. . .உங்ககிட்ட
அவங்க நேரில இந்த விஷயத்தைப் பத்தி சொல்லியிருந்தா
நீங்க எப்படி எடுத்துக் கிட்டிருப்பீங்க? தி கொஸ்சன் இஸ்
ஹைப்பாதெட்டிக்கல் நௌ.''

''எப்படி எடுத்துக்கறது. என்னை விட்டுட்டுப்
போறென்னு ஒழிஞ்சு போன்னுதான் சொல்லி இருப்பேன்!
பாசாங்கு பண்ணிக்கிட்டு உயிர் வாழறதிலே என்ன
லாபம்? என்னுடைய அதிர்ஷ்டம் அவ்வளவுதான்!''

ராஜேந்திரன், ''உங்களைக் காலைல நான் கேக்கலை.
ரொம்ப சோகத்தில இருந்தீங்க. இப்ப கேட்டுறலாம்னு
நீங்க விஸ்கி சாப்பிடுவீங்களா?''

''ஏன்?'' என்றார்.

''இல்லே. ஒரு பாட்டிலைப் பார்த்தேன். பாதி
இருக்குதா?''

''இருக்குது. இனிமே அதானே எனக்கு!''

''ஜாஸ்தி குடிக்காதீங்க. போறவங்க போயிட்
டாங்க. அதுக்காக இருக்கிறவங்க உடம்பைக் கெடுத்துக்க
வேண்டாம்!''

''நான் வரட்டுமா ஸார். மேலே ஏதாவது
விசாரிக்கணும்னு எப்ப வேணும்னாலும் எனக்குப் போன்
பண்ணுங்க. ஆல்வேஸ் அட் யுர் டிஸ்போஸல்!''

''சரி வாங்க.''

''வரேன் மிஸ்டர் கணேஷ். . .வரேன் மிஸ்டர்
இந்த இளைஞர் பேர் தெரியலை.''

''வசந்த்!''

அவர் சென்றதும் ராஜேந்திரன் கணேஷிடம்,
''வெல். . வாட் டு யூ திங்க்?'' என்றார்.

''அவர் கொடுத்த வியாக்யானம்தான் ஏறக்
குறையப் பொருந்துகிறது. யோக்கியமாக நேர வந்து
உங்ககிட்ட நான்தான் கடுதாசியை எழுதினேன்னு சொன்
னது எனக்குப் பிடிக். . .''

''கணேஷ்! என் அனுபவத்தில நான் பார்த்த
தற்கொலைகளுக்குக் காரணங்களை எல்லாம் கேட்டிங்கன்னு
ஆச்சரியப்படுவீங்க. . ஒரு இஞ்ஜினியர்ப் பையன் ஒருத்தன்
போன வருஷம் பண்ணிக்கிட்டான். வேலைல இருந்தான். .
தனி அறைல இருந்தான். நீலக் கயித்தில தொங்கினான்.
நீல சொக்கா, நீல பாண்ட்டு. நீல நிறத்தில காயிதத்தில
எழுதி வெச்சிருக்கான் 'எனக்கு வரும் இந்த நெஞ்சு
வலியை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. எனவே நான் தற்
கொலை செய்து கொள்கிறேன்'னு. . .இதில வேடிக்கை என்
னன்னு அவன் ரிக்கார்ட்ஸ் முழுக்கப் பார்த்து தீர விசா
ரிச்சு நண்பர்களைக் கேட்டு டாக்டர்களைக் கேட்டு எத்த
னையோ விசாரிச்சுப் பார்த்துட்டோம். ஒரு தடவையாவது
அவன் அந்த நெஞ்சு வலியைப் பத்தி ஒத்தர் கிட்டயாவது
சொன்னதில்லை. காட்டினதில்லை!''

''பின்னே அது?''

''கற்பனை. இமாஜினேஷன். மனுஷ உடம்பு ஒரு
மெஷின் மாதிரி. மனசும் சில வேலைகளில் மெஷின்தனம்
காட்டிக் கோளாறு வந்துடுது. ஒரு சின்ன எண்ணம் ஆரம்
பிச்சு அது பெரிசாய்ப் பயமாகி அந்த ஆளையே ஆக்ரமிச்
சுக்கிட்டு அவனைச் சில வேளைகளில் சாப்பிட்டுடுது. ஒரு ஸஸ்
பனோட மனசை இன்னும் நாம சரியாப் புரிஞ்சுக்கலை.
எவ்வளவோ பாக்கி இருக்குது, நாம தெரிஞ்சுக்கறதுக்கு!''

''உங்க கடைசி வாக்கியத்தை நான் நூறு சத
விகிதம் ஒத்துக்கறேன்! வரட்டுங்களா?''

''வாங்க. எங்களைப் பொறுத்தவரையிலும் அது
இன்னொரு கேஸ்! அது தீர்ந்து போச்சு. ஃபைல் ஒரு ஓரத்
தில் தூங்கும். ஷைலஜா - பிரபாகர் - அடுத்த வருஷம்
கேட்டுப் பாருங்க. ஞாபகம் இருக்குமோ என்னவோ!''

''எனக்கு மறக்காதுங்க!'' என்றான், கணேஷ்.

ஏழு

கணேஷும் வசந்தும் ஓர் உடுப்பி ஒட்டலுக்குச்
சென்று அகலமாக மசாலா தோசை சாப்பிட்டுவிட்டு
ஸ்டிராங்காகக் காப்பி குடித்து விட்டுத் திரும்ப ஆபீஸுக்
குச் சென்றார்கள். கணேஷ் காரிலேயே தூங்கினான். விழித்
தான். வசந்த் போல் தானும் டெக்ஸிட்ரின் அடிக்க வேண்
டியதுதான் என்று யோசித்தான்.

ஷைலஜா பிரபாகர்! ராஜேந்திரன் சொன்னது
ஒருவிதத்திலே சரியே. நாளைக்கு ஷைலஜா கொஞ்சம் மனத்
திலிருந்து தேய்ந்து போவாள். நாளன்றைக்கு இன்னும்
கொஞ்சம். அடுத்த வருஷம்? அதற்கு அடுத்த வருஷம்.
இருந்தும் அந்தச் சாவித் துவாரத்தின் ஊடே பார்த்த
முதல் அதிர்ச்சியை அவனால் வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்க
முடியாதென்று தோன்றியது.

"வசந்த், சாப்டர் க்ளோஸ்," என்றான்.

"நாளைக்கு இன்னொரு சாப்டர்! அலையா
அலைஞ்சேன் வெட்டிக்கு. . ."

அலுவலகத்தில் ஓர் இளைஞன் காத்திருந்தான்.
வசந்த் அவனைப் பார்த்ததும்: "பாஸ், அதுதான் தயாள்."

தயாள் நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டு நின்று
கொண்டும் நடந்து கொண்டும் சிகரெட் பிடித்துக் கொண்
டும் இருந்தான்.

"உட்காருங்க. ஒரு நிமிஷம்," என்று கணேஷ்
தன் அறைக்கு வந்தான்.

"வசந்த், இவன் எப்படி இங்கே வந்தான்?"

"நான்தான் அட்ரஸ் கொடுத்திருந்தேன். 'எதா
வது உதவி வேணும்னா வா,' என்று."

"போய் விசாரி. எனக்குத் தலை வலிக்குது."

வசந்த் வெளியே வந்தான். "என்ன மிஸ்டர்
தயாள்?"

தயாள். "மிஸ்டர் வசந்த், என்னால தனியா
ரூம்ல இருக்க முடியலை. ஷைலஜாவின் தற்கொலைக்கு
நான்தான் காரணமுன்னு நினைக்கிறேன்."

"ஏன் அப்படி நினைக்கிறீங்க?"

"நான்தான் அவளை வலுக்கட்டாயமா காண்
டாக்ட் பண்ணிச் சந்திச்சேன். நான்தான் அவளுக்கு
ஆசை காட்டினேன். அவளை இன்னொருத்தன் மனைவின்னு
மதிக்காம அந்தச் சபல புத்தியை பயன்படுத்திக்கிட்டு
அவளைத் தொட்டேன்! களங்கப்படுத்தினேன்! அந்தக் குற்
றம் தாங்க முடியாமத்தான் அவ தற்கொலை பண்ணிக்
கிட்டிருக்கணும். மூணு நாள் என்கிட்ட பேசறபோது கூட
அவ மனசு அல்லாடிக்கிட்டுத்தான் இருந்திருக்கு. அந்த
எளிய மனசுக்கு இவ்வளவு பெரிய பிரசினையை ஏற்படுத்தி
னது தாங்க முடியாமதான் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டான்னு
என் மனசில குற்ற உணர்வு நிரம்பித் தவிக்குது. இதுக்கு
நான் என்ன பரிகாரம் செய்யப் போறேன்?"

"மிஸ்டர் தயாள். நீங்க கவலைப்படாதிங்க.
போறவங்க போய்ட்டாங்க. எதுக்காகப் பண்ணிக்கிட்டான்னு
இப்ப சிந்திக்கிறதிலே பைசா பிரயோசனம் இல்லை. நாம
வாழ்க்கையில எவ்வளவோ தப்புப் பண்றோம். எவ்வளவோ!"

தயாள் அப்போது ஒரு விநோதமான காரியம்
செய்தான். இரண்டு முஷ்டிகளையும் ஒன்று சேர்த்துக்
கொண்டு மடேர் என்று சுவற்றில் மிக ஆக்ரோஷமாகக்
குத்திக் கொண்டான். மறுபடி மறுபடி மறுபடி.. அந்தப்
பகுதி முழுவதும் ரத்தமிழந்து வெள்ளை வெளேர் என்றாகி
நீலநிறமாகி.

"மை காட்," என்று வசந்த் அவன் மேல் பாய்ந்து
அவனை நிறுத்தித் தள்ளினான்.

கணேஷ் விரைந்து வந்து, "என்ன வசந்த் இரைச்
சல்?" என்றான்.

தயாளை நாற்காலியில் அழுத்திப் பிடித்துக்
கொண்டான் வஸந்த். "வாத்தியார் ஷைலஜா இறந்ததுக்கு
பரிகாரமா சுவத்தில் குத்திக்கிறாரு! ஏன்யா, நீ குத்திக்
கிறதுன்னா எங்க ஆபீஸ்தான் கிடைச்சுதா உனக்கு?"

"இரு வசந்த்." கணேஷ் தயாளைப் பார்த்தான்.
நீண்ட நாசி. கன்னங்கரேல் என்று சித்திரக்காரனின் தாடி.
பரட்டை அடர்த்தியாகத் தலை. அழுக்கில் ஜிப்பா. கண்
களில் நிஜமான சோகம்.

''மிஸ்டர் தயாள், இப்ப எதுக்காக இங்கே வந்தீங்க?''

''தனியா இருக்க எனக்கு அச்சமா இருக்குது. எனக்கென்னவோ அவ தற்கொலைக்கு நான்தான் காரணம்னு சில வேளையில நானே தற்கொலை பண்ணிக்கலாம்னு கூட ஆசையா இருக்குது.''

''விபரீத ஆசை. வேண்டாம். வசந்த், அந்த ஆளை விடு.''

''விட்டுடட்டுமா? குத்தமாட்டீங்களே?''

''விடு வசந்த்.''

''டிபன் ஏதாவது வேண்டுமா?''

''ஒண்ணும் வேண்டாம்.''

''மிஸ்டர் தயாள், உங்களுக்குத் தனியா இருக்க பயமா இருந்தா பேசாம இங்கே கொஞ்ச நாழி இருக்கலாம். நீங்க அந்த ஸோபாவிலேயே படுத்து இருந்துட்டு நாளைக்குக் காலையில போகலாம். நாங்க ராத்திரி கொஞ்ச நேரம் முழிச்சுக்கிட்டிருப்போம். ஆசுவாசப்படுத்திக்கங்க. ஆனா ஒண்ணு மட்டும் தெரிஞ்சுக்கங்க. ஷைலஜா என்னவோ உங்களாலதான் தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டா என்கிறதெல்லாம் அபத்தம். என்னைப் பொறுத்தவரையிலும் அவளுக்குத் திடீரென்று என்னவோ ஆய்டுச்சு. அது என்னன்னு தெரியலை. காலைல என்கிட்ட சியர்ஃபுல்லாத்தான் பேசினா. உங்களோட இருந்த குற்ற உணர்வினால தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டான்னா அது ராத்திரியே நடந்திருக்கும். இந்த மாதிரி குற்ற உணர்வெல்லாம் ராத்திரிதான் தலை தூக்கும். இவ பகல் ஒரு மணிக்கு பண்ணிக்கிட்டு இருந்திருக்கா. பகல், சாகற நேரமில்லை. போன் பண்ற நேரம். பஸ்ல போற நேரம். புஸ்தகம் வாங்கற நேரம். . .நீங்க சும்மா அலட்டிக்காதீங்க!''

''அப்ப நான் ராத்திரி இங்கேயே ஓரத்திலே இருந்துக்கிடட்டுமா?''

''தாராளமா. வசந்த் இவருக்கு சிகரெட் குடு!'' என்று சொல்லிவிட்டு கணேஷ் உள்ளே சென்றான்.

''பாட் பிடிப்பிங்களா தயாள்?''

''எப்பவாவது உண்டு.''

''வெச்சிருக்கிங்களா?''

''இல்லை.''

''நீங்க என்ன படிச்சிருக்கிங்க?''

''பி. எஸ்ஸி. ஃபிஸிக்ஸ்.''

''என்ன வேலை செய்றீங்க?''

''வேலைன்னு ஒண்ணும் ஸ்திரமா இல்லைங்க. எல்லா வேலையும் செய்வேன். டைப் அடிப்பேன். ட்யூடோரியல் காலேஜுக்கு நோட்ஸ் எழுதிக் கொடுப்பேன். அச்சாபிசிலே ப்ரூப் பார்ப்பேன். சில வேளைகளில ரேடியோ ரிப்பேர் செய்வேன். டி.வி. கூட கத்துக்கினேன்.''

''நிறையத் தெரிஞ்சு வெச்சுக்கிட்டிருக்கிங்களே! உங்களுக்கு என்ன கவலை?''

''ஒண்ணுலயாவது ஸ்திர புத்தி கிடையாதுங்க எனக்கு. ஊர் ஊரா அலைஞ்சேன். வடக்கத்தி தேசம் பூரா அலைஞ்சேன். அப்பப்போ தேவைக்கு உண்டான மட்டும் சம்பாதிச்சுப்பேன். எந்த வேலையும் செய்வேன். ராஜஸ்தான்ல ஒட்டகத்துக்குப் பால் கறந்திருக்கேன் தெரியுமா உங்களுக்கு. . .''

''ஸ்டூல் போட்டுக்கிட்டா? பாலை என்ன பண்ணுவாங்க?''

''குடிப்பாங்க. கொஞ்சம் கொஞ்சம் மயிரா இருக்கும். வடிக்கட்டிட்டு. . .''

''சொல்லாதீங்க. சாப்ட்ட மசால்தோசை வெளியில வந்துடும். . .'' என்றான் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே.

''அப்புறம் ஒரு மிலிட்டரி கேம்ப்பில ஸிவிலியன் ஓர்க்கரா கொஞ்சநாள் இருந்தேன். அங்கே எல்லாத் தொழிலும் கத்துக் கொடுத்தாங்க. கார்ப்பெண்டரி. ஸ்மித்தி. டை காஸ்ட்டிங். . .எல்லாம் தெரிஞ்சும் நான் வாழ்க்கையில ஒரு சைஃபர்தான். ஏன்னா ஷைலஜாவின் ஞாபகம் எனக்குத் திரும்பத் திரும்ப வந்துகிட்டே இருந்தது. வாழ்க்கையிலே எதிலும் ஈடுபட முடியாம போய்டுச்சு!''

''இனிமே அவுங்க போய்ட்டதினால உங்களுக்கு ஒருவிதமா சுதந்திரம் கிடைச்ச மாதிரிதான். இவ்வளவு வேலைல ஏதாவது ஒண்ணு செய்யலாம் நீங்க.''

''ஷைலஜாவை அவ்வளவு சுலபமா மறந்துட முடியுமா?''

''சரி தூங்குங்க. .கணேஷ் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கிட்டு எழுந்திருப்பாரு. எங்களுக்குக் கொஞ்சம் வேலை இருக்குது.''

வசந்த் உள்ளே சென்றபோது கணேஷ் சாய்வு நாற்காலியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனை எழுப்ப

மனம் வரவில்லை வசந்த்துக்கு. இரண்டு தினங்களாக தூக்கம் என்பதே இல்லை..

மேஜை மேல் ஒரு காகிதத்தில் கணேஷின் கையெழுத்துத் தென்பட்டது.

"இரண்டு மணி நேரம் கழித்து எழுப்பு."

வசந்த் ஏறக்குறைய குழந்தை போல் தூங்கும் கணேஷைப் பார்த்தான்.

மெலிதாக, "மாட்டேன் பாஸ்!" என்று சொல்லி விளக்கை அணைத்தான்.

எட்டு

பிரபாகர் விளக்கைப் போட்டார். தன் கோட்டைக் கழற்றினார். "வா உள்ளே வா! வெட்கப்படாதே," என்றார். அவருடன் உள்ளே வந்த பெண்ணுக்குப் பத்தொன்பது வயதுதான் இருக்கும். மெல்லிய உயர்தர ஜார்ஜெட் சேலை அணிந்திருந்தாள். நிறையப் பவுடர் அணிந்து நெற்றியில் சின்னதாகப் பொட்டு இட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கைகளில் வளையல்கள் பேசின. குண்டு மல்லிகைச் சரம் ஒன்று அணிந்து அந்த அறையையே வாசனைக்குள்ளாக்கினாள்.

"உட்காரு."

அவள் மௌனமாக உட்கார்ந்தாள்.

"ஏதாவது சாப்பிடறியா?"

"வேண்டாங்க."

"சாப்பிட மாட்டியா?"

"நீங்க சாப்பிடுங்க." அவள் தன் பூச்சரத்தைக் கவனமா எடுத்து மேஜை மேல் வைத்தாள். "பெட்ரூம் எங்கே இருக்குது.."

"அந்த ரூம்ல வேண்டாம்."

"இங்க படுக்கை இல்லியே?"

"ஸோபா இருக்குது."

"விளக்கு இருக்கட்டுங்களா?"

"இருக்கட்டும்."

"ஜன்னலைச் சாத்திறலாமா?"

"சாத்திடலாம்."

அவள் ஜன்னல்களைச் சாத்திவிட்டுத் திரையை இழுத்து மூடிவிட்டு வந்து ஸோபாவில் உட்கார்ந்து தன் நகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

பிரபாகர் தன் அறைக்குச் சென்று சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு முகத்தை அலம்பிக் கொண்டு பைஜாமா குர்த்தா அணிந்து கொண்டு பர்ஸை எடுத்துக் கொண்டு ஹாலுக்கு வந்தார்.

அந்தப் பெண் அங்கே இருந்த ஸ்டார் டஸ்ட்டைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவர் வந்ததும் அதை வைத்துவிட்டு அவரை எதிர் நோக்கினாள். தன் ஜார்ஜெட் சேலையைக் குளிக்கப் போவது போல் விலக்கினாள். தன் மார்பின் பட்டன்களை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றினாள். இரண்டு கைகளையும் பின் செலுத்தி, ப்ராவின் கொக்கியைக் கழற்றி அதிலிருந்து விடுதலை பெற்றுத் தலையைக் கோதித் தள்ளிக் கொண்டு, "வாங்க," என்றாள்.

பிரபாகர் அவள் அருகில் உட்கார்ந்தார். அவள் மார்பில் காது வைத்துக் கேட்டார். அவர் கைகள் அவள் உடம்பெங்கும் தொட்டன. அவள் இடுப்பின் சுருக்குக் கயிற்றை இழுத்து அந்தப் பாவாடை நழுவ...

"அங்கே போய் நில்லு," என்றார்.

நின்றாள். பின்னாலிருந்த கண்ணாடியிலும் நின்றாள். எதுவும் உணர்ச்சி தெரிவிக்காமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க...

"ஷைலஜா. வா! என்கிட்ட வா ஷைலஜா!"

"என் பேர் கற்பகம்."

"உன் பேர் ஷைலஜா! ஓடி வந்துடு! ஓடி வா! சீக்கிரம் வா!..."

அந்தப் பெண் ஸோபாவில் மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டு மெலிதாகக் குறட்டை விட்டுக் கொண்டு இருக்க அவள் உடம்பின் மேல் போர்வையை விலக்கினார். சீராக அவள் மார்பு மூச்சுக்கு ஏற்ப ஏறி இறங்குவதைச்

சற்று நேரம் பார்த்தார். மறுபடி போர்த்திவிட்டார். ஜன்னலுக்கு வந்தார். திரையை விலக்கி இருட்டில் வெளியே பார்த்தார். திடீர் என்று அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது. மெதுவாக ஆரம்பித்துச் சூடுபிடித்து அவர் சிரிப்பு விஸ்தாரமாகி அந்த அறையில் எதிரொலித்தது. சிரித்துக் கொண்டே இருந்தார். கண்களில் கண்ணீர் வரும் வரை சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். கப்போர்ட்டுக்கு சென்று விஸ்கி பாட்டிலை எடுத்து விஸ்கி ஊற்றிக் கொண்டு கண்ணாடியை உயர்த்தி ‘இந்தச் சிறிய வயதில் தற்கொலை பண்ணிக் கொண்டு இறந்த என் இனிய மனைவி கற்பின் சிகரம், கணவனே கண் கண்ட தெய்வம் என்று நம்பிய ஷைலஜாவுக்கு!’ என்று சொல்லி மடக்கென்று முழுங்கினார். மறுபடி சிரித்தார்.

அந்தப் பெண் துணுக்குற்று எழுந்தாள்.

“கூப்பிட்டிங்களா?” என்றாள்.

“நீ கொஞ்சம் போடறயா?”

“வேண்டாங்க. நீங்க சாப்பிடுங்க.”

“ஷைலஜா! ஒத்தனையும் கண்டு பிடிக்க முடியாது இனிமே! அவ்வளவுதான் கேஸ் க்ளோஸ்! தீர்ந்து போச்சு. வா! வந்து என் மடியில படுத்துக்க வா!”

அந்தப் பெண் புரியாமல் அவரருகில் சென்றாள். அவளை மடியில் கிடத்திக் கொண்டு மெதுவாக அவளைச் சீராட்டினார். “ஷைலஜா, இனிமே நான் உன்னை ஒண்ணுமே செய்ய மாட்டேன்... நீ என் குழந்தை மாதிரி. பாப்பா மாதிரி. என் குழந்தை நீதான். நீதான்... தூங்கும்மா தூங்கு...”

ஒன்பது

காலையில் கணேஷ் எழுந்தபோது, “குட் மார்னிங் பாஸ்,” என்றான் வசந்த். கணேஷ் கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.

“மடையா! எழுப்பறதுக்கு என்ன?”

“ஸாரி. ரெண்டுநாளா கண் முழிச்சிருக்கோம். உங்களுக்கு ரெஸ்ட் தேவைன்னுட்டுதான் எழுப்பலை. இல்லைன்னா கோர்ட் போய் கொட்டாவி விடுவிங்க!”

“அந்த தயாள் போய்ட்டானா?”

“காலைலயே கிளம்பிப் போய்ட்டான். சாயங்காலம் வரேன்னான். உங்களோட பேசணுமாம் அவனுக்கு.”

“இன்னிக்கு கோர்ட்டில என்ன என்ன இருக்கு வசந்த். .”

“டார்ட்ஸ் கேஸ் இன்னிக்கு ஹியரிங்குக்கு வரதுன்னு தோணுது. 1921ல் ஆக்ரா முனிசிபல் போர்டுக்கும் அஷர்பி லால்னு ஒரு ஆசாமிக்கும் ஒரு கேஸில ஒரு ஜட்ஜ்மெண்டில. .” பாஸ். Volenti non fit injuria லதான் நாம வாதாட

“வசந்த், நேத்திக்கு கனவில மறுபடி ஷைலஜா வந்தா!”

“எனக்கு சுப்புலட்சுமி வந்தா. பேரை மாத்திகிறயான்னு சத்தியம் வாங்கிக்கிட்டேன். .... ஷைலஜா தான் தீர்ந்து போச்சே! போய்க் குளிச்சுட்டு வாங்க. ப்ரேக் பாஸ்ட் ஆர்டர் பண்ணியிருக்கேன். நோ மோர் ஷைலஜா. ஏற்கனவே நம்ம டைம் ரொம்ப வேஸ்ட் பண்ணியாய்டுச்சு. ரொம்ப வேலை தங்கிப் போச்சு!”

கணேஷ் குளிக்கும்போது உடம்பில் சோப்புப் போட்டுக் கொண்டு கழுவும்போது ஷைலஜாவின் நினைவுகளும் அந்த சோப்பு நீரில் கரைந்து வடிந்து செல்வது போல் உணர்ந்தான். இன்னும் இரண்டு மணி நேரங்களில் கோர்ட்டில் சட்டங்களின் சிக்கலில் ஷைலஜாவின் கடைசி ஞாபகங்களும் தேய்ந்து விடும்.

இருந்தும். இருந்தும். . .

குளித்துவிட்டு உடையணிந்து கொண்டு வெளியே வரும்போது, கணேஷ்: “வசந்த் நீ என்னை அடிக்காமல் இருந்தால் இன்னும் இரண்டே இரண்டு விஷயங்கள் நீ கண்டுபிடிக்க வேண்டும். பதினொரு மணிக்குத்தானே கோர்ட்டுக்குப் போகப் போகிறோம்.”

வசந்த் அலுத்துக் கொண்டு, “ஷைலஜா பற்றியா?” என்றான்.

"ஆம்."

"நான் அம்பேல்! விட்டுத்தள்ளுங்கள் பாஸ்!"

"இதுதான் கடைசி. அத்தோடு விட்டுவிடுகிறேன்."

"ஹூம்! சொல்லுங்க!"

"அந்த டிரைவரை மறுபடி பார். பார்த்து இரண்டு விஷயங்கள் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஒன்று, நீ அவனை விசாரித்துப் போனதைப் பற்றி பிரபாகரிடம் சொன்னானா? இரண்டு, எப்போதோ ஒரு பாட்டில் விஸ்கி வாங்கிக் கொண்டு வந்தான் என்றானே சரியாக எந்த தினம்? இது மட்டும் தெரிந்து கொண்டால் போதும்."

"எதற்காக பாஸ் இந்த வெட்டி வேட்டை?"

"எனக்கு என்னமோ பிரபாகர் தானே வந்து கடிதத்தை அனுப்பினது நான்தான் என்று ஒப்புக் கொண்டதில் ஒரு செயற்கைத்தனம் தென்பட்டது. நாம் அது பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது தெரிந்த பின்புதான் அவர் அவசரமாக வந்து ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார் என்று படுகிறது!"

"அதனால் என்ன இப்ப! மனுஷன் எழுதினேன் என்று ஒப்புக் கொண்டான். ஏன் என்றும் சொல்லிவிட்டான். . .அவன் தானாக ஒப்புக் கொண்டிருந்தால் என்ன, பயந்து போய் ஒப்புக் கொண்டிருந்தால் என்ன?"

"நீ கண்டுபிடியேன்! அப்புறம் அந்த விஸ்கி பாட்டில். டிரைவர் முதல் நாள் ஒரு முழு விஸ்கி பாட்டில் வாங்கிக் கொண்டு வந்ததாகச் சொன்னான் அல்லவா?"

"ஆம்."

"முதல்நாள் பிரபாகர் ஊருக்குப் போயிருக்கிறார். மறுதினம் பின்னிரவில்தான் திரும்பி வந்திருக்கிறார். ஆனால் அந்த விஸ்கி பாட்டில் நாம் பார்த்தபோது ஏறக்குறைய காலியாகி இருந்திருக்கிறது! இதற்கு என்ன அர்த்தம்? யாரோ அன்று வந்து விஸ்கி சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள்! அது யார்?"

"யூ மீன் ஷைலஜாவை மத்தியானம் யாரோ பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். வந்தவன் விஸ்கி சாப்பிட்டிருக்கிறான்!"

"ஆம்."

"இது ஒரு புது லைன்! பாஸ், யாராயிருக்கும் தயாளா?"

"இருக்கலாம்."

"அவன் டெலிபோன் செய்தேன் என்று சொன்னான். அங்கே போனதாகச் சொல்லவில்லையே!"

"பொய் சொல்லியிருக்கலாம்! எதற்கும் இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் விசாரித்துக் கொண்டு நீ கோர்ட்டுக்கு நேரே வந்துவிடு, அப்புறம் பார்க்கலாம்."

"இந்தக் கேஸ் நம்மை விடாது போலிருக்கே!"

"பார்த்துவிடலாம்."

பத்து

இரண்டு மூன்று அட்ஜர்ன்மெண்டுகளினால் கணேஷ் பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கே அலுவலகத்திற்குத் திரும்பி விட்டான். வசந்த் இப்போதுதான் திரும்பி வந்தான்.

"என்ன வசந்த், இவ்வளவு லேட்டு!"

"நீங்க கேட்டதுக்குக் கொஞ்சம் மேலேயே கண்டு பிடிச்சு வந்திருக்கேன். ஸம்திங் இண்ட்டரஸ்டிங்!"

"சொல்லு."

"முதல்லே பிரபாகருக்கு அந்தக் கடுதாசியைப் பத்தி நாம விசாரிச்சதெல்லாம் முழுக்கத் தெரியும். சமையல்காரன் சொல்லியிருக்கான். டிரைவர் சொல்லியிருக்கான். ஏன் அந்தப் பெண்ணு பிரேமலதா கூட சொல்லியிருக்குமில்லே? இந்த மாதிரி வசந்த்துனு ஒரு ஆள் உங்களைப் பார்க்க வந்தார். . .டைப்ரைட்டரைப் பத்தி விசாரிச்சாருன்னு. . ."

"வாஸ்தவம்தான்."

"அப்புறம் அந்த டிரைவர் முழுசா விஸ்கி பாட்டில் வாங்கிக்கிட்டு வந்தது முதல் தினம்தான். அன்னிக்கு காலைலதான் பிரபாகர் பங்களூர் கிளம்பியிருக்காரு! சாயங்காலம் இவன் வாங்கி சமையற்காரன் கிட்ட கொடுத்துட்டிருக்கான். அவன் அதை எடுத்து அலமாரி

யில வச்சிருக்கான். எனக்கு என்னவோ அதைச் சமையற்காரன் எடுத்துக் குடிக்கத் துணிஞ்சிருப்பான்னு தோணலை. அப்புறம் ஒரு சுவாரஸ்யமான விஷயம். பாஸ்!''

''சொல்லு.''

''அந்த வீட்டுக்குப் போனபோது முதல்லே வீட்டில ஒருத்தரும் இல்லை. பூட்டியிருந்தது. சும்மா வீட்டைச் சுத்தி வந்தேன். பின் பக்கம் ஒரு காலி மனை இருக்குது. ஓரமா வேலி போட்டிருக்குது. ஓரத்தில சிமென்டில அகலமா ஒரு குப்பைக் கூடை இருந்தது. அதில ஒரு பெரிய பொட்டலம் என்னைக் கவர்ந்தது. என்ன செய்யறது என் விதி. கணேஷ்கிட்ட வேலை செஞ்சா குப்பைத் தொட்டியைக் கூட பொறுக்கியாகணும்னு அந்தப் பொட்டலத்தை எடுத்துப் பிரிச்சுப் பார்த்தா?''

''என்ன?''

''ஸஸ்பென்ஸ்! டட்டடாங்!''

''ஏய் சொல்லுடா!''

''கண்ணாடித் துண்டுகள். கிழிஞ்ச போட்டோ. படச்சட்டங்களின் துண்டுகள்! போட்டோ என்னங்கறீங்க?''

''அந்தக் கல்யாண போட்டோ!''

''கரெக்ட். அந்தக் குப்பையைப் பார்க்கிறீங்களா? அப்படியே ப்ரீஃப் கேஸில திணிச்சுக்கிட்டு வந்திருக்கேன். . .''

கணேஷ் பார்த்தான். போட்டோவின் துண்டங்களைச் சேர்த்துப் பார்த்தான். ஷைலஜாவின் முகம் தெரிந்தது. . .கண்ணாடித் துண்டு சில இடங்களில் ஒழுங்காக வெட்டப்பட்டிருந்தது. . .

கணேஷ் நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டு யோசித்தான். ''பாஸ், இந்த கேஸ் எனக்குப் புரியலை. புரியலை இல்லை!''

''எனக்குக் கொஞ்சம் புரிய ஆரம்பிச்சிருக்கு .. வசந்த், ஒரு பேப்பர் பென்சில் எடுத்துக்க. . .நான் சொல்றதைக் கேள்வி கேக்காம எழுதிக்க!''

வசந்த், '' ஓ கே! பாஸ்,'' என்றான்.

கணேஷ் யோசித்து யோசித்துச் சொன்னான்.

''. .காலை ஷைலஜா எழுந்திருக்கிறாள். உற்சாகமாக இருக்கிறாள். சமையற்காரனை அன்பாக விசாரிக்கிறாள். டீக்காக உடையணிந்து கொள்கிறாள். வேலைக்காரனை வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லி விடுகிறாள். மாண்டி

ஸோரிப் பள்ளிக்குச் சொல்கிறாள்— அங்கே தன் சிநேகிதியைப் பார்க்கறாள் . . .ம் எழுது. . .''

''கொஞ்சம் இருங்க பாஸ்! பென்சில் ரொம்ப சின்னதா இருக்குது. எழுதறதுக்கு கஷ்டமாக இருக்குது.''

''இந்த ஆபீசில வேற பென்சில கிடையாதா? இந்தப் புழுக்கைப் பென்சில்தான் அகப்பட்டதா உனக்கு?. . ஆமா இவ்வளவு சின்ன பென்சில் எங்கே கிடைச்சுது உனக்கு!''

வசந்த் அந்தப் பென்சிலைப் பார்த்தான். ''இது ஏது! இந்த ஒரு இன்ச் பென்சில் நம்ம கிட்ட கிடையாதே!. . .ஆ ஞாபகம் வந்துடுத்து. அது ஷைலஜா வீட்டில கிடைச்சது. அன்னிக்கு ராத்திரி டெலிபோன் பண்றபோது நம்பர் குறிச்சிக்க கீழே கிடந்தது. எடுத்துக்கிட்டேன். ஞாபகம் இருக்கு. அப்படியே பைக்குள்ள போட்டுக்கிட்டிருக்கேன்.''

''எங்கே அதைக் கொடு பார்க்கலாம்.'' கணேஷ் அந்தப் பென்சிலை வாங்கிப் பார்த்தான். மிகச் சிறிய பென்சில். இரண்டு பக்கமும் சீவி இருந்தது. அந்தச் சீவல் விநோதமாக இருந்தது.

''வசந்த்! இந்தப் பென்சிலை அந்த வீட்டிலதான் எடுத்தியா? நிச்சயமா தெரியுமா?''

''நிச்சயம். ஏன்?''

''இந்தப் பென்சிலைப் பார்த்ததும் என்ன தோணுது உனக்கு?''

''பணக்காரப் பென்சிலாத் தோணலை இது.''

''வேற ஏதும் உனக்குத் தோணலையா?''

''வேற என்ன?''

''முட்டாளே. இது ஒரு தச்சன் உபயோகப்படுத்தின பென்சில்!''

''எப்படிச் சொல்றீங்க?''

''எப்படிச் சீவி இருக்குது பாரு. பிளேடால இப்படிச் சீவ முடியுமா, இல்லை, ஷார்ப்பனரால சீவ முடியுமா?''

''பின்ன?''

''பட்டையா செதுக்கி இருக்கு. பாரு அது ஒரு தச்சனுடைய பட்டை சிஸலாலதான் முடியும்!''

''அந்த வீட்டுக்கு ஒரு தச்சன் வந்திருக்கான். போறப்போ விட்டுட்டு. . .கண்ணாடி! போட்டோக் கண்ணாடி!

வசந்த்! வெய்ட் எ மினிட். கிடைச்சுடுத்து! ஐ காட் இட்! வசந்த் ஐ காட் இட்! மை காட்.'

''என்ன பாஸ் சொல்றீங்க?''

''இப்ப என்னைக் கலக்காதே. உடனே திங்கக் கிழமை பேப்பரை எடு! எக்ஸ்பிரஸ்!''

''என்ன பாஸ்!''

''எடுறான்னு!''

வசந்த் அலமாரிக்குச் சென்று சமீப திங்கள் கிழமையின் எக்ஸ்பிரஸ் பேப்பரை எடுத்து வந்தான்.

''பார் பங்களூரிலிருந்து சென்னைக்கு காலை ஃப்ளைட்டு இருக்குதா பாரு. . .ட்ரெய்ன் பஸ் அண்ட் ஏர் டைமிங்ஸ்னு ஒரு பக்கத்திலே போட்டிருக்கும்.''

வசந்த் பார்த்தான்.

''இருக்கு பாஸ். காலை பத்தரை மணிக்கு ஐ ஸி 560. .''

''குட்! அங்கேருந்து பங்களூருக்கு திருப்பிப் போறதுக்கு என்ன ஃப்ளைட்டு சாயங்காலம்!''

மறுபடி பார்த்து, ''ம்! இருக்கு. ஏழு மணிக்கு ஃப்ளைட் 509!'' என்றான்.

''க்ரேட்! வசந்த். ஷைலஜா தற்கொலை பண்ணிக்கலை! கொலை செய்யப்பட்டிருக்கா!''

''என்ன சொல்றிங்க பாஸ்! கொலையா! யாரு?''

''பிரபாகர்! மிஸ்டர் பிரபாகர்!''

''எப்படி? எப்படி?''

''எடு பேப்பரை வசந்த்! எழுதிக்கோ! இப்ப எல்லாம் கிளியராய்டுச்சு!''

''சொல்லுங்க.''

கணேஷ் மிக வேகத்தில் சொல்லிக் கொண்டு வந்தான். . .''பிரபாகர் ஷைலஜாவை சந்தேகிக்கிறார். . . பயமுறுத்தல் கடிதம் அனுப்பி அவள் பணம் எடுக்கிறாளா என்று பார்க்க விரும்புகிறார். பங்களூர் போகிறார். அங்கே மனம் அல்லாடுகிறது. அன்று மாலை ஷைலஜா தயாளைச் சந்திக்கிறாள். அது விவரம் தெரிந்தோ அல்லது மனம் சஞ்சலத்தாலோ. . இல்லை. கடிதம் அனுப்பியவர் அவளை வேவு பார்க்க ஒரு ஆளையும் நியமித்திருக்கலாம். மறு தினமே கோபத்துடன் ஃப்ளைட்டில் திரும்பி வந்திருக்கிறார். . . .கோபத்தில் மனச்சஞ்சலத்தில் விஸ்கி சாப்பிட்டிருக்கிறார். அவள் வந்ததும் அவளுடன் சண்டை போட்டுக் குடிவெறி, பொறுமை தன் குறை எல்லாம் சேர்ந்து வெடிக்க ஒரு கயிற்றை எடுத்து இரண்டு சுற்றுச் சுற்றி இறுக்கியிருக்கிறார். எனவே கழுத்தில் இரண்டு நீலக் கோடுகள்! கொன்றுவிட்டு அவளை அதே கயிற்றில் மாட்டி படுக்கை அறையில் தூக்குப் போல் தொங்கவிட்டு அதைத் தற்கொலை என்று நிரூபிக்க மிகத் திறமையாக செயல்பட்டிருக்கிறார். எல்லா ஜன்னல்களையும் சாத்திவிட்டு ஒரு ஜன்னல் கண்ணாடியை மட்டும் உடைத்து அதன் ஊடே கைவிட்டு அறைக்கதவை உள்பக்கம் தாளிட்டு விட்டுத் திரைகள் மறைத்திருக்க ஒரு தச்சனைக் கூட்டி வந்து அந்த உடைந்த ஜன்னலையும் தாளிட்டு விட்டபின் அதற்கு வேறு கண்ணாடி பொருத்துமாறு செய்திருக்கிறார்! புதிய கண்ணாடிக்கு எங்கே போவது?. . .எதிரே திருமண போட்டோவின் கண்ணாடி! அதை அறுத்துக் பொருத்தி விட்டு தச்சனை அனுப்பி விட்டு உடைந்த கண்ணாடியையும் மரச் சட்டங்களையும் பொட்டலமாக்கி வெளியே குப்பைக் கூடையில் போட்டுவிட்டு டாக்ஸி பிடித்து விமான நிலையம் சென்று மாலை ஏழு மணி ப்ளைட்டை பிடித்துத் திரும்ப பங்களூருக்குச் சென்று ஓட்டலில் போய்ப் படுத்து விட்டார்! எப்படி!''

வசந்த் பிரமித்து. . ''மைகாட்! இது சாத்தியமா பாஸ்!''

''திருப்பிப் படித்துப் பார். எங்கேயாவது தப்பு இருந்தா சொல்லு. நடந்திருக்குமா? நடந்திருக்காதா?''

வசந்த் அந்தக் காகிதத்தை மறுபடியும் படித்தான். . .

''பாஸ்! யூ ஆர். கரெக்ட்! எல்லாம் பொருந்துகிறது!. . . .இப்போது என்ன செய்வது?''

கணேஷ் கைகடிகாரத்தைப் பார்த்தான். ''நாம் மிஸ்டர் பிரபாகரைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும்.''

''ஆபீசில இருப்பார்.''

''ஆபீசில் கூடாது. வீட்டில்தான் பார்க்க வேண்டும். முதலில் அந்த ஜன்னலை நாம் பார்க்கவேண்டும். ஜன்னல் வழியாகக் கைவிட்டு கதவை உள்பக்கம் தாளிட முடியுமா என்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். . .சாயங்காலம் அவரைப் போய்ப் பார்க்கலாம். அதுவரை இது பற்றி யாரிடமும் பேசாதே!''

''நாலு மணிக்கு கோர்ட்டுக்கு மறுபடி போக வேண்டும். அப்புறம் அங்கே போகலாம் பாஸ். ஐம் த்ரில்ட்.''

"எனக்கும் கொஞ்சம் பல்ஸ் எகிறியிருக்கிறது."

"வா! அந்தப் பையன் தயாள் வந்தா கிளார்க் கிட்ட சொல்லி வை. இருக்கச் சொல்லு. அவனோட நான் பேச வேண்டியிருக்கும்."

பதினொன்று

மாலை மூன்று மணிக்கு தயாள் கணேஷின் அலுவலகத்துக்கு வந்தான்.

கணேஷ் வசந்த் இருவருமே இல்லை.

அங்கிருந்த கிளார்க், "உட்காருங்க வந்துருவார்," என்றான்.

தயாள் அந்த ஆபிஸ் அறையில் உட்கார்ந்தான்.

சுற்றிலும் பார்த்தான்.

அலமாரி நிறைய, மேஜை நிறைய கப்போர்டு நிறைய சட்டப் புத்தகங்கள். உட்கார்ந்தான்.

சிகரெட் பற்றவைத்துக் கொண்டான். ஆஷ் டிரேயைத் தேடினான்.

அதில் சிகரெட் சாம்பலைத் தட்டும் போது மேஜையின் மேலிருந்த காகிதம் அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

ஆஷ் டிரே மேஜைமேல் இருந்தது.

தயாள் அந்தக் காகிதத்தை எடுத்து உட்கார்ந்து கொண்டு நிதானமாகப் படித்தான்.

பன்னிரண்டு

கணேஷும் வசந்த்தும் இரவு சுமார் ஏழு மணிக்கு பிரபாகரின் வீட்டை அடைந்து மணிப்பொத்தானை அழுத்தினார்கள். பதில் இல்லை.

"இன்னும் ஆபிசிலிருந்து திரும்பிவரவில்லை போல இருக்கிறது."

கணேஷ் கதவைத் தட்டினான்.. கதவு திறந்து கொண்டது. உள்ளே இருட்டாக இருந்தது. சுவரில் தடவி ஸ்விட்சைத் தட்டினான். வெளிச்சம். "மிஸ்டர் பிரபாகர்! மிஸ்டர் பிரபாகர்!" என்று அழைத்தான். ஹால் காலியாக இருந்தது. கணேஷுக்கு அந்த ஜன்னலை முதலில் பார்க்க வேண்டும். அதிலிருந்து படுக்கை அறையின் கதவை உள்ளே தாளிட முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும்.......

கணேஷ் அந்த ஜன்னலுக்கு அருகில் சென்றான். சாத்தியிருந்தது. திரை மறைத்தது. அதற்கும் கதவிற்கும் உள்ள தூரத்தை மனத்தில் அளந்தான்.

"படுக்கை அறைக்கதவைத் திறந்து பார்க்கலாம்."

"பாஸ்! பிரபாகர் வந்துறப் போறார்!"

"வரட்டும்."

கணேஷ் கதவைத் திறக்க முயற்சித்தான்.

கதவு உள்பக்கம் தாளிட்டிருந்தது! திடுக்கிட்டான்.

கணேஷ். அந்த அறை விளக்கின் வெளி ஸ்விட்சை தட்டினான்.

மறுபடி அந்த வெளிச்ச விளிம்பு!

கணேஷ் சாவித் துவாரத்தின் வழியே பார்த்தான்!

"ஓ நோ!"

"என்ன பாஸ்!"

''பிரபாகர்!'' என்றான் கணேஷ்.

''என்னது!''

வசந்த் பார்த்தான்.

பிரபாகர் தூக்கில் தொங்க அவர் கால்கள் தெரிந்தன.

வசந்த் பதறிப்போய் பின்வாங்கினான்.

''என்ன பாஸ் இது? இதுக்கு என்ன அர்த்தம்! மற்றொரு தற்கொலையா!''

''அதே இடம்! அதே அறை. அதே விதம்! எல்லாக் கதவுகளும் சாத்தியிருக்கின்றன!''

''அதே முறையா!''

''நீ என்ன சொல்கிறாய் வசந்த்!''

''தயாள் நம் ஆபீசில் நான் எழுதிவைத்ததைப் பார்த்திருந்தால்....?''

''பார்த்து?''

''தயாள் தச்சுவேலை தெரிந்தவன். என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறான்!''

''டோன்ட் பி ஸில்லி! கற்பனையை ஓட விடாதே!''

கணேஷ் டெலிபோன் அருகில் நிதானமாகச் சென்று நிதானமாக அந்த எண்களைச் சுழற்றினான்.

''ராஜேந்திரன்! மறுபடியும் கணேஷ்! மறுபடியும் ஒரு தற்கொலை.''

(முற்றும்)